Anul XXI nr. 6 (**996**) – 9-15 februarie 2011
24 pagini – 2,50 lei

ACADEMIA CATAVENCU

TAGMA CUM LAUDE

săptămînal de moravuri grele ● www.catavencu.ro

CICĂ DUȘMANII ROMÂNIEI AR FI RUSIA, FRANȚA ȘI UNGARIA. CRED CĂ DOAR MODESTIA NE-A FĂCUT SĂ NU NE TRECEM ÎN CAPUL LISTEI.
MARDALĂ.

Odată cu unirea triburilor PSD și PNL, se lansează și un nou strigăt de luptă:

Indienii lui Nea Nelu vor să ia la trîntă Chelu'

Cred că știu cum să-l scoatem din bîrlog: îi luăm femela și i-o ținem suspendată într-o telegondolă portocalie deasupra junglei.
Am înțeles că o singură substanță nu suportă fiara. De-aia, ca să terminăm cu ea, eu zic să ne muiem vîrfurile săgeților în apă.
Deci ascultați-mă pe mine, că nu sînt la primul film cu dictatori. Voi, pe undeva, ați prins ideea: trebuie ocupate televiziunile de știri. Dar nu e de ajuns. Fiți mai vioi, mișcați-vă mai cu talent! Ah, dacă în rolurile voastre i-aș fi avut eu acum pe regretații Victor Atanasie Stănculescu și Gelu Voican Voiculescu!
DACIA

Regizorul și actorul Nel Gibson, consacrat în seria *Mad Marx*, revine în jungla politică cu un *eastern spaghetti* de acțiune: *Alo, vă dirijează tot Bunica!*

Vasile, mă scuzi că ţin mîna la gură, dar n-aş vrea să amestecăm whisky cu palincă. Că după aia ne doare capul pe amîndoi.

Bîrfe, şmenuri, şuşanele

La ora tîrzie a mărturisirilor, Traian Băsescu îl înjură de vamă pe Vasile Blaga

Luciferic şi paradiziac în opera lui Vasile Blaga

Chiar dacă poate fi interpretată ca o reglare de conturi în PDL, arestarea vameşilor de la Siret rămîne o arestare. Asta a strecurat pe sub blana Buldogului un fior de gheaţă. Anul trecut, pe 7 ianuarie, un grup mare de procurori începea să cerceteze, la Oradea, faptele fostului şef de vamă Vasile Blaga. Cercetarea s-a făcut, aşa cum se face dintotdeauna pe aceste meleaguri, la ordin. Acelaşi ordin a cerut ca cele 7 dosare penale deschise să fie puse la păstrare, adică la îndemînă. O să aflăm la ce vor fi slujit ele imediat după congresul PDL, cînd, la numirea noului preşedinte, Blaga va avea ceva de spus sau va tăcea pe vecie.

Calul românesc este tratat ca un bou şi are reputaţie de măgar

Numai cal să nu fi în Romînia. Cînd nu sînt bătuţi ca hoţii de cai, juma' de milion de mărţîne au fost căsăpite de comuniştii la colectivizare, iar din milionul de cabaline existent în 2005, societatea capitalistă multilateral dezvoltată a mătrăşit deja peste 150 de mii. Măcelul continuă, de data asta fiind arbitrat de UE. Peste 16.000 de cai diagnosticaţi cu anemie infecţioasă, în august 2010, vor trebui sacrificaţi conform unei directive comunitare. Parte din ei sînt sănătoşi tun, dar au prins drag de ei nişte italieni specializaţi în salamuri de cabaline şi au dat nişte şpăgi unde trebuie, ca gloabele noastre să fie scoase din ţară sub formă de carne de măgar.

Nici Austria nu ne-ar cam vrea în Schengen

Mai ţineţi minte raportul scurs din interiorul misiunii diplomatice a Austriei la Bucureşti? Raportul a fost publicat în presă cu o zi înainte de plecarea ministrului de Externe, Cristian Diaconescu, la Forumul Europa de la Wachau, din 17 mai 2009. Diaconescu fusese deja acuzat de o anumită parte a presei austriece cu privire la presupusa implicare a doi diplomaţi, de la Ambasada României din Turcia, într-o reţea de trafic de vize. Numele funcţionarilor care au facilitat intrarea ilegală în Austria a sute de cetăţeni turci, prin România şi Ungaria, nu au fost date publicităţii. La Wachau, Michael Spindelegger, ministrul austriac de Externe, i-a bătut un apropo lui Diaconescu, pe tema imigraţiei ilegale în Spaţiul Schengen, cu contribuţia nemijlocită a unor diplomaţi români. Problema e că Spindelegger a rămas ministrul de Externe al Austriei, aşa că se prea poate ca România să se mai fi procopsit cu încă un vot contra, şi din partea austriecilor, la examenul de admitere în Spaţiul Schengen, din luna martie.

Popeasca de la Romfilatelia este amanta de serviciu a patriei

Greu de făcut potecă printre atîţia feciori cu ochii albaştri ce populează Ministerul Comunicaţiilor. Poate vor înţelege cei ce vor să înţeleagă de ce doamna societăţii Romfilatelia, Cristina Popescu, nu poate fi urnită din loc nici cu Armata a 14-a. Ca o curiozitate, cînd s-au purtat negocierile şi s-au convenit detaliile privind contractul colectiv de muncă din 2004, Popeasca îndeplinea funcţia de consilier diplomatic al ministrului Comunicaţiilor din vremea aceea, Dan Nica, şi – se mai zvoneşte – şi rolul de amantă, căci se pare că tocmai aceste negrăite succesuri au stat la baza recompensării ei cu o funcţie babanissimă (în care o puteţi găsi şi astăzi), unde avea o pregătire deosebită, de coliţă a seriei „Noi capete de bour la Poşta Română". De altfel, fostul poştaş-şef, Gabriel Mateescu, semnatarul din partea Poştei al contractului, a fost scos ca o măsea de minte, în mod curios, imediat după semnarea actului, la sugestia sau presiunea cui credeaţi domniile voastre? Da, aţi cîştigat, este ea, consiliera diplomatică Cristinel Popesco, coliţa de serviciu a Patriei.

Acciduzzu

Legendă

9	*bîrfă pentru care nu băgăm mîna-n foc*
99	*bîrfă cu parfum de credibilitate*
999	*bîrfă-beton*

Bula demnitarului

Liviule, sper că vei avea rectitudinea morală să-l trădezi pe Ponta tot aşa de bine cum l-ai trădat pe Geoană. Dar ai mare grijă, că Titulescu ăsta micu' e mai parşiv. Din ce am văzut, vrea să-l pună pe Crin să se bucure ca fraierul în a doua noapte a democraţiei româneşti.

Liviu Dragnea şi Adrian Năstase, doi oameni de stînga, care ştiu foarte bine că averea partidului sînt oamenii, dar nu-i rău deloc ca unii oameni din partid să aibă şi avere

CATEGORIA
STAR E CA PIATRA

Cezar Preda (vicepreşedinte PDL): „Sînt o stea sau un greu dacă aşa consideră partidul meu."

CATEGORIA
UNDE-S DOI, OPOZIŢIA CREŞTE

Liviu Dragnea (secretar general PSD): „Săgeata cu trandafirii s-au unit şi a ieşit o siglă foarte frumoasă."

CATEGORIA
PRIMUL BOC ÎN TOP

Ioan Oltean (vicepreşedinte PDL): „Emil Boc va rămîne premierul care a făcut reformă în România fundamentală."

CATEGORIA
DUŞCA ŞI CUREAUA LATĂ

Adriean Videanu (prim-vicepreşedinte PDL): „Vă pot spune că sînt şi oameni care nu-şi fac treaba, mai chiulesc, mai iau o ţuiculiţă la prima oră a dimineţii ca să se încălzească, între ghilimele."

CATEGORIA
MAREAN VANGHELIE

Marian Vanghelie (primarul sectorului 5): „În toate problemele mă mişc natural ca…, nu vreau să fac reclamă la nimic, sînt natural exact ca brînza de oaie."

CATEGORIA
PRIMĂVARA NU-I CA VARA

Traian Băsescu (preşedintele României): „Dacă e în 23 martie, spunem că e în aprilie."

CATEGORIA
UNIRE CU PREMEDITARE

Victor Ponta (preşedinte PSD): „Această alianţă va rezista pentru că din ea nu face parte Traian Băsescu."

CATEGORIA
CĂLĂREŢII VIEŢII ROTUNDE

Marian Vanghelie (primarul sectorului 5): „I-am spus: «Mă ajuţi, viaţa e rotundă, poate te ajut şi eu cîndva»."

CATEGORIA
FERICIŢI CEI SĂRACI CU TOTUL

Elena Udrea (ministrul Dezvoltării Regionale şi Turismului): „Bat ţara în lung şi lat, dar nicăieri nu mi-a fost dat să văd atîta bucurie ca pe feţele oamenilor din Vulcan în Hunedoara, unde am fost astăzi să inaugurez telegondola."

CATEGORIA
BOMBO CU NEURONI

Adrian Năstase (deputat PSD): „Dacă negociam cu noi înşine, atunci probabil că luam toate posturile."

CATEGORIA
SATELE UNITE

Liviu Dragnea (preşedinte al CJ Teleorman): „Satul românesc este unic în lume."

Întunericitul

WANTED!
***CAŢAVENCU incomod* '90-'92**
***ACADEMIA CAŢAVENCU* '92-'00**
Sînt, poate, doar colecţii de ziare pentru oricine altcineva decît noi. Noi le preţuim. Noi am scris săptămînă de săptămînă cu talent şi umor. Voi le-aţi citit, aţi rîs şi le-aţi găzduit cu drag ani în şir.
Cine are colecţii întregi? Chemăm acasă, după 20 de ani de apariţie neîntreruptă, aceste colecţii.
Sună la 021/314.02.38.
Oferim recompensă!

Aşezămîntul cultural
este o marcă a grupului
REALITATEA CAŢAVENCU
www.gruprc.ro
(BULETINUL ACADEMIEI)

REDACŢIA:
Ştefan AGOPIAN
Ion BARBU
Redactor-şef: **Doru BUŞCU**
Trebi juridice: **Doru COSTEA**
Radu CRAHMALIUC
Ioan GROŞAN
Patrick André de HILLERIN
Consilier tehnic: **Florin IARU**
Cip IEŞAN
Alin IONESCU
Eugen ISTODOR
Cornel IVANCIUC
Redactor artistic: **Octav MARDALE**
Cătălin MATEI
Şef Birou Externe: **Ioan T. MORAR**
Şef Birou Distracţii-Amuzament: **Viorel MOŢOC**
Mălin MUŞATESCU
Grafician: **Bogdan PETRY**
Redactor-şef adj.: **Mihai RADU**
Secretar general de redacţie: **Nic SÂRBU**
Secretar de redacţie: **Dan STANCIU**
Simona TACHE
Cristian TEODORESCU
Şef Secţie Moravuri Uşoare: **Dragoş VASILE**
Birou Investigaţii: **Alexandru CRISTORIAN**
Secţie Moravuri Uşoare: **Radu ALEXANDRU, Simona RĂDOI**
Colaboratori: **Dan DARIE, Grig BUTE, Mihai BUZEA, Raul GHEBA, Electroputere VASILE**
Publisher: **Marcela PETRACHE**

şi cititorii noştri, care sînt la fel de inteligenţi ca noi.

Design: **© 2002 Concept Multimedia – Vlad ARGHIR & Florin IARU**
Tehnoredactare: **Corina MÎŢĂ**
Corectură: **Dan „Belfast" ANGHEL**
Web-editori: **Gheorghiţă ION, Mihaela PANĂ**
Producţie: **Gabriel PREUTU**
gabriel.preutu@gruprc.ro
Office Manager: **Elena GOGOŢ**

Marketing
Brand manager: **Daniela POLIANSCHI**
daniela.polianschi@catavencu.ro
PR & events coordinator: **Alina STOIAN**
alina.stoian@catavencu.ro
Traffic: **Ana-Maria SMARANDACHE**
anamaria.smarandache@gruprc.ro
Departament vînzări publicitate:
Tel./fax.: 037.218.53.30
Head of sales: **Diana ZLĂTIANU**
diana.zlatianu@media-point.ro
Distribuţie prin SC Caţavencu SA
Departament distribuţie: Piaţa Presei Libere nr. 1, Casa Presei Libere, corp C, etaj 3, sector 1, Bucureşti
Tel.: 318.55.31/32; fax: 218.55.30
Departament abonamente: Piaţa Presei Libere nr. 1, Casa Presei Libere, corp C, etaj 3, sector 1, Bucureşti
Tel.: 311.40.61/62/64/66; fax: 311.40.75

ADRESA REDACŢIEI:
Bulevardul Regina Elisabeta 7-9, etaj 6, sector 3, Bucureşti
Tel.: 314.02.35; 314.02.38; 314.02.39
Fax: 314.02.58
ISSN 1221-5597
Tipărit la Tipografia *România liberă*
Imagini: Agenţia Naţională de Presă *Agerpres*

Biroul Român de Audit al Tirajelor a eliberat **Certificatul de Audit** pentru revista ***Academia Caţavencu*** în conformitate cu Standardele Internaţionale de Audit

Internet: http://www.catavencu.ro
E-mail: office@catavencu.ro

Cuiburile securiste din interiorul Serviciului Român de Informaţii

Băi, Ulieriule, ăștia au înnebunit complet cu democrația lor! Auzi, tu, întrebare la ei: dacă mai sînt securiști în SRI? Păi, mîine-poimîine te trezești că se apucă să caute militarii din armată și piloții din aviație.
3 DIMENSIUNI
NOZAUR
CORPUL
CALAT
cosm

Virgil Măgureanu, omul care a întărit atît de mult Securitatea României, încît și azi ne mai întrebăm de ce ne-am mai deranjat atît să intrăm în NATO

Totul devine secret, cînd e vorba de răspunderile SRI

„Nu putem să vă spunem care sînt efectivele serviciului, deoarece informaţia este strict secretă *(NATO secret).“* Păi, aici vorbim despre bani de la buget, despre obligaţiile contractuale ale SRI faţă de contribuabili, despre eficienţă şi lene, competenţă şi vicii ascunse, potenţial criminogen sau patriotism şi spirit civic. Dat fiind faptul că informaţia este de interes public, pare normal ca ea să fie declasificată şi făcută publică. S-o declasificăm aşadar, pentru a da posibilitatea analiştilor militari şi economici să-şi facă socotelile de cuviinţă: efectivele SRI depăşesc uşor 10.000 de cadre, după ce, în 2008, săreau de 12.000. Numărul este abnorm pentru o ţară membră NATO, cu o populaţie ce coboară vertiginos spre 20 de milioane de suflete, străduindu-se din răsputeri, la 21 de ani de la o revoluţie sîngeroasă, să păstreze *statu quo*-ul Securităţii, atît ca mentalitate, cît şi ca număr de cadre.

Ani, de zile, SRI s-a raportat la pragul magic de

15.000, numărul de conjuraţi ai fostei Securităţi, în decembrie 1989, cu tot cu trupele militare. În perioade mai negre pentru democraţie, ştacheta a fost sărită cu 2-3.000 de cadre. Imaginaţi-vă cam care sînt efectivele sistemului securităţii naţionale, dacă la cele 10.000 de resurse ale SRI mai adăugăm aproximativ 1.500-2.500 ale SIE, cele 3.000 ale DGIPI, circa 2.500 ale SPP şi vreo 1.500-2.500 ale DGIA. Totul devine secret de serviciu cînd întrebi şi tu, ca ziaristul, dacă SRI a anunţat din timp criza şi cine au fost beneficiarii acestei informaţii, conform Legii de organizare şi funcţionare a SRI. În a sa „viziune strategică“, SRI îşi asuma să facă prognoze corecte pe termen mediu şi lung şi să execute expertize multidisciplinare necesare analizelor de risc. Criza s-a dovedit a fi mai periculoasă decît Al-Qa'eda, ca dovadă că nivelul de alertă zace pe culoarea albastră, de ani de zile.

Halul de dezinformare al principalului beneficiar

al informaţiilor SRI demonstrează că autoritatea de securitate naţională nu ştie pe ce pămînt se află. Dacă la început Traian Băsescu a afirmat că recesiunea va ocoli România, mai apoi şi-a ajustat datele, contrazicîndu-se de fiecare dată şi expunînd, practic, autoritatea în materie de prognoză şi analiză a SRI (plus SIE). Apoi, totul devine de un preţios ridicol, cînd ridici şi tu întrebarea, în calitate de cetăţean contribuabil, cîţi securişti mai cară în spinare SRI. Dacă, ani de zile, Măgureanu s-a scăldat în procente neverosimile, ba că mai avem 15%, ba că 20 de procente, dacă Costin Georgescu a promis că reforma sa de personal vizează etajul coloneilor şi, în mare, şi-a onorat promisiunea, dacă Radu Timofte a preferat să ocolească subiectul cu diplomaţie, iată că în zilele lui NATO, SRI a mai rămas cu un singur securist provenit din Direcţia I, de poliţie politică, a fostei Securităţi.

Cel puţin, asta susţinea Traian Băsescu într-o alocuţiune

publică, în octombrie 2006, la ţirimonul de instalare a lui George Cristian Maior în funcţia de director general al SRI. Să băgăm nişte fapte în malaxorul analitic. Pînă de curînd, funcţia de secretar general al SRI a fost deţinută de fostul ofiţer de Securitate Marius Sorin Brăteanu, trecut în rezervă abia în mai 2009, cu gradul de general cu o stea. Ani de zile, colonelul Florin Pintilie, şeful arhivei Securităţii s-a aflat în subordinea directă a lui Brăteanu, suspectat că a traficat, distrus sau vîndut dosare ale Securităţii. Se presupune că execuţia publică a Monei Muscă s-a făcut, dinspre SRI înspre societatea civilă, cu o haltă la CNSAS, cu mîna lui Brăteanu. Se crede că tot el le-ar fi făcut cadou documente originale esenţiale suspecţilor de legături neortodoxe cu Securitatea, Corneliu Vadim Tudor şi Adrian Păunescu. Se zice că tot Brăteanu a vîndut dosare de informator la kilogram unor oameni politici ce domină viaţa publică şi că a triat grosul arhivei Securităţii, înainte de a o preda CNSAS.

Vă mai miraţi că din dosarul lui Răzvan Murgeanu,

fost viceprimar al Capitalei şi fost secretar de stat în Ministerul Dezvoltării Regionale şi Locuinţei, au ajuns la CNSAS doar copertele? Pînă să devină secretarul general al SRI, Brăteanu a fost şeful UM 0362, unitate unde a fost stocată, la început, arhiva Securităţii. Din cele expuse mai sus, cititorul îşi va da seama că declaraţia lui Băsescu, din octombrie 2006, este pompieristică şi nu are nici o legătură cu realitatea faptică, de vreme ce securismul este o stare de spirit care animă orice cadru al SRI provenit din fosta Securitate, indiferent în ce direcţie a sinistrei instituţii a activat înainte de decembrie 1989.

Să luăm la puricat cazul Dumitru Prichici,

fost colonel de Securitate, angajat al unităţii de interceptare a telefoanelor, care după Revoluţie s-a pus la dispoziţia societăţii civile şi a presei, dezvăluind secrete ale sordidei bucătării a DSS. Prichici avea o firmă de aparatură electronică şi este printre primele persoane date în judecată în România pentru încălcarea Legii siguranţei naţionale. De fapt, cazul lui este o execuţie instrumentată de foştii colegi pripăşiţi în SRI, care l-au pedepsit exemplar, pentru că a avut curajul să dezvăluie metodele ilegale de lucru ale Securităţii, majoritatea adoptate pînă în ziua de azi de SRI, sub diverse eufemisme. Corpurile delicte comercializate de victimă, în baza cărora a fost condamnat Prichici, constau într-un microemiţător cu microfon alimentat la baterii şi un radiocasetofon *walkman,* marca Emerson.

Problema cea mai gravă legată de bunele intenţii ale SRI

este cine anume a făcut expertiza acestor corpuri delicte. În cartea sa, *Condamnaţi la tăcere,* editată în 2006, Prichici ne prezintă, la pag. 271, „actul de constatare tehnico-ştiinţifică“ al SRI, executat la UM 0232 Bucureşti, sub nr. 454.584 din 09.04.1997. Expertiza s-a făcut ca „urmare a ordonanţei nr. 2807/P/1996 din 10.03.1997 a Parchetului de pe lîngă TMB. „Experţii“ sînt mr. ing. Anton Sergiu, lt. col. Nedelcu Dumitru şi cpt. ing. Hotnog Gheorghe, din cadrul UM 0232 Bucureşti. Aceleaşi persoane au fost desemnate şi pentru întocmirea „actului de constatare tehnico-ştiinţifică“ nr. 454.867 din 29.05.1997, prin care l-au încriminat pe Prichici. Ofiţerii nominalizaţi nu puteau avea calitatea de experţi, pentru că SRI nu are competenţă în acest domeniu, conform legii. Toate faptele enumerate mai sus constituie acte de poliţie politică pe stil nou, fără nici o legătură cu defuncta Direcţie I a Securităţii. Ce este de remarcat este elanul securistic al celor trei ofiţeri nominalizaţi mai sus, tustrei proveniţi din fosta Securitate, care vor mai comite şi alte abuzuri împotriva libertăţilor individuale.

Cazul Prichici este mult mai vast şi cuprinde

inclusiv un act de constatare a unei emisii neautorizate în banda de 140 MHz, executat de cpt. Filip Florinău. În baza actului de constatare nr. 27.08.1996 Bucureşti, pentru supraveghere electronică, efectuată de UM 0232, s-a făcut o sesizare a Parchetului, în baza Legii siguranţei, prin adresa SRI nr. 6156/28.08.1996. Parchetul a dispus urmărirea penală a lui Prichici, pentru infracţiunea prevăzută de art. 19 din Legea siguranţei. Cazul este doldora de erori judiciare, întrucît SRI face activitate operativă pe speţe de drept comun, nu de siguranţă naţională. SRI sesizează Parchetul, după care abia apoi face expertiza tehnică. Lt.-col. Nedelcu culege date şi tot el este desemnat „expert“, în comisia de expertiză, fără ca SRI să aibă atribuţii de expertiză judiciară.

Din pletora de personagii enumerate mai sus

a supravieţuit tuturor reformelor de personal căpitanul Gheorghe Hotnog, ajuns colonel. Lucrează în cadrul Institutului de Tehnici Avansate (ITA) al SRI, condus de colonelul Aurelian Ţolescu. Hotnog conduce Direcţia de contraspionaj radioelectronic a SRI, departament care face concurenţă ANCOM sau STS. Eternizarea funcţiilor intră în contradicţie flagrantă cu bunele intenţii ale SRI, înşirate în actul de „viziune strategică“. Anume că profesionalizarea serviciului se va realiza prin introducerea, prin intermediul ghidului carierei personalului SRI, unui mandat, limitat în timp, pentru ocuparea unei funcţii. Despre cît de limitat este acest mandat, mai ales în cazul Brigăzii Antiterorism, o să vorbim în numerele viitoare ale revistei noastre. Acolo, la Brigada Antitero, cititorul va putea vedea adevăratul chip al Securităţii, conservat ca într-o dioramă de la „Antipa“, în adîncurile inerte ale SRI.

Biroul de Investigaţii

fînca

Gabriel Bivolaru, protejatul lui Năstase, redivicius

Arestarea lui Nicolescu, zis „Vecinul“, zis „Ayatollahul de Argeș“, a înviorat, din nou, spiritul de solidaritate al PSD. Un spirit de solidaritate care se manifestă mai ales atunci cînd Justiția se atinge de membri ai PSD, sub pretextul că sînt necinstiți. Ei bine, solidarizarea cu „Vecinul“ din Argeș ne-a adus aminte de vecinul lui Năstase din Tărtășești, Gabriel Bivolaru, cel apărat de greii PSD, care s-au deplasat, de bunăvoie și fără cătușe, la sediul Parchetului, dacă vă mai amintiți. Între timp, se știe, Justiția, așa coruptă, proastă și politizată, l-a băgat pe Bivolaru la zdup. Care a ispășit niște anișori de pușcărie, fiind eliberat mai repede pe caz de bună purtare. Dar se pare că lui Bivolaru i-a plăcut la pușcărie și face tot ce-i stă în putință să se întoarcă acolo. Surse bine informate ne-au declarat că fostul deputat-pușcăriaș are un dosar destul de baban referitor la afaceri cu motorină. Firma sa se bucură și de aportul a două companii *offshore,* care au același sediu, în Insulele Seychelles. În fine, niște complici ai lui Bivolaru au fost reținuți, dar de fostul deputat încă nu s-au apropiat cătușele, pînă nu se vor finaliza cercetările. Nu știm dacă, la momentul eventualei arestări, Adrian Năstase va merge la DNA să protesteze sau, deja, fostul premier va fi acolo de ceva mai multă vreme, cum se aud niște zvonuri cu parfum de Bruxelles.

Zborul lui Flutur dintr-un oraș în altul

La Suceava, județul controlat de liderul PDL Gheorghe Flutur, primarii celorlalte partide sînt pe cale de dispariție. În schimb, a apărut o nouă specie de primar: cea care simpatizează PDL-ul. Pentru a nu-și pierde funcțiile, primarii nu demisionează din partidele pe listele cărora au fost aleși. În schimb, fac jocurile PDL, de multe ori la vedere, și se declară simpatizanți ai acestei formațiuni politice. Pînă în prezent, primarul PNL al orașului-stațiune Gura Humorului, Marius Ursaciuc, nu s-a dat simpatizant, dar s-a tot dat cu telescaunul și cu sania trasă de cai alături de Elena Udrea și Gheorghe Flutur. În curînd, Ursaciuc nu va mai fi primar PDL sub acoperire. Acesta se pregătește să joace rolul independentului la alegerile locale din 2012. Un independent care va fi susținut pe față de către democrat-liberali. Colegii de la București ai vicepreședintelui PDL la nivel național, Gheorghe Flutur, nu-i vor mai putea reproșa acestuia că nu-i în stare să-l convingă pe primarul din localitatea sa de domiciliu să i se alăture. După reușita în cazul Ursaciuc, n-ar fi exclus ca Flutur să se mute din Gura Humorului. Pînă la alegerile din vara lui 2012 ar avea timp să-și schimbe de cîteva ori buletinul. În România sînt destule orașe cu primari PNL sau PSD cărora nu a avut cine să le spună în față cît de bine este să fii simpatizant PDL în vremurile astea tulburi.

Platon și Aristotel, cam răciți, cu fulărel

Aceste interviuri au fost adevărate, sînt reale și vor fi autentice

MIOARA ROMAN: „Noi am ratat momentul ’89. Egiptul nu va rata momentul 2011“

Din înaltul acestei cămile, privește micuța Mioara Roman, adică 60 de ani de istorie a relațiilor româno-egiptene

Pentru că lumea arabă fierbe mai ceva ca o marmită cazonă, doi cațavenci au mers să vorbească cu doamna profesoară Mioara Roman, că dînsa mănîncă araba pe pîine. Doamna Roman ne-a primit în casă, ne-a liniștit în privința cîinilor (un Terra-Nova uriaș, negru, și unul mic, alb, probabil Bichon), ne-a făcut cafea și ne-a explicat punctul dumneaei de vedere. Punctele, mai exact, că nu s-a limitat la arăbeți: i-a luat la refec și pe ai noștri, la fel de plini de păcate. Din cîte spun carnețelele, reportofonul și memoria, discuția a bifat mai multe subiecte, după cum urmează:

Islamul și solidaritatea umană

Cațavenc 1: Doamnă Roman, ce-i cu ăștia, ce i-a apucat? Tunisia? Egiptul? Islamul în general, sau cum?

Mioara Roman *(rîde):* Ușor, ușor, că nu-i așa. Nu e simplu, nu seamănă. Egiptul e altceva, Tunisia e altceva. Ca să nu mai zic că Islamul e cu totul și cu totul altceva!

Cațavenc 2: Io nu-nțeleg.

M.R. *(ia o carte de pe masă, o deschide și citează): Islamul este frumoasă purtare*. Și știi ce am mai găsit aici interesant? *Nu trebuie nimeni să ceară să se ridice vreun bărbat de pe locul său pentru a se așeza. Dar faceți-i și lui loc.* Aș continua comparația. Ei nu-și aruncă la gunoi valorile, indiferent de domeniu. Această continuitate de spirit este păstrată, înțelegi? Ei nu fac epurări că a venit guvernul X sau Y. Pentru ei, faptul că ești evreu, creștin, musulman sau nu știu ce e o chestiune secundară. În arabă nu prea există noțiunea de etnic sau, în orice caz, nu cu semnificația pe care o are în românește. Și îți spun de unde vine, dintr-o veche tradiție. Pentru că beduinul, în mijlocul Arabiei, trăia din ce? Din război, jaf, vînătoare și, mă rog, mai creșteau niște animale. Și-atunci, orice ființă era un bun de mare valoare. Pentru că Islamul, puțină lume știe, are la bază solidaritatea umană. Nimeni nu este exclus. Nu-i voie să excluzi pe nimeni. Și vă dau un exemplu: Dubai. Toată lumea zice „Păi, da, au făcut bani că au petrol“. Greșit! PIB-ul lor este 6,7% din petrol. Restul este din înțelepciune, spun eu. În comunitatea de tip musulman, nu e așa, „Te dau la o parte și mă așez eu“. Stăm toți. Tu ai mai puțin, eu am mai mult, dar nu te arunc afară. Pentru că, gîndiți-vă așa, orice excluziune însemna moarte și orice ființă vie însemna o contribuție.

Și să știți că arabii sînt importanți nu numai din cauza petrolului. Că în secolul VII nu aveau petrol. Erau însă în drumul pe unde-au trecut toate gîndirile, filosofiile. V-ați gîndit de ce cele trei religii monoteiste au apărut tocmai acolo? Tot tranzitul de gîndire – China, India, Persia, Egiptul, Grecia – tot pe la arabi a trecut și s-a filtrat.

Cațavenc 1: Dar mulți musulmani nici măcar nu-s arabi...

M.R. *(zîmbește):* Sigur. Dar conceptul de *națiune spirituală* – Ummah – îi unește pe toți, chiar dacă deocamdată la modul ideal. Pe de altă parte, arabii se pot defini la fel de simplu ca orice altă națiune: prin limbă. Vorbești araba, ești arab. Sînt și destui arabi creștini, nici o problemă. Dar să știți că la ei etnicul contează mult mai puțin decît la noi sau la unguri, de exemplu. Există într-adevăr mîndrie națională la musulmani, la egipteni de pildă, dar are alte rădăcini decît la europeni.

Despre cît de scumpă e libertatea

Cațavenc 2: Io tot nu-nțeleg.

M.R. *(își caută pachetul de țigări, nu-l găsește, îl află pînă la urmă sub niște foi de curs, aprinde o țigară):* Egiptenii sînt o națiune mîndră, unde onoarea, ospitalitatea, respectul, astea sînt valori încă existente. Dar sînt și aspecte economice puțin cunoscute, care schimbă multe, dacă ajungi să le observi. Uite un detaliu pe care puțină lume l-a băgat de seamă: Egiptul este cel mai mare importator de grîu din lume. În ’52, cînd au devenit independenți, erau 12 milioane și acum sînt 85. Da, cu Suezul va fi greu. Dar niciodată nu s-au blocat în Suez. A fost un război local și s-a rezolvat. L-am trăit și pe ăla *(rîde).* În schimb, asta cu importul de grîu pentru 85 de milioane de oameni, nu e pe piețele burselor. Și am citit un titlu foarte interesant în presa franceză de stînga, în care am încredere, că n-au interese personale. Zice: *libertatea costă scump*. În Tunisia, de exemplu, imediat după revoluție, le-au scăzut cotațiile la burse. Deci libertatea costă scump. A, că ceea ce reproșează ei lui Mubarak este corupția, dar corupția instituțională, deci nu a lui, singur. De exemplu, despre Omar Suleiman se scrie că nu e corupt. Bine, acum și românii or să spună că nici Ceaușescu nu era corupt. Am o întrebare: credeți că Stalin era corupt? N-avea nevoie! Îmi pare rău, Ceaușescu și Elena Ceaușescu – pe care i-am cunoscut personal – erau niște mitocani, niște parveniți. Și nu-i același lucru cu Stalin. Stalin era un om instruit. Mai știi vreo țară ex-socialistă, comunistă, care a avut un șef de stat cu patru clase, ca România?

Cațavenc 1: Albania?

M.R. *(rîde larg):* Pardon! Hoxha a studiat la Sorbona! Cu bursă de merit! Și era fluent în cinci limbi străine! Ceaușescu nu vorbea nici româna...

Cațavenc 2: Cum adică, „libertatea costă scump“...?!

M.R. *(mijește ochii, apoi privește în gol):* Și pe români i-a costat. În ianuarie ’90, cînd toți se călcau pe picioare să apuce loc în față, în politică, știi ce făcea Petre? Nu singur, avea o echipă, vreo cinci-șase oameni cu el: se lupta să repornească instituțiile! Pentru că instituțiile comuniste erau prost făcute, falimentare, nefuncționale, fii atent: în vreo trei-patru săptămîni, țara consumase toate resursele! Inclusiv rezervele strategice ale armatei, hrană, combustibili, energie, tot-tot-tot! Credit nu ne dădea nimeni, eram în cea mai proastă situație imaginabilă. Și-l înjurau pe Petre, că a luat gaz de la ruși! Era vreo alternativă?

„Femeile sînt întotdeauna în fruntea revoluțiilor“

M.R.: Față de situația din Egipt, cea din Tunisia e cumva mai simplă în esență, dar mai complicată în detalii. Bourguiba a reușit să obțină independența, de la francezi, și-a adoptat niște măsuri extraordinare de modernizare, pur și simplu a deschis țara! Pe undeva, seamănă cu ce s-a întîmplat în România, între 1963 și 1969, dar în Tunisia lucrurile s-au petrecut mult mai în profunzime, vreau să spun în profunzimea structurilor sociale: gîndiți-vă, 25% din PIB a fost alocat pentru educație! Douăzeci și cinci la sută! Și altele, și altele: a interzis poligamia, a dezghețat creditul funciar, a dat drept de vot femeilor...

Cațavenc 2: De-aici i s-a tras!

M.R. *(rîde):* Rîdeți, voi, rîdeți, dar țineți minte de la mine, care am trăit pe pielea mea trei războaie civile, plus „evenimentele“ din ’89: *femeile sînt întotdeauna în fruntea revoluțiilor provocate de foamete*. Așa a fost în România, așa e azi în Tunisia, în Egipt, așa poate fi mîine în Iordania, Siria sau Yemen. Chiar și la televizor se putea auzi *zagharid*. Adică un fel de strigăt, un bocet specific arab, care poate însemna, după caz, extaz sau disperare. Acum înseamnă disperare. Cînd lucrurile merg prost și femeile n-au ce da copiilor de mîncare, atunci ele sînt gata să moară. Nu le mai pasă.

Despre arta interviului

Cațavenc 2 *(se foiește, a obosit de atîta muncă):* Nu v-am întrebat dacă l-ați cunoscut pe Mubarak.

M.R.: I-am luat lui Mubarak un interviu, cînd era vicepreședinte, că după aia nu mi-au mai dat voie. Acum, să nu credeți că atunci era așa ușor. Era un tovarăș, redactor-șef, un clănțău, care văd că-i bine-mersi acum. Și mi-a dat o anume întrebare, cînd a venit Mubarak. Și cînd l-am întîlnit, am făcut doi pași înainte și i-am pus întrebarea, în cea mai frumoasă arabă pe care o știam. Și mi-a răspuns în cea mai bună arabă a lui. M-a certat clănțăul, dar eu îmi făcusem treaba. I-am luat și lui Sadat interviu. Unul dintre ultimele, apoi a fost asasinat. Să știți că există un element foarte important în cultura arabă: valoarea limbii. Pentru ei, limba arabă e sacră, că e din Coran. Marii lideri arabi vorbeau o arabă... uite, Nasser avea un discurs absolut excepțional. Pe linia asta, Mubarak nu e un om foarte instruit, foarte cultivat, nu. E un ofițeraș care a ajuns politic. Nu e nici Sadat, nici Nasser, care... altă clasă. Vorbesc de clasă intelectuală, nu clasă socială. Altă clasă în sens de... *(duce mîna la tîmplă),* ați înțeles, da?

Știi cum am luat ultimul interviu? A fost aici regele Hussein al Iordaniei, în ianuarie ’81. Eu n-aveam voie să semnez, veniseră și ceea ce numeam eu dulăii lui Ceaușescu. Aveam un redactor-șef care umbla în șosete, da’ a ajuns redactor-șef că-i spunea bancuri lui Dumitru Popescu. Deci ăsta trimite el pe cineva, ăla nu reușește și mă cheamă pe mine: „Bă, am auzit că tu poți să-i iei interviu regelui Hussein“. Zic: „Încerc, tovarășe“. Zice: „Bine! Uite, ai cinci întrebări de la partid!“. „Îmi pare rău“, zic, „dar el e rege“. „Și ce dacă e rege?“, zice tovarășul. „Nu pun cîte întrebări vreau eu, ci cîte vrea el!“. Iar Hussein m-a remarcat imediat. Dar știți de ce? Am știut să îi spun „rege“ în dialectul iordanian, deci nu *malik*, cum spun arabii, în general. Deci denumirea locală, originală. Și formulele de curtoazie sînt foarte importante la ei. Și el m-a remarcat imediat. Eu știu, poate pentru că eram tînără și aveam fustă scurtă, și nu știu ce. Da, dar întîi mi-a auzit glasul, nu? Și mi-a dat un interviu cu trei întrebări, în care a răspuns tot ce voiam eu.

Raul GHEBA
Mihai BUZEA

Cuvîntul care...
corupe și justițiază

S-a făcut dreptate! Gata, a pornit cruciada anticorupție, moarte șpăgarilor, Băsescu și cu toții frații bagă Vama-n fibrilații, nu vrem bani sau legi normale, vrem corupți la închisoare. Și așa mai departe, că doar n-om fi fraieri să ne risipim tot elanul justițiar acum. Pînă la alegeri mai e cale lungă, pînă la ieșirea din criză și mai și, e la mintea cocoșului că mai urmează cîteva ture de fazani încătușați, să uite matu' românesc să ghiorăie de foame. C-asta-i miza de cînd se face politică în Bălcănica: băgăm niște corupți și-i liniștim pe cur-rupti. Dar să luăm povestea de la un capăt:

● Știți deja povestea de la Vama Siret: niște vameși și milițieni destul de proști cît să fie prinși, arestări record și un premier Boc care a crescut deja cu doi milimetri întregi în materie de popularitate: „Ce se întîmplă la vamă este o expresie a funcționării statului de drept și a toleranței zero față de corupție în România“, notează ***Mediafax***. Așa o fi dacă zice el, chit că nu-i mare brînză să arestezi niște fraieri și să-i duci la audieri. Ca să-l parafrazez pe Caragiale, „judecătorii vor vorbi“, că rezultatele serioase sînt alea cu sentință definitivă și executare.

● Așa că direct la ***Gândul***, unde avem și niște rezultate: „Cei patru angajați din Vama Nădlac [...] suspectați că au pretins și au primit mită, în luna mai a anului trecut, de la *staff*-ul tehnic al AC/DC, au scăpat de învinuire pentru că în Vama Nădlac nu există camere de luat vederi, iar reclamantul nu a putut fi găsit.“ Ba, mai mult, „Trei dintre angajații [...] care au fost dați afară după un control au dat în judecată compania și cer să fie reangajați“. Curat stat de drept, coane Milică. De dreptu-n stîngu'.

● Dar nu-i nimic. Fie legea cît de proastă, da' să fie-n țara noastră, că avem magistrați corecți și onești, gata oricînd să se bată pentru dreptate pînă la capăt. Pentru dreptatea lor: „Trei dintre «greii» Consiliului Superior al Magistraturii, judecătorii Lidia Bărbulescu și Dan Lupașcu și procurorul Dan Chiujdea, au încălcat legea candidînd la al doilea mandat, susține CCR“ ***(Evenimentul zilei)***. Că totul nu-i decît o golăneală între clanurile de ninja politici, asta vede tot chiorul, ba chiar pînă și cocoana aia legată la ochi și posesoare de balanță și sabie. Dacă tot veni vorba: coană mare, mai agită katana aia un pic, că stai ca proasta-n beznă și nu vezi cum se pregătește ditamai violu' pentru o surată de-a matale. Nu, nu Legea, că asta e deja bagaboantă cu acte-n regulă pe la noi. De Logică vorbeam, chit că exilații nici nu vor s-audă de ea: „legea de organizare a CSM prevede că «durata mandatului membrilor aleși este de 6 ani, fără posibilitatea reinvestirii». [...] vechii membri ai Consiliului au decis că interdicția de a candida pentru un nou mandat nu se aplică și în cazul lor. Motivul: nu exista atunci cînd au candidat pentru primul mandat, iar legea nu se poate aplica retroactiv.“

● Și, dacă tot vorbeam de săbii, să încheiem cu ele: „Președintele FR Scrimă, **Ana Pascu**, a declarat că a luat decizia desființării lotului olimpic de floretă“ ***(Realitatea.net)***. Oficial, motivele sînt simple: nu-s parale și nu-s talente, deci n-are sens să risipim banii. Mai bine înființăm un lot de săbii ninja în baza sportivă de la Strehaia, că dorituri sînt grămadă și se finanțează singuri din două bancomate.

Dan DARIE

Salvați ideea de știre și triburile de pe Amazon!

O știre e deja ca un ambalaj de eugenie. O găsești pe jos, în *Adevărul* gratis din autobuzul 313, o găsești pe blogurile-urile de glume proaste, pe portalurile financiare, ți-o spun știriștii dacă îndrăznești să deschizi televizorul, o auzi la radio în mașină, în cîrciumă, peste tot. Dacă ești un curajos care nu deschide ziare, Internet, lelevizor, nimic, tot apare din senin un amic sau o rudă din provincie care-ți povestește ultima declarație tîmpită și inutilă a lui Băsescu. Practic, oriunde te-ai ascunde, știrea te urmărește și-n final o afli. Să vă dau un singur exemplu, care m-a iritat în mod deosebit zilele trecute: știrea cu tribul dintre Brazilia și Peru, care trebuie protejat de tăietorii de lemne pe motiv că e un soi de ultim exponat din grădina antropologică a Amazonului. Eee, știrea asta, pornită de la un film făcut de BBC cu aprobarea Braziliei, ajunge cu aceeași viteză și pe *Monitorul de Botoșani,* și pe gîndul.info, și blogul de informații al lui Pazvante Chioru din Dolhasca. Aceleași fraze, aceleași citate, aceleași declarații ale lui Jose Carlos Meirelles de la departamentul pentru problemele triburilor al guvernului brazilian. Și nimic în plus. Acest nimic în plus m-a descurajat în mod deosebit. Genul de colportaj gol, în care știrea e rostogolită fără nici un fel de valoare adăugată, mă scoate din sărite. Cînd eram eu mai mic oamenii căutau informații fiindcă se spunea că informația înseamnă putere. Probabil că așa o fi fost pe vremea lui Ștefan cel Mare cînd, dacă citeai ziarele și aflai pe unde intră turcii în țară, puteai să fugi din timp în direcția opusă. Azi, aici, acum, ce informație aducătoare de putere e aia pe care o pot afla toți, chiar și fără să vrea?

Alin IONESCU

Noi povești de la brand-ul strîmb de țară

Frunza verde a Elenei Udrea n-a murit și nu s-a ofilit, oricît i-a urinat pe tulpină o parte a presei – semn că e soi bun, românesc, producător, ca scaietele sau ciulinul. De pe marea scenă politică și mediatică a țării, ea se pregătește să urce pe micile ecrane ale televizoarelor lumii, devenind vedetă, ca sinucigașii de la ora 17. Deci ce se-ntîmplă? Păi, ministerul Elenei vrea să cumpere, de patru milioane de eurași-păcurași, publicitate pe primele trei canale internaționale de televiziune, „funcție de audiența în rîndul persoanelor care călătoresc mult“. De ce? Păi, „în scopul creării unei imagini pozitive a României ca bla-bla, a creșterii gradului de cunoaștere blabla și a creșterii numărului de turiști etc.“. Clar? Nu prea pricep cum se împacă audiența posturilor cu persoanele care călătoresc mult (deci n-au timp de pierdut cu tîmpeniile de la televizor), dar dacă asta vrea doamna, măcar s-o ajutăm și noi cu cîteva idei. Deci niște programe pe care să se promoveze brand-ul turistic al României ar cam putea fi următoarele: Fashion TV, cu sloganul „Totul a început cu frunza, prima haină!“, MGM (care bagă filme Metro Goldwyn Mayer, unde rage leul pe generic), cu „Turismul nostru e de doi lei!“, posturile de sport (ar merge, în pauza meciurilor, „Românii, cei mai blajini, care n-au bătut pe nimeni!“, apoi Discovery (în serialul *Meserii murdare,* „The Carpathian Garden e și mai murdară!“, Duck TV (Bebe TV rebrănduit), cu „La noi măcăne și mai tare!“, Playboy, Hustler Blue etc. cu textul interzis minorilor „Veniți în România, unde toți își bagă ...!“ și posturile de teleshopping, în partea dedicată chestiilor pentru slăbit, cu declarațiile unor turiști care au fost la noi și care spun „Mai slăbiți-ne cu turismul în România!“.

Brand Tîmpitt

lufthansa.com
Europa începând de la
99 €
toate taxele incluse
A STAR ALLIANCE MEMBER
Momente de neuitat
Un produs Lufthansa.
Descoperă Europa la tarife surprinzător de avantajoase.
Pentru informații și rezervări, ne puteți contacta la 021 2048410 sau accesând lufthansa.com
There's no better way to fly.
Lufthansa

MAMA NATURĂ
MAMĂ ALCOOLIC

România. Mici fragmente de neant.

Deja mi-e gheaţă

Săptămîna asta am înțeles, în sfîrșit, de ce românii au atîtea înjurături care se referă la gheață. Mi-e neclar în continuare de ce ungurii au atîtea sudalme care fac referire directă la cai, în schimb pe asta cu gheața am înțeles-o. E o chestie culturală care ne aparține și care datează probabil din timpul dacilor, cînd nimeni nu dădea zăpada de pe uliță, zăpada înghețа foarte pitoresc și orice mînz, viezure sau barză mai neatentă, care trecea prin zonă, risca să își rupă capul, respectiv ciocul sau, și mai rău, să cadă pe telefon și să și-l spargă. Eu știu cel puțin un viezure care a pățit-o.

„Ospătar, am o supă în flegmă!“

Am auzit de-a lungul vieții mai multe povești și legende urbane legate de chelneri nemulțumiți care ajung să le scuipe în mîncare clienților. Probabil e primul lucru la care mă gîndesc în momentul în care stabilesc contactul cu un chelner într-un local în care n-am mai fost. Pînă la urmă înțeleg gestul de revoltă chelnericească, avînd în vedere că mulți clienți chiar o merită. Totuși, n-ar trebui să existe și posibilitatea ca, dacă ești client și te nemulțumește serviciul chelnerului, să poți la rîndul tău să-i scuipi în nota de plată? Sau măcar să-ți sufli nasul în ea.

Ţurţurele lui Newton

Problema țurțurilor din București ar merita cel puțin o ordonanță de urgență pentru că ea afectează deja dramatic economia. Nu străpungînd scăfîrliile cumpărătorilor de bunuri și servicii, ci pur și simplu îndepărtîndu-i. Vă pot oferi exemplul unui mic fast-food din centrul Bucureștiului care, deși are două intrări, doar una poate fi folosită pentru că ailaltă e blocată pe motiv de bombardament glaciar. Dacă o blochează și pe ailaltă, cu vînzătorii înăuntru, poate deveni deja non-stop.

Iepurele enot

V-am mai povestit despre rațele, gîștele și iepurii din Parcul Carol din București. În acest week-end, am fost cu copiii să le dăm de mîncare acestor animale simpatice. Și nu eram singuri. Rațele nu mai aveau nici o poftă de mîncare, fiind alimentate încă de la prima oră de valurile de părinți și copii care veneau special pentru a le da pîine, brioșe, croissante ș.a.m.d. Eu le-am adus niște boabe de năut fierte și, cînd m-am apropiat mai bine de marginea lacului artificial, privirea mi-a căzut pe o imagine pe care nici copiii, nici părinții, n-ar fi trebuit să o vadă. Pe fundul apei, exact lîngă margine, era un iepure mare și înecat care stătea pe o parte, perfect conservat în apa rece. O fi fost de vină gheața fragilă sau înaintea noastră s-a plimbat Țiriac prin parc și n-a rezistat să scoată pistolul cînd nu era nimeni atent?

Ethos,
Porthos și Aramis

reportaj cu apa-n piuă

Homeopatul lui Procust

Ca să vă dau o idee despre cît de profunde sînt cunoștințele mele de medicină, trebuie să vă spun că încă mai folosesc cuvîntul „buba“ pentru a caracteriza orice zgîrietură, cicatrice, rană deschisă sau furuncul de pe corpul meu, deci nu vă așteptați la prea multă acuratețe medicală din partea acestui reportaj. De fapt, cînd am auzit prima oară în redacție cuvîntul „homeopatie“, am crezut că e vorba de o boală pe care o faci de la stat prea mult în casă. Dar cică nu e asta. Homeopatia este, de fapt, o ramură a medicinei, recunoscută oficial de mai toate organele avizate ale Guvernului român. Unii ar zice că-i medicină naturistă, dar cică n-ar prea fi. A luat naștere în mod foarte empiric, cîndva pe la sfîrșitul secolului al XVIII-lea, iar cele trei postulate principale au rămas cam aceleași de atunci: 1) ceea ce provoacă un simptom poate să-l și vindece, adică cofeina poate vindeca insomniile (logic!); 2) cu cît mai diluată este o substanță în apă, cu atît este mai activă (logic!); 3) apa dispune de o proprietate numită „memoria apei“, care îi permite să rețină din proprietățile substanței diluate, în urma „diamizării“ (logic!).

În fața acestor trei principii logice și irefutabile, la fel de fundamentate științific precum astrologia și creaționismul, era inevitabil ca mai devreme sau mai tîrziu să apară și niște contestatari, mai ales că homeopatia s-a transformat, dintr-o simplă practică de medicină alternativă, într-o ditamai industria de medicamente.

Așa că sîmbăta asta, Asociația Secular-Umanistă din România împreună cu Sceptici în România ne-au invitat la un protest împotriva homeopatiei, parte a unei mișcări internaționale începute anul trecut în Marea Britanie. Planul era simplu: se ia o supradoză de medicamente homeopate și apoi se observă dacă dă cineva colțul. Am ajuns pe la ora 10 și ceva la fîntîna de la Universitate și am găsit o mînă de oameni înghețați, dar adunați într-un grup destul de pestriț. De la studenți și studente la oameni în toată firea, care puteau să-mi fie și părinți, toți purtau tricouri cu logo-ul campaniei: „10:23 – Homeopatia e apă chioară“. Înainte să ajung la eveniment, m-am dus cu gîndul că o să asist la o acțiune plătită de vreo companie farmaceutică, pentru că părea genul de tertip folosit de corporații. Dar nu era cazul. Fiecare dintre cei prezenți acolo scotea bani din propriul buzunar pentru tricourile pe care le purtau și pentru medicamentele pe care urmau să le ia.

Hai, să fim serioși cu homeopatele astea! Dacă vreți să aibă efect somniferele, atunci vă recomand să luați, după 16 flacoane, o țigară și mai naturală de la buticul de etnobotanice din colț.

Grup de militanți care susțin că doar pacientele naive pică la homeopat

„M-am dus la farmacie și am întrebat-o pe vînzătoare care-i cel mai ieftin medicament homeopat, pentru că vreau să iau o cutie întreagă. M-a întrebat dacă sînt medic. I-am zis că nu, sînt doar un cetățean informat“, povestește unul dintre participanții la protest.

În așteptarea momentului 0, adică ora 10,23, mi se explică de unde vine și numele campaniei, cu ajutorul celui mai plictisitor experiment științific posibil. Se ia o picătură de ulei de ricin și se diluează în 100 ml de apă. Avem o substanță 1 C. Se repetă procesul de vreo 12 ori, pînă se ajunge la 13 C. Pe la 12 C, substanța e atît de diluată încît, conform constantei lui Avogadro, nu mai există nici o moleculă din extractul de ricin. Unele medicamente homeopate au o diluție chiar și de 30 C.

E ora 10,23. Protestatarii țipă în cor „Homeopatia e apă chioară“ și înghit fiecare cîte o cutie de pastile. Unul dintre ei numai ce a înghițit vreo patruzeci de somnifere homeopate. E roșu tot la față și clipește des. Se înecă puțin, dar după ce le mestecă mai bine și ia un pahar de apă îi trece.

Aștept cîteva minute. Nu vreau răul nimănui, dar cumva sper în sinea mea să cadă unul lat de somn sau măcar să lovească pe cineva o cufureală serioasă. Doar de dragul senzaționalismului jurnalistic. Nimic, frate! Păi, cu ăștia să faci reportaj?

Raul GHEBA

ENEL este Dumnezeu, pe lîngă mulți alți Dumnezeii mamii ei de viață, în România

Răspunde la (021) + 9291. Și toți îi cîntăm slava. Cînd băgăm plasma în priză. Cînd băgăm cuptorul cu microunde în priză. Cînd băgăm centrala termică în priză. Cînd băgăm periuța de dinți electrică în priză. Cînd băgăm computerul în priză. Cînd caloriferul, ventilatorul băgăm în priză. Cînd băgăm mobilul în priză. Cînd băgăm plasma în priză. Cînd băgăm plasma în priză. Cînd băgăm plasma în priză. Dumnezeu este ENEL. Și el, ca Dumnezeu, ne face să ne simțim tot mai mici, tot mai mici. Ca să plătim curentul trebuie să fim un număr, un cod. Nu mai sîntem decît numere. Casierele te întreabă ca la intrarea în iad-rai: „Bă, ai cod? Nu te recunosc ca om. Cod, cod, asta ești!“.

Și uite, dacă stai și pe Șoseaua Gheorghe Ionescu-Sisești. Dacă stai... pentru că computerul suavei indolențe, ce-ți raspunde la apel, s-ar putea să aibă o problemă cu baza de date. Bineînțeles, o problemă „electrică“ și atunci vei sta pe strada Bărsănești, în Militari. Degeaba îi explici donșoarei că facturile îți vin acasă, pe Sisești, de patru ani de zile, pe adresa din Sisești, I-o-nes-cu Si-sești, și că te-ai mutat din Bărsănești, ea îți va răspunde nonșalant că: „La mine nu existați. Scrie Bărsănești!“. Tu stai în frig, juma' de oră cel puțin, cu mobilul la ureche. Fiindcă e frig, a bătut vîntu', a căzut corentu'. Și e iarnă. Și durează ore sau săptămîni pînă se restabilește corentu'.

Căldura depinde de corent. Apa depinde de o pompă băgată în priză. Și… depinde de băgat în priză.

Să reformulăm. Cînd toate-s în priză, cînd ești fericit, cînd adie vîntul în Gh. Ionescu Sisești cade Dumnezeu din cer, pardon, cade curentul. Adie vîntu', cade curentu'. Se duc dracu': frigiderul, plasma, computerul, telefonul, cablul, centrala, pompele de apă! Suni, pe celularul care, norocul sau ghinionul tău, mai are ceva baterie, la (021) + 9291 și uite, nu-ți știi codul, nu știi de capul tău. Dumnezeu e necruțător. Te bagă în mă-ta. Mîncarea din frigider începe să se împută, dar nu ajunge la nările DumnezENELului. Nu. Adie vîntul, cade iar curentul. Te speli tu și copiii tăi cu cana, cu ibricul, cu oala sau cu ce apuci, cu apa rece sau încălzită pe aragaz, la lumina lumînărilor sau a lanternelor. Plouă? Cade iar. Ninge? Cade iar. Mai pui un pulover-două pe tine și-ți trimiți familia sub plapumă. Te simți la capătul lumii, la dracu-n praznic, în brațele dracului. Doar la cîțiva pași de luminile orașului, orașul tău, sectorul 1 al Capitalei, unde și tu trăiești, și tu-ți plătești dările și facturile, dar degeaba. Tu ești condamnat să trăiești în iad, la porțile de unde se văd luminile orașului, luminile raiului! Și asta durează. Nu de o lună, nu de juma' de an, ci de patru ani, patru ani cît o eternitate, sau începutul ei, poate! Patru ani de douăzeci-douășcinci de ori pe an. Douășcinci de ori pe an cu durată între două ore și zile.

Bă, moșule, eu am boală pe voi, ăștia de la ENEL. Mi s-a dezghețat frigiderul cu haleala pe două zile. Tu știi că din cauza ta a trebuit să mănînc azi patru curcani și doi viței? Și tocmai acu', cînd eram la regim.

De cînd cu penele de curent din București, Cristian Popescu-Piedone încearcă să găsească surse de energie alternativă.
La cum bate vîntul prin buzunarele cetățenilor, fiecare dintre ei ar putea fi dotat cu o eoliană la purtător.

Și uite așa nu-ți vine să-i dai un pumn lui Dumnezeu? Că nu-ți dă „energie în ritmul tău“.

Să-l iei la șuturi pe acest Dumnezeu? De care nimeni nu se atinge că e prea mare și tare ca să tragă niște amărîte de cabluri pentru Gh. Ionescu Sișești? Nu, nu poa' să tragă, că e corporație, nu-și murdărește mîinile. Fiind Dumnezeu, ENEL preferă înfrîngerea în fața vînticelelor, vînturilor, adierilor. Cît o fi spaga să tragă niște fire? Vai de mama lui de Dumnezeu. ENEL n-are Dumnezeu.

Reporterre-à-terre

Atenție, se închid spitalele! Urmează stația Sănătatea Poporului, cu peronul pe nicăieri!

Când Guvernul a anunțat că are de gând să închidă o parte din spitalele din România, în redacție a intrat dihonia: unii ziceau că e bine, alții ziceau că nu e. Curentul majoritar de opinie („Bă, e jale cu criminalii ăștia!“) susținea că și-așa sistemul sanitar e-n comă, ferească Dumnezeu să te îmbolnăvești în România (și să n-ai bani să te tratezi în Austria, *nota mea),* iar medicii fug din țară pe capete (în jur de 8.000 de cadre medicale au plecat în ultimii trei ani); asta mai lipsește, să-i belești și p-ăia care-au mai rămas! Pe de altă parte, opinia minoritară zicea alte vorbe: sistemul moștenit din comunism e supradimensionat și depășit, dar dacă e drastic restrâns, atunci vor fi bani pentru spitalele de care chiar e nevoie, adică alea din marile centre urbane. Mai exista și o părere mini-minoritară (a mea), și anume că sistemul public de sănătate nu e reformabil, oricâți bani ai băga în curul lui, iar soluția e sistemul paralel, cel privat, pe care-l pot dezvolta societățile de asigurări.

Evident, n-am fost luat în seamă, ci hușuit la munca de jos. M-am dus la trei spitale din București, două dintre ele (relativ) bine cotate – Budimex și „Bagdasar“ – și unul aflat chiar pe lista neagră a Guvernului: Caritas. Alături de Caritas, pe listă mai sunt 70 de unități medicale, dar toate în provincie.

Asistenta cea tânără de la Budimex m-a ascultat circumspectă („Vă știu eu pe ăștia de la *Cațavencu!“),* apoi mi-a cerut lista cu cele 71 de viitoare victime. Apoi mi-a răspuns ferm la cele trei întrebări: „Da, e bine că se închid dinozaurii ăștia. Uită-te și tu: Centrul de sănătate Furculești, Teleorman? Spitalul de boli cronice Ivești, Galați? Spitalul comunal Trușești, Botoșani? Știi tu cum arată oamenii de-acolo, și bolnavii, și personalul medical? Ca într-un coșmar! Când au făcut străinii documentarele alea, despre orfelinatele din România, puteau să meargă și prin nenorocirile astea de jafuri comuniste, că aveau ce filma. Singurii interesați să le mențină, cu bani de la buget, sunt politrucii. Și bucătăresele de acolo, că fură din mâncare, ca să crească porci“. Răspunsul la a doua întrebare: „Da, e bine că pleacă tinerii din țară. Sistemul e-n așa fel conceput, că n-are locuri de muncă pentru ei. Asta-i situația. Sau șomează aici, sau muncesc la străini“. Când i-am pus a treia întrebare, m-a privit lung: „Salariile sunt mici, foarte mici. Acum nu mă-ntrebi și dacă iau șpagă, dragul meu?!“. N-am întrebat-o; știam că nu ia, că e nebună.

Chirurgul cel tânăr de la „Bagdasar“ a fost mai dur: „Mă, tu ești chiar prost la cap?! Normal că porcăriile-astea trebuie închise! Cine crezi, mă, că se duce să se trateze la Spitalul de boli cronice din Pătârlagele? Băsescu se operează la Viena, tu te operezi la mine, așa merge treaba!“. Dacă e bine că pleacă oamenii? „Mă, pentru mine e bine, că se mai liberează schema de personal. Bine e și pentru ei, că muncesc pe bani, nu pe semințe, ca aici. Pentru țară e rău, că i-a școlit pe bani grei, știi că Medicina-i o facultate scumpă oriunde în lume“. Despre salarii: „Mă, io iau o mie de lei pe lună, cu tot cu gărzi. O mie. Chirurg la un spital cu ștaif din București“.

Doctorul Bogdan Jansen, manager la Caritas, mi-a răspuns foarte pe larg, în scris. Spicuiesc: „Spitalul Caritas e compus din 4 pavilioane și diverse anexe, dispuse într-un careu în jurul unui mic parc. În 2005, în condițiile aplicării unor legi cu care nu-s total de acord, o mare parte dintre clădiri și terenul aferent au fost retrocedate Fundației «Caritatea», membră a Federației Comunităților Evreiești din România. O altă parte a fost retrocedată unor persoane fizice, iar un pavilion de 4 etaje, unde se află mai multe secții și saloane medicale, este în continuare în proprietatea Consiliului General al Municipiului București, fiind construit din bani publici în 1977.

În 2005, spitalul încheie cu Fundația «Caritatea» un contract de închiriere valabil până în 2015, în condițiile continuării obiectului de activitate (**asistență medicală specializată!**). Recapitulare: 3 pavilioane și terenul aferent sunt ale Fundației «Caritatea» și pentru folosirea lor plătim chirie, iar un pavilion și câteva anexe sunt ale Primăriei Capitalei. În condițiile acestea funcționăm de 6 ani și, conform contractului, ar trebui să mai stăm aici încă 4 ani, până-n 2015“.

Guvernanții mai au un singur pas de făcut, pe calea reformei sistemului sanitar: după ce au transformat spitalele în aziluri, urmează să transforme azilurile în cimitire, ca să nu mai pună oamenii pe drumuri

La cele trei întrebări standard, răspunsurile doctorului Jansen au fost de asemenea lungi și docte, dar le rezum: „Nu e bine deloc“ (că se închid spitalele); „E catastrofal“ (că pleacă tinerii medici); la a treia întrebare, redau integral răspunsul, da' vă avertizez că e fără poantă (parcă văd că mi-l taie la paginare!): „Pentru orice formulă de creștere a salariului trebuie o sursă reală de finanțare, iar asta se poate realiza prin alocarea sumelor colectate din plata CASS, **exclusiv pentru finanțarea sistemului sanitar și implicit a personalului medical**“. Adică, mă dumiresc eu, să nu se mai fure de la CASS. Îhî.

Mihai BUZEA

LUSH
FRESH HANDMADE COSMETICS
ÎNTREGUL CONCEPT LUSH SE BAZEAZĂ PE FOLOSIREA FRUCTELOR, SEMINȚELOR, ULEIURILOR ESENȚIALE ȘI PETALELOR DE FLORI ÎN STARE PROASPĂTĂ PENTRU A-ȘI PĂSTRA PROPRIETĂȚILE VINDECĂTOARE. SCOPUL NOSTRU ESTE SĂ LIMITĂM LA MINIM INGREDIENTELE ARTIFICIALE DIN COSMETICE ȘI SĂ TE RĂSFĂȚĂM ÎNTR-UN MOD CÂT MAI NATURAL.
DESCOPERĂ COLECȚIA COMPLETĂ, EXCLUSIV ÎN MAGAZINELE LUSH DIN MARIO PLAZA ȘI AFI PALACE COTROCENI, ÎN BUCUREȘTI SAU PE WWW.LUSH.RO.
Magazine LUSH:
Galeria Mario Plaza,
Calea Dorobanți, nr. 172, parter,
0761.700.213
Afi Palace Cotroceni,
Bd. Vasile Milea, nr.4-6, etj. 1,
0761.700.212

GOTAN PROJECT TANGO 3.0 TOUR
ART DIRECTION AND PHOTO BY PRISCA LOBJOY / GRAPHISM BY MATTHIEU MARCHAL AT IYÁ BASTA! RECORDS
SALA PALATULUI
28 FEBRUARIE 2011
BILETE PRIN EVENTIM: MAGAZINELE GERMANOS, ORANGE, VODAFONE, LIBRĂRIILE HUMANITAS SAU ÎN RATE PRIN CARDAVANTAJ LA SEDIUL EVENTS.
DISTRIBUTED BY ALMA ARTEX
TANGO 3.0 NOW AVAILABLE IN A 2CDS DELUXE LIMITED EDITION
WWW.GOTANPROJECT.COM
events

Idei de afaceri pentru tinerii întreprinzători ai lui Boc

Unii oameni au pet-uri (la animalele de companie mă refer, nu la badoalcele de bere de companie!) și le iubesc. Unii patroni de destinații turistice au o politică dictatorială față de jivine și le interzic accesul în hoteluri. Așa au luat naștere adăposturile pentru peturi, unde îți poți lăsa patrupedul, octopodul (tarantula, de pildă), miriapodul (unora le plac cîrcîiacii) etc. pe durata concediului. Mai nou, fiind criză, mulți părăsesc orașele și pleacă la țară, unde cresc/fură păsări de curte. Ogrăzile cu orătănii se înmulțesc în Europa, iar în Anglia s-a deschis primul hotel pentru găini! Dacă ai păsăret, ai treabă în altă localitate și nu vrei să găsești poiata goală la întoarcere, îți cazezi șeptelul la Chicken Hotel: e curat, liniște, curte mare, pentru plimbări, trei mese pe zi, odăi de cîte opt găini, la două lire pe seară! Proprietarul poate pleca și el liniștit în concediu, la hotel curat, liniște, curte pentru plimbări, trei mese pe zi, avînd garanția că își va recupera găinile la fel de relaxate ca el. Ideea asta de criză au avut-o alții înaintea noastră, deși la noi sînt de multă vreme cluburi pentru puicuțe și gîsculițe. Totuși, dacă niște tineri sub 35 de ani vor primi de la Boc cîte zece mii de euro pentru a porni o afacere, ar putea lua în calcul cîteva variante: 1) hotel de tip bancă, unde depui găinile și primești dobîndă în ouă; 2) hotel tip joc piramidal, unde depui găinile și, după trei luni, iei de opt ori mai multe; 3) hotel avînd camere de închiriat cu ora, unde omul să-și ducă găina și cocoșul; 4) motel pentru găini, pe marginea metrilor de autostradă; 5) pensiune agroturistică pentru găinile de la oraș, care vor să mănînce natural, de curte; 6) tabere de vacanță pentru pui; 7) hostel parizian, „Hotel des poules" etc. Deși, la cum se vor împărți banii, tinerii întreprinzători vor face doar *poules*.

Ciocul mic

Orice om prevăzător are-n curte un tractor

Nu știu dacă în statisticile despre acele Porsche, Lamborghini, Jaguar, Maserati, Ferrari etc. pe care și le-ar fi cumpărat românii în anul trecut, făcînd cu ele lux pe șosele, au intrat doar mașinile sport, SUV-urile sau limuzinele. Nu sînt sigur nici că toți acei români chiar și-au cumpărat respectivele autovehicule. De ce? Fiindcă, în curtea unui domn din Maramureș, polițiștii de frontieră au descoperit un Lamborghini cu seriile de șasiu șterse. Omul e cercetat pentru complicitate la furt, existînd bănuieli că mașina a fost furată din Italia. Precizez: mașina agricolă Lamborghini, fiind vorba despre un tractor! Mă întreb cum poate trece granița un om cu un tractor: o fi fost controlat doar în portbagaj, sub scaun și la motor, să nu aibă țigări fără timbru sau droguri, și i s-o fi dat drumul? Ca în bancul cu ăla care trecea zilnic frontiera ducînd pe bicicletă un sac cu lucernă și care, de fapt, făcea contrabandă cu biciclete! Măcar am reușit să-mi dau seama la ce ar putea folosi tractorul ăsta într-un sat românesc: e aspiratorul ideal de gagici comunale, fiind singurul Lamborghini care poate trece prin gropile de pe uliță pentru a fi parcat în fața căminului cultural, unde se ține seară de dans cu bătaie!

Cip IEȘAN

Amintiri din comicărie (VII)

În episoadele anterioare, v-am prezentat niște calupuri de comedianți veniți de prin toate colțurile țării. Și cînd zic toate colțurile țării, mă refer aproape exclusiv la Moldova. O să începeți să credeți că prima condiție pentru un comediant e să fie din provincie. Parțial adevărat! Bucureștenii n-au simțul umorului. Excepțiile sînt astea pe care vi le prezint astăzi:

Tiberiu Popovici: dacă nu l-ați văzut prin vreun club de comedie, e foarte probabil să-l știți măcar din clipul lui Guess Who, ăla cu EuGen, unde a făcut un personaj pe cît de idiot pe atît de plăcut. Și chiar așa și este Tibi. Nu idiot, ci doar plăcut. El e tipul pe care îl place lumea pe scenă pentru că nu amenință cu nimic. Nu e incisiv cu publicul, nu e nesuferit, ci dimpotrivă, e vorbăreț și simpatic. Se spune adesea despre comedianți că fac chestia asta pentru că sînt complexați. E adevărat pentru toți și Tiberiu o demonstrează perfect. Pentru că are burtă nu-i rămîne decît să facă mișto de ăia care se duc la sală și tot așa. Îl găsiți în fiecare săptămînă la Club Deko.

Sergiu: fiul domnului Floroaia este probabil cel mai cunoscut comediant de *one-linere* din România. *One-linere,* adică poante scurte, la foc continuu. E un gen care prinde foarte bine, pentru că e comedie la nivelul cel mai simplu. *Set-up* și *punchline.* Îți setezi un cadru, după care întorci așteptările cu un final hazliu. Deși pare ceva care poate fi făcut de oricine, puțini sînt în țara noastră cei care pot să le livreze cum o face Sergiu. E personal, dar rece. E revoltător, dar totuși simpatic. E cel mai greu lucru să zici o glumă despre pedofilie cu zîmbetul pe buze și publicul să rîdă fără rezerve.

Toma: ar cam fi trebuit să-l prezint la pachet cu Sergiu, pentru că cei doi formează în prezent un duo, care, după părerea mea, se completează perfect. Toma e mic, dar în el încap multe talente. Face o bandă desenată pe net și, de multe ori, își condimentează show-urile cu o bucată muzicală la pian. Face împreună cu Sergiu un fel de minicenaclu Flacăra, în care el cîntă la pian, iar Sergiu recită glume scurte. În calitate de comediant, pe mine Toma mă uimește cu fluența și coerența ideilor sale. Poate să-ți zică o poveste în douăzeci de feluri și de fiecare dată să rîzi la altă idioțenie. Într-adevăr, ca mulți alți performeri, Toma e un comediant de gen, care prinde mult mai bine la un public cuminte. Pe Toma și Sergiu îi găsiți în Godot și Club 99.

Seinfeld und Zeit

Craiova nu mai are nevoie de împrumutul de la FMI. Banii se produc pe loc

Săptămîna trecută, marți pe la revărsat de zori, cînd oamenii muncii trag cel mai dulce somn cu gîndul la treburile pe care le au de făcut în ziua care va să vină, liniștea străzii Rîului din orașul Craiova a fost spartă de mașinile mascaților și ale polițiștilor de la BCCO care, neavînd ce face, s-au apucat să bată în porțile mîndreților de căși cu turnulețe înălțate pe o parte a străzii. Nu se știe ce i-o fi mînat pe gabori să le strice bunătate de somn năcăjiților din acea zonă, care n-au nici cu ce plăti impozitele pentru amărîtele de palate și nici *corentul* electric pe care-l trag direct de la stîlp. D-aia puseseră și ei mînă de la mînă, de făcuseră rost de un calculator, un *scanner* și o imprimantă ultraperformante, plus matrițe și hîrtie specială, să are și ei un ban dă 50, dă 100 sau dă 500 dă lei cu care să merge să plătească dările și să-și cumpără d-ale gurii, mînca-ți-aș. Că de pe la jumătatea anului trecut tot schimbă la bani pe la fraierii din magazinele din centru și benzinării și treaba mergea bine. Iar acu', cînd perfecționaseră tehnologia și scoseseră pe bandă primele bancnote de 200 și 500 de euro, au venit spurcații și i-au săltat, cu tot cu aparatură. Frumușața constă în faptul că, pe lîngă cei cinci arestați din Craiova, unul din Turnu Severin și altul din comuna doljeană Ciupercenii Noi, plus încă doi care se află în urmărire, la lot se mai adaugă și un ofițer de la Serviciul Județean de Informații și Protecție Internă, cel care avea grijă să-i informeze la timp pe fabricanții de bani pentru o mai bună protecție internă. Pentru început, ofițerul este cercetat în stare de libertate, dar foarte curînd s-ar putea să le asigure protejaților protecția din – ha, ha – interior.

Strada Răului

Reporterii *Academiei Cațavencu* au trecut prin momente de groază în Valea Regilor

Bărbatul tuciuriu din fața noastră ne privea fără expresie. Colegul meu m-a tras de mînă și mi-a zis că ar fi mai bine să ne adresăm în engleză. Oamenii se risipiseră care încotro. Undeva în partea stîngă erau doi tineri, probabil studenți, care trăgeau din narghilea. O fată ștergea pe jos cu teul, mai mult întinzînd niște pete roșii care cred că erau acolo încă de pe la miezul nopții. Văzînd asta, gîndul m-a dus la un reporter de la *Jurnalul național,* Toma Roman Jr., pe care-l văzusem căzut la un moment dat. S-a tras mult, iar el, din ce spusese, mai trăsese și prin alte părți.

Eram obosiți, ne usturau ochii și tușeam continuu din cauza fumului din timpul nopții. Colegul Viorel Moțoc rămăsese mut în fața celor întîmplate. Egiptenii retrăseseră bateriile în timpul nopții, din care se mai vedeau acum doar două sticle de apă minerală căzute sub masă. Două pocnitori, și ele bine împușcate, plecaseră cu cîteva minute înainte.

Eram cu gîndul la soție și copil, iar gîndul acesta mi-a dat puterea să ies cu fruntea sus din Valea Regilor și să mă urc într-un taxi cu destinația Bar Fly. Un lucru era cert: dictatorii distrug vieți, visuri, amputează destine.

Mihai RADU

Ana are mere (stricate) și le dă la elevi

Cînd toată lumea era prinsă cu tăiatul porcului și făcutul de cîrnați, primarul sectorului 4, conservatorul Cristian Popescu-Piedone făcea pe Moș Crăciun pentru clienții PDL. Și ca orice moș generos, care de sărbători împarte daruri la cei cuminți, Piedone a scos, pe 20 decembrie 2010, din tolba sa de bugetar, un contract de 440.000 de lei pentru „furnizare de fructe în școli, mere, pentru elevii din clasele I-VIII din învățămîntul de stat" pînă în vară, cinci zile pe săptămînă, și i l-a oferit tocmai unei firme din Turda (SC Bampan Impex SRL). Norocosul sereleu, înființat în urmă cu vreo trei ani, este păstorit de o doamnă din Cluj, Ana Pop. Cum a ajuns o firmă de apartament din Turda să distribuie mere la toți elevii din sectorul 4? Printr-o recomandare PDL și o susținere PC. Cine a fost susținătorul? Nimeni altul decît Piedone. Care Piedone, de vreun an și ceva, face toate jocurile PDL-ului și umflă conturile clientelei portocalii. Firma din Turda, agreată și garantată de Piedone, s-a remarcat în anii trecuți prin distribuirea de cornuri mucegăite și lapte acru, în valoare totală de peste un milion de euro, copiilor din județele Giurgiu, Teleorman, Arad, Bacău, Satu Mare, Ialomița și Ilfov. După ce și-a făcut mîna cu țepele date consiliilor județene mai sus menționate cu laptele și cornul, firma de apartament din Turda s-a reprofilat pe șmenuri cu merele pentru elevi. După ce a căpătuit școlile din Satu Mare, Iași, Dolj și Cluj cu mere înghețate și stricate în valoare de peste 500.000 de euro, firma controlată de Ana Pop a ajuns acum să distribuie, cînd vor mușchii ei, fructele de aceeași calitate și în ograda lui Piedone. Prin acest cadou, edilul de la sectorul 4 continuă seria deconturilor generoase către clientela „inamică", spre disperarea șefului conservator „Felix" Voiculescu, care „Felix" vede negru în fața ochilor cînd aude de PDL. Însă pe Piedone îl doare în paișpe de „Felix" și numai anul trecut a dat unui sponsor PDL – firma Geca Impex București, controlată de Gelu Palamaru, finul unui greu portocaliu din Moldova – un contract de amenajare a spațiilor verzi dintre blocuri în valoare totală de – atenție! – 45 de milioane de euro. Nu cumva prin asemenea inginerii și șmenuri Piedone își conservă protecția baronilor portocalii struniți de Zeus? Oare anul trecut Teo Trandafir ieșea deputat PDL, tocmai în fieful lui Piedone, dacă acesta nu făcea *non-combat* pentru conservatoarea de la Loterie – Liliana Mincă-Ghervasuc?

Biroul de Investigații

Zero nunți și o înmormântare

Dacă ar mai fi fost încă viu, probabil că nici 24% (cât un TVA mai obez) din enoriașii adunați într-un suflet (unii cu durere în el, alții cu durere la doi metri în față) nu s-ar fi călcat joi în picioare în fața Catedralei Metropolitane din Cluj să-l conducă pe ÎPS Bartolomeu Anania pe ultimul drum. Și probabil că și mai puțini s-ar fi prezentat la o muncă voluntară peste week-end pentru ridicarea vreunui spital sau a unei cantine pentru săraci, căci acolo nu ai șansa să te vezi la TV sau să mesteci ceai fierbinte și colac moca, că doar în asta constă mântuirea sufletului.

Chiar și cu o zi înainte se ajungea cu greu la sicriu din cauza mulțimii cernite, deci adio poze de hi5 lângă defunctul mitropolit. În fața catedralei, carurile TV tocmai lipeau abțibildurile pe mașini: să se vadă care sunt, de fapt, televiziunile poporului. Seara, la priveghi, ardelenii adevărați s-au organizat și au făcut o coadă frumoasă, au înconjurat sicriul, să ajungă la toată lumea. Timp mediu de stat la coadă, în frig aproape siberian: o oră. Cum Catedrala Metropolitană din Cluj este prevăzută cu trei uși de acces, iar coada șerpuia înspre cea din mijloc, enoriașii mai grăbiți au putut intra nestingheriți pe intrările laterale pentru a-și lua doza de mitropolit. Timp mediu de stat pentru aceștia: zece minute. Câștigător la puncte: președintele Băsescu, venit pe furiș, plecat pe furiș, timp de așteptare zero minute.

Câți enoriași îndurerați să fi fost, toți, zgribuliți în fața catedralei la prânzul acelei zile mohorâte de joi? BOR se pregătise pentru circa 12.000 de pelerini, dar mai puțin de jumătate dârdâiau în jurul statuii lui Avram Iancu. Televiziunile estimau vreo 5.000.

În România, deci și în Cluj (da, dragi ardeleni, știu, blestemat fie anul 1918!), înmormântările publice devin instantaneu scena găștilor de bocitori de profesie care au aceeași legătură cu răposatul pe care o are Guvernul cu reforma. Doamne trecute, cu pălării de vulpe polară sau blănuri naftalinizate, la braț cu domni de sub căciuli de miel negru sau nutrie; nelipsiții care făceau poze cu telefonul; evlavioșii fumători; babe veșnic îndoliate; ici-colo câte o pițipoancă venită să ronțăie pufarine în voie și un purcoi de popi. Negru de popi! Și albastru de jandarmi. Care erau pe poziții de cu foarte dimineață, mai mult cu gerul în coaste decât cu evlavia în suflet.

Discursurile de rămas-bun, transmise *live* pe ecranele montate în Piața „Avram Iancu“, au amintit de „anul sabatic“ petrecut nu predicând cuvântul lui Doamne-Doamne canibalilor din Africa, ci studiind literatura în Honolulu. Nici un cuvințel despre găleata de controverse iscate de presă la adresa fostului viitor patriarh: colaborare cu legionarii, colaborare cu torționarii din puș-căriile comuniste și apoi cu Securitatea, cu literatura, cu comuniștii, ba chiar și cu Biserica ortodoxă. Numai cu greco-catolicii nu prea a binevoit sfinția sa să colaboreze, fapt ce aproape că a dus la niște sfinte lupte de stradă în Cluj pentru mai multe locașuri de cult confiscate de regimul comunist în numele BOR și revendicate ulterior de greco-catolici. Inclusiv ultima sa dorință, de a fi înmormântat „în pământ reavăn de la Nicula“, a născut speculații: fiind mănăstire greco-catolică trecută în patrimoniul BOR de către comuniști, Bartolomeu ar fi dat o ultimă tiflă, zice-se, fraților întru credință. Și este normal să fie așa, căci saci întregi de bani sunt colectați de la pelerini în fiecare an, de Sântămărie, la mănăstirea de lângă Gherla! Păi, nu se făcea să-i lase în ghearele hrăpărețe ale greco-catolicilor, ce Dumnezeu!

Se poate să-mi fi scăpat, dar nici urmă de lacrimă nu am văzut pe fețele credincioșilor; ba, unii popi chiar au zâmbit și au vociferat vesel când s-au regăsit la final, la ceasul la care Valeriu Anania, pe numele său de mirean, era „încriptat“, după trei ture regulamentare în jurul catedralei, într-un alai al gărzii de onoare. Deci cripto-comunism-legionarism. Și ce dacă? Dacă papii unora au făcut parte din Hitler-Jugend, noi de ce n-am avea mitropoliții noștri legionari, securiști, comuniști, scriitori, preasfinții?

Walkyrie Eleison

Hai, că-i super la părintele Anania. Aproape ca la ÎPF Teoctist, deși acolo sonorizarea a cam lăsat de dorit. Îmi pare rău că n-am ajuns la Păunescu, mai ales că și ăla era tot cu barbă, cum îmi place mie. Apropo, crezi că se termină pîn' la două? Nu de alta, dar am avion. Că mîine vreau să prind locuri mai aproape de groapă la Gary Moore.

Cultura românească a înmormîntărilor reunește mulțimi de fani cu gusturi contradictorii, măcar din punct de vedere muzical. Atît iubitori ai genului Popi, cît și iubitori ai genului Death.

Slow. Guvernare infernală

În timp ce prin minele patriei lumea se distra și avea parte de focuri de artificii și explozii, un maniac periculos a blocat telegondola portocalie de la Vulcan, cu tot cu megastarul Turismului și Dezvoltării Regionale înăuntru. Autoritățile și televiziunile au trecut ușor peste eveniment, dând vina pe incompetența tradițională a primarilor PDL și pe ghinionul de țară. Surse bine informate, însă, susțin că este vorba despre un grup de teroriști internaționali care chinuiesc guvernele Boc încă de la depunerea primului jurământ. De fapt, tot ce se blochează în țară și nu funcționează cum trebuie de când fostul primar al Clujului a ajuns premier este opera acestui grup de teroriști. Ei țin sub teroare guvernanții, forțându-i să se miște doar după indicațiile lor. Ceea ce s-a întâmplat la Vulcan nu a fost decât o mică parte a unei conspirații mai vaste. De obicei, teroriștii plasează bombe pe programele de guvernare și amenință că, dacă lucrurile merg prea repede, totul va sări în aer. Dacă se fac reforme: bum. Dacă se renunță la cheltuirea necontrolată a banului public: bum. Și așa mai departe. Partea proastă e că situația este fără ieșire, căci la ce tăieri s-au făcut în bugetele ministerului de Interne, sunt șanse din ce în ce mai mici ca, la banii pe care-i ia, vreun polițist român să simtă nevoia să se transforme în Keanu Reeves sau Bruce Willis, să salveze Guvernul și apoi să-l ia de nevastă și să plece cu el de pe capul nostru.

Dennis Hopeless

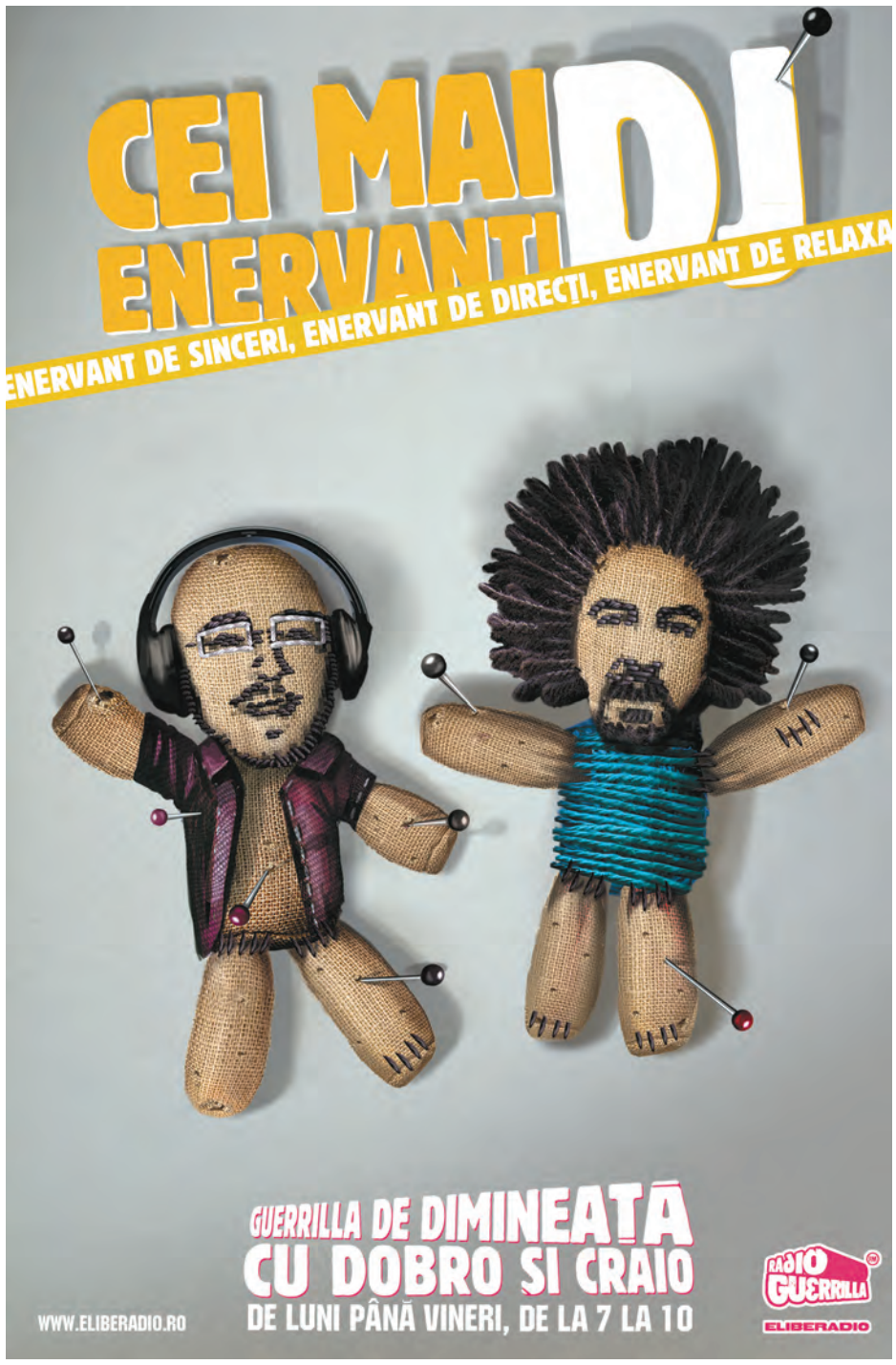
CEI MAI ENERVANȚI DJ
ENERVANT DE SINCERI, ENERVANT DE DIRECȚI, ENERVANT DE RELAXA
GUERRILLA DE DIMINEAȚĂ
CU DOBRO ȘI CRAIO
DE LUNI PÂNĂ VINERI, DE LA 7 LA 10
WWW.ELIBERADIO.RO
RADIO GUERRILLA
ELIBERADIO

trampa și ecranul

★ La TVR era o redacție de jocuri și concursuri; cred că PRO TV are o redacție de jocuri de cuvinte formată din obsedați. Marți, la știrile sportive, a fost titlul „Au transferat cu Kap“ (la ceva despre fotbalistul Kapetanos) și m-am întrebat ce ar fi băgat la o știre despre transferul jucătorului Curcă. După niște beri, am început să mă gîndesc și la fotbaliștii Bucci, Cois, Kaka sau Rampulla.

★ Sîmbătă seară, la *Focus,* am urmărit cu interesul dat la mic materialul „Sexy în noaptea nunții“, despre rochii de mireasă și despre lenjeria sexy pe care trebuie să o poarte mireasa în noaptea nunții. Mi se pare o plesneală: oricum, în noaptea nunții, mirele este, de obicei, beat mangă, iar singurul accesoriu de care chiar au nevoie mireasa, socrii și nașii este o buretieră udă, să nu-și mai umezească toți degetele pe limbă cînd numără darul!

★ Deasupra telespectatorilor, ca sabia lui Damocles, o nouă amenințare: *Cîștigi în 60 de secunde,* cu Dan Negru, pe Antena 1. Format american *(Minute to win it);* participanții trebuie să se filmeze cum, într-un minut, așază mere în echilibru, suflă să țină fulgi în aer etc. Eu aș plusa: să se filmeze cum își dau foc la păr, mestecă smoală, își lipesc pleoapele cu super-glue etc. Ar fi o selecție naturală...

★ Joi am dat, la Antena 1, peste *Next Top Model by Cătălin Botezatu,* deci am privit nițel formele (fără fond); unele erau acceptabile, dar Cătălin mi s-a părut la fel de plictisit cum aș fi eu dacă m-aș uita la niște bărbați burtoși, în pijamale și maiou. Oare cei de la machiaj n-au nici un produs special, picături de pus în ochi, pentru a aduce o sclipire de heterosexualitate? Atropină, să dilate măcar pupila!

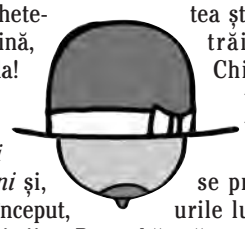

★ Sîmbătă, la TVR 3, a fost *Cel mai iubit dintre pămînteni* și, în secvențele de la început, cînd l-au săltat securiștii pe Petrini, i-au arătat biblioteca. Din cîte știu eu, Petrini a fost umflat prin 1950, deci m-am mirat că se vedeau cotoarele unor cărți din serii de prin anii ’70-’80. Cred că s-au chinuit mult cameramanii să nu intre în cadru rafturile cu CD-uri și casete video ale lui Petrini și nici să nu apară cotoarele de la cărțile din Colecția *Adevărul*, cele care nu trebuie să-ți lipsească din bibliotecă.

★ Am prins în treacăt, la Romantica, emisiunea *Cu zece ani mai tînără,* unde se ia o doamnă și se aranjează încît să pară, după aia, cu măcar zece ani mai tînără. De atunci îmi zornăie prin minte întrebarea: oare ce se întîmplă cu o doamnă în vîrstă de patruzeci de ani, care participă la patru ediții consecutive ale emisiunii? Dispare? Se transformă în nou-născut?

★ Am citit pe site-ul Realitatea știrea „Extratereștrii trăiesc incognito în China“. Păi, unde ați vrea să trăiască, de vreme ce în toate relatările martorilor se precizează că OZN-urile luminează? În care altă țară ar mai găsi ei atîtea leduri? Totuși, sînt și extratereștri care trăiesc în România: nu se mai pot întoarce pe planetele lor fiindcă localnicii le-au demontat navele și le-au dus la REMAT ori le-au folosit în gospodărie, ca burlan, troacă sau acoperiș de coteț din scutul anti-plasmă!

Protagonistul unui bestseller, *Trei vieți. Pedeapsa,* care la fel de bine s-ar fi putut numi *De ce iubim femeile și nu numai*

★ Am aflat de la Realitatea TV că poliția din Cairo i-a confiscat lui Cristian Zărescu, aflat în Egipt, o casetă video pe care nu erau imagini cu luptele de stradă, ci cu o conferință de presă a lui Adrian Videanu. Poate că n-a fost o greșeală, poate că taman caseta aia o voiau: dacă ajunge puterea la Frații Musulmani, care nu mai vor turiști occidentali, trebuie un partener de afaceri serios pentru toată piatra aia cubică din piramide! Vă dați seama cît de mișto ar fi o piramidă a lui Keops ridicată de firma Titanmar.

★ Sîmbătă, pe TVR 3, era derby-ul Steaua-Dinamo; nu fotbal, ci polo, bălăceală. Cum văd polo, cum mă năpădesc întrebările: o fi atracția teluricului pentru apă, leagănul vieții? După gol, fotbaliștii își ridică tricoul, să arate galeriei inscripția cu dedicație de pe maiou: ce fac poloiștii după ce înscriu? Poartă pe sub slip chiloți albi, pe care scriu cu marker? Și, cum există baruri de microbiști, cu tricouri de fotbaliști înrămate, puse pe pereți, or fi și pentru pasionații de polo, cu slipuri?

★ Fiecare emisiune de știri de la Kanal D e o reverie de culori, senzații și momente dramatice. Zapam zilele trecute ca să scap de Monica Tatoiu și am dat peste o știre de maxim interes: „Ce prietene de fotbaliști îi plac lui Rică Răducanu“. N-aș fi stat să mă uit, dar am fost păcălit de banner-ele pulsînde cu „Senzațional“ pe ele, mesajele de pe burtieră și tonul grav al reporterului, să cred că undeva în lume a erupt un vulcan, s-a descoperit remediul pentru cancer sau o veveriță orfană și-a reîntîlnit părinții. Cînd colo, maestrul Rică dădea note. Apropo, nu știu dacă asta îl face pe Bobby Păunescu fundaș, vîrf retras sau extremă, dar pentru posteritate să se noteze că Monica Bîrlădeanu a ieșit cea mai mișto gagică de fotbalist.

★ Miercuri sau joi am văzut-o la emisiunea lui Măruță pe Ioana Vișan, romînca lui Berlusconi, și în același timp una dintre partenerele preferate de „bunga bunga“ ale macaronarului, cînd celelalte fete erau obosite. Surprinzător, duduia nu arată deloc ca Marinela Nițu, așa cum îmi închipuiam eu, și deși suferă de sindromul „Răducioiu“, faza post-Brescia, încă mai e în stare să lege două propoziții decente în limba română pe diverse subiecte. Nu același lucru se poate spune și despre Măruță, ale cărui principale curiozități au fost: „Arăți bine, dar nu atît de bine să… Care e secretul tău?“ și desigur „Cum arată Silvio Berlusconi cu pantalonii în vine, că eu n-am văzut decît poze pe net?“. Mă așteptam să aud și „Ia cameramanul ăsta și arată-ne ce faci tu cu Berlusconi în pat“, dar din fericire începeau știrile.

★ Pe TVR 3 am văzut un superb meci de baschet dintre Steaua și Mureș. Dincolo de frumusețea meciului, m-a uimit numărul mare de afro-americani din cele două echipe. Aveam impresia că situația asta cu sportivi de altă culoare, închiriați de sportul românesc, se întîmplă doar la fotbal. Mergînd pe ideea asta, tare sînt curios dacă o fi vreun jucător cu gene africane care să se bage și-n alte domenii, măcar să ne facem niște PR de țară. Nu credeți c-ar fi mișto să ne facem o echipă națională de bob doar din africani?

anacronica TV

Cînd nu e din ciocolată, istoria e varză cu mămăligă

Am văzut un documentar pe Discovery despre istoria ciocolatei, așa cum o halim noi azi din supermarket-uri. Știți, genul ăla de documentar în care totul are legătură cu totul. Treaba ar fi început cu Cristofor Columb, care s-a dus în India după aur și s-a întors înapoi Fernando Cortez cu aur și cu niște cacao. Încet, Spania a devenit singurul producător mondial de ciocolată și a făcut o grămadă de bani din treaba asta. A urmat faza cu ciocolatierii belgieni din secolul XVIII. Mai apoi, au fost marii producători *quakeri* de ciocolată, din America secolului XIX, care au inventat week-end-ul liber pentru angajații lor și tot așa pînă la ciocolata halită de soldați în războiul din Golf. Mă întreb cum ar arăta o istorie a ceva românesc, făcută în felul ăsta. O istorie a mămăligii cu varză, de exemplu. M-ar interesa cum a influențat mămăliga cu varză Unirea Principatelor sau aducerea la București a primului principe străin. Oricum, știu sigur că mămăliga a dat o mare lovitură comunismului. Dacă pîinea n-ar fi fost pe cartelă înainte de ‘89 și oamenii nu s-ar fi bazat așa mult pe mămăligă & varză, sigur căderea URSS ar fi fost amînată cu ani buni.

Babe de cacao

Cine mai emigrează, mă-sa copiilor lui e naspa!

Nu știu alții cum sunt, dar mie nu îmi mai vine deloc-deloc să emigrez. Deși eram, practic, cu bagajele la ușă, m-am trezit brusc în situația de a nu mai avea absolut nici un motiv să plec. În primul rând, am aflat de la domnul președinte Băsescu că am ieșit din criză. De ce-aș mai pleca, dacă am ieșit din criză?? Dacă n-am plecat atunci când ne era rău, de ce să plec tocmai acum, când ne e bine și ne va fi și mai bine?! În al doilea rând, chiar dacă n-am fi ieșit din criză, tot n-aș mai avea nici un motiv să plec. Mă uit la aleșii noștri, cum lucrează ei cu devotament, ambiție și, mai ales, multă, multă inteligență pentru viitorul țării și îmi vine să stau.

Să luăm doar unul dintre exemplele care m-au convins că numai aici, în România, copiii mei vor avea un viitor frumos și lipsit de griji: povestea cu vrăjitoarele. Da, știu, am mai vorbit despre asta, la momentul când meseria lor a fost introdusă în nomenclator. Mă așteptam însă ca aleșii să abandoneze această problemă serioasă și vitală și să se apuce de alte prostii. Dar nu! Se pare că au devenit, în sfârșit, consecvenți și că sunt decișI să o ducă până la capăt, cu orice preț! Comisia de buget-finanțe a Camerei Deputaților tocmai se ocupă cu maximă seriozitate de reglementarea până la capăt a meseriei de vrăjitoare. Conform unui proiect de lege, trecut deja de Senat și aflat în dezbatere la Cameră, vrăjitoarele: 1) nu vor putea profesa decât pe baza unui aviz de practică; 2) vor fi obligate să se înscrie în organizații profesionale; 3) vor emite facturi fiscale și vor plăti TVA; 4) vor risca amenzi penale sau chiar închisoare, cu durata de la șase luni la trei ani, dacă prezicerile nu li se împlinesc sau vrăjile nu au efect.

Da! Într-o asemenea țară vreau să trăiesc! Și de-abia aștept ca acest briliant proiect de lege să devină realitate și să aducă enorm, enorm de mulți bani la buget, din care să se construiască școli, grădinițe, spitale, autostrăzi și facultăți. În acest sens, doresc să îl și sprijin cu niște idei, în special pentru punctele 1 și 4, a căror rezolvare mi se pare cea mai complicată (spre imposibilă).

Cine le va da, așadar, aviz de practică vrăjitoarelor? Iată niște posibile soluții: A) să se înființeze o facultate de vrăjitorie, iar avizul de practică să fie reprezentat de diploma de licență; B) să fie investite câteva miliarde de euro într-o comisie de profesori de la Hogwarts, în frunte cu Harry Potter, care să elibereze aceste avize de practică; C) să se organizeze un Campionat Național de Zbor pe Mătură și să primească aviz de practică numai primele 100 de vrăjitoare care trec linia de sosire; D) să se organizeze un concurs național de vrăjitorie cu trei probe (uciderea lui Lord Voldemort, transformarea cheliei lui Traian Băsescu într-o podoabă capilară de tip Tina Turner și achitarea prin magie a datoriei către FMI), iar câștigătoarea să fie numită președintă a comisiei care va acorda avizele de practică; E) mă mai gândesc și, dacă îmi mai vin idei, o să le comunic în timp util.

A doua chestiune, cea cu amenzile și închisoarea pentru malpraxis, mi se pare și mai complicată. O soluție ar fi funcționarea pe bază de contracte clare: „Vrăjitoarea Cutare, numită în continuare PRESTATOR, va presta lui Popescu Vasilică, numit în continuare BENEFICIAR, servicii de: 1) readucere la domiciliul conjugal a soției; 2) vindecare de impotență și 3) mărire de penis de la X centimetri, la X+5 centimetri, până la data de…“. Nu s-a întors soția sau n-a crescut penisul cu X+5, până la data din contract, pac: amendă penală sau pușcărie.

Ar mai fi o idee, pe care au lansat-o chiar profesionistele vizate de acest proiect de lege și pe care, dacă aleșilor li se va părea bună, o susțin până-n pânzele albe: vrăjitoarele să devină bugetare. De ce nu? Dacă așa vor alege guvernanții, atunci așa să fie, eu am mare încredere în ei.

Simona TACHE

Doi primari din Mehedinți îi strică apele lui Băsescu

Dacă ar fi știut Traian Băsescu că în Mehedinți există un sat care-i poartă numele, de mult ar fi aranjat construirea unui pod de a cărui lipsă suferă localnicii a două sate și care a produs zîzanie între doi primari din județ. Este vorba despre satele Budănești și Băsești, despărțite de rîul Coșuștița, peste care nu există nici un pod. Necazul vine de la faptul că primul sat aparține comunei Ilovăț și are doar zece familii, iar celălalt comunei Bîlvănești, cu de zece ori mai mulți locuitori. Deși podul le este extrem de necesar și unora și altora, probleme de fonduri lipsă, dar și de orgoliu, îi fac pe primarii celor două comune să-și paseze vina unul altuia, așteptînd ca problema să se rezolve de la sine. Mare păcat că domnul președinte nu a aflat pînă în prezent că urmașii boierului Băsescu, împroprietărit pe la 1400 de către domnitorul Mihnea Vodă, sînt la ananghie. Pe praful ăsta, nici o mie de voturi nu sînt de aruncat pe apa sîmbetei. Sau Coșuștiței, mă rog.

Podul Penal

RETELE DE PUBLICITATE INDOOR

Zoom In – stații de metrou

Zoom Up – aeroporturi & aeronave

Zoom Out – baruri, restaurante, cafenele, mall-uri

Zoom Hi – universități

Zoom Buy – hypermarket-uri

Zoom Classic - clinici medicale, bănci, saloane

ZOOM

PROIECTE SPECIALE

Implementare și gestiune rețele

de comunicare internă de tip digital signage

(sisteme de televiziune

cu circuit închis complet customizate)

021.269.34.41

www.monopoly.ro

Asociația Neurocare

Asociație pentru sprijinul pacienților neurologici și neurochirurgicali

Fii alături de noi pentru viață!

Redirecționează 2% din impozit către Asociația Neurocare

www.neurocare.ro

Eugen Istodor a luat-o încet pe la Ploiești spre Siret și-apoi în jos, către Tulcea, și pe unde-a fost tot furăciuni a descoperit:

– dacă ai firmă de curățenie, dar n-ai licență de emisie radio pentru un oraș mare, obții aprobarea pentru un orășel și-apoi te muți. Prietenii lui Cătălin Marinescu de la CNA știu de ce;

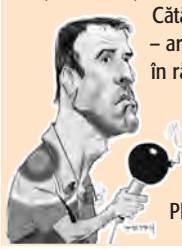

– arestările de la Vama Siret nu sînt decît o altă bătălie în războiul dintre oamenii lui Blaga și toți oamenii președintelui;

– dacă Guvernul vrea cu adevărat să spargă 350.000 de euroi, construiește o inutilă pistă ultramodernă de atletism. Dar nu oriunde, ci pe unde PDL-ul are frîiele, cum ar fi la Tulcea.

Audio și vizualul, cele două simțuri ale șpăgii (I)

Să vă povestim o nefăcută legată de mutarea unei licențe radio din Cîmpina în Ploiești. Pe 26 octombrie 2006, CNA anunță scoaterea la concurs a unor frecvențe radio. Pe 3 noiembrie, se constituie societatea Prontos Serv SRL, cu un capital de 200 RON, cu activități de întreținere și curățenie a clădirilor, a soților Octavian Iulian și Cristina Cosmineanu din București, prieteni buni cu deputatul William Brînză, zis Guillaume Fromage în Hexagon sau Guillermo Queso în Spania. Firma Prontos Serv SRL se înscrie în concursul de frecvențe radio și pe 11 ianuarie 2007 cîștigă, cu unanimitate de voturi acordate de CNA, frecvența pentru Cîmpina (RadiOK FM). Deși nu are emițător, își inventează niscaiva probleme tehnice, motiv pentru care face un memoriu detaliat, adresat Inspectoratului General pentru Comunicații și Tehnologia Informației (IGCTI), condus de Cătălin Marinescu. În memoriu cere să i se aprobe atît schimbarea frecvenței, cît și a amplasamentului, de la Cîmpina, oraș cu o populație de 38.789 de locuitori, la recensămîntul din 2002, în municipiul Republica Ploiești, cu o populație de 232.452 de locuitori la ultimul recensămînt.

Zis și făcut. La data de 13 februarie, CNA votează ambele solicitări ale firmei de întreținere și curățenie a clădirilor, Prontos Serv SRL. Mecanismul este următorul: se depune cererea de mutare a licenței la IGCTI, cu plicul aferent la Cătălin Marinescu; se așteaptă răspunsul, iar experiența zice că răspunsul este pozitiv; se depune solicitarea la CNA, cu plicul aferent la Ralu Filip, pe atunci în viață. Părți-șpagă se dau adesea pentru fiecare vot, iar negocierile se poartă separat cu fiecare membru al CNA. Pentru mutarea licenței de la Cîmpina la Ploiești, în cazul la care ne referim, au votat următorii membri ai Audiovizualului: Ralu Filip, fost președinte, decedat trei luni mai tîrziu; Radu Teodorel, Emanuel Valeriu, Grigore Zanc, Răsvan Popescu și Constantin Duțu. Pe ultimii doi îi regăsim în componența actuală a CNA. Împotrivă au votat Attila Gasparik, Gelu Trandafir și Cristina Trepcea. Pe ultimii doi îi regăsim în componența actuală a CNA. Dar și în episoadele următoare.

Biroul de Investigații

Rosarele chiX

Arestările de la Siret: rezultat al războiului dintre Băsescu și Blaga

Prima lovitură a tras-o Blaga cînd a anunțat că va candida pentru postul de șef al PDL. Mai apoi au apărut date despre o cucoană pe nume Nicoleta Dobrescu, care a dat o șpagă de 130.000 de euro pentru a ocupa funcția de șef al Vămii Halmeu. Șpaga s-a împărțit între un om de afaceri clujean și funcționari din Direcția Regională pentru Accize și Operațiuni Vamale Cluj. Călin Vesa, șeful direcției, este unul dintre oamenii lui Vasile Blaga. Vama Halmeu este situată pe un *triplex confinium,* o frontieră triplă, a României cu Ucraina, pe unde intră țigările, și Ungaria, stat comunitar. Halmeul se află în fieful fostului șef al Direcției Regionale Vamale Oradea, Vasile Blaga, care controlează și astăzi zona prin interpuși. Care a fost reacția lui Blaga? „Mie nu-mi dă ordine Băsescu“, a zis acesta într-un context oarecare. Imediat după dezvăluirile despre corupția din Vama Halmeu a căzut toată tura din Vama Siret, în frunte cu Radu Cazacincu, protejatul lui Gheorghe Flutur, președintele CJ Suceava, omul Cotrocenilor. Cunoscătorii în materie susțin că operațiunea „Vama Siret“ n-are legătură cu examenul admiterii României în Spațiul Schengen – se știe doar că vom fi amînați –, ci poartă amprenta tipică a răzbunării lui Blaga. Toată lumea știa ce se petrece în Vama Siret, cu atît mai mult fostul ministru de Interne Vasile Blaga. Problema este că vîrfurile PDL supervizează contrabanda de țigări la nivel național. Din dosarul contrabandei cu țigări de pe Clisura Dunării reiese că membrii rețelei de contrabandă au fost protejați de Vasile Blaga, Sorin Frunzăverde și comisarul de Poliție Constantin Duvac, directorul Direcției Cercetări Penale din IGP, funcție în care a fost numit de Vasile Blaga în 2005. Au fost trimiși în judecată zece contrabandiști, în frunte cu șeful rețelei, Omer Radovancovici, primarul pedelist al comunei Pojejena, prins în Vama Turnu, Arad, în timp ce încerca să fugă din țară. La anchetă, toate probele cu privire la sprijinul politic pe care contrabandiștii îl primeau din partea mai-marilor PDL, contra unei părți din cîștigul realizat, au fost distruse. După cele 390 de zile de penitenciar executate în Timișoara și Codlea, Radovancovici și-a reluat însărcinarea de primar, la cererea comunității din Pojejena. Pe afișele electorale din 2008, Radovancovici apare împreună cu Sorin Frunzăverde. Începînd din 2009, contrabanda cu țigări în Clisură a renăscut, sub pulpana lui Sorin Frunzăverde, președinte al CJ Caraș-Severin, alt candidat la șefia PDL. Contrabanda din zona Arad-Timiș este patronată de Gheorghe Falcă, primarul Aradului, iar cea din portul Constanța de senatorul PDL Mircea Banias, fostul director al portului.

Biroul de Investigații

Boc e gata să spargă 350.000 de euro pe o pistă

Tulcea este unul dintre puținele orașe de la Dunăre în care sălile de sport copleșesc numeric terasele de pe faleză. În aceste condiții, oricât s-ar fi chinuit Guvernul Boc să toace, pe criterii politice, bani din fondul special aflat la dispoziția micului premier, în Tulcea nu prea putea să-i aloce pe tiparul clasic: săli de sport. Pentru că, așa cum am mai spus, sunt destule. Au stat oamenii, s-au sucit, s-au chinuit și, pînă la urmă, au găsit o destinație unei sume de aproximativ 350.000 de euro: pistă de atletism de ultimul răcnet pentru stadionul Delta din municipiu. Pentru că era neapărată nevoie într-un an de criză? Nu, ci pentru că primarul Tulcei e membru PDL și n-a mai primit o pomană guvernamentală de prea multă vreme. Așa a apărut peste noapte un studiu de fezabilitate, aprobat în ședință de Consiliul Local în ianuarie 2011 pe baza unui referat din 06.02.2011. Bine, un studiu de fezabilitate ar fi trebuit să explice de ce într-un oraș în care atletismul are la fel de mulți practicanți ca și *snowboarding*-ul și unde stadionul în jurul căruia este proiectată pista este închis accesului public, este nevoie urgentă de o pistă de atletism ultramodernă, dedicată competițiilor și sportului de masă practicat de către amatori. Studiul votat de consilierii locali tulceni nu spune asta, fiind, în schimb, un deviz amănunțit al lucrării. Proiectarea și asistența tehnică, în valoare de aproape 25.000 de euro, vor fi, evident, scoase la licitație. Licitație pe care o va câștiga firma Gaz Control SRL, cea care a întocmit studiul de fezabilitate și care a pus deja pe acesta antetul „Proiectant general“. De acest lucru se vor bucura, suntem siguri, atât proprietarul firmei, cât și nașul său, Victor Tarhon, președinte al Consiliului Județean Tulcea. Îl știți: cel care le-a spus lui Udrea și Boc, la o inaugurare de drumeag, că „înnobilează infrastructura“. Restul de 325.000 de euro se va duce, judicios, spre construirea unei piste de atletism cum puține stadioane au în țară și cum puține au și în Europa. Bine, banii încă nu există, dar vor exista imediat ce oamenii buni din Guvernul Boc vor afla vestea. Căci atât așteaptă: să li se spună că primarul PDL din Tulcea a identificat o investiție inoportună, aproape inutilă și costisitoare. Sunt cele trei elemente de care are nevoie Guvernul pentru a vărsa de urgență banii.

Biroul de Investigații

Hauziți și voi unde s-a ajuns cu legea asta. A venit o clientă aseară să-i leg cununiile. I le-am legat și azi-dimineață mă trezesc cu ea și cu OPC-ul la ușă. Ce-a făcut proasta? Cică i s-a dezlegat pe drum, s-a împiedicat în ele și a dat cu muianu' de bordură. Păi, ce vină avem noi, vrăjitoarele, dacă ea n-a citit cartea tehnică?

Vrăjitoarea Chitanţa, adevărata fiică a Mamei Factura, explicînd fiicelor sale că vor mai avea două surori: Probabilitatea şi Prognoza

Măi, ortaci, nu mă mai presați să mergem la București, pentru că vremurile s-au schimbat. Uite, am fost luna trecută la lansarea volumului *Paloarea,* de Ioan Morar, un excelent volum de poezie. M-au rupt cu bătaia brutele de Cărtărescu și Mihăieș cînd m-au văzut cu pleata asta de intelectual. Dar, repet, foarte bune versuri!

Miron Cozma, un om școlit, care în iunie '90 a terminat Universitatea, Institutul de Arhitectură și Conservatorul. Și asta într-o singură zi.

Hai, domnu' Marga, nu te indigna pentru cazul de plagiat din universitatea matale. Nu-i așa grav. Hă-hăăă!... Și eu mi-am pus semnătura pe miliarde de bancnote. Ce, crezi că erau toate ale mele?

Dosarele chi XXL

Andrei Marga și Mugur Isărescu, doi profesori care au mari probleme cu falsificatorii: unul cu ăia de diplome, celălalt cu ăia de bani

Carte frumoasă, rușine cui te-a plagiat. O poveste penală din imperiul Marga

Recent adoptata Lege a educaţiei conţine o noutate absolută: sancţionarea plagiatului. E pentru prima oară când o lege românească vorbeşte explicit despre furtul intelectual (un sport ce se bucură de mare popularitate mai ales în mediile universitare din România), prezentându-l drept ceea ce este. La articolul 310, litera a, se stipulează: „Constituie abateri grave de la buna conduită în cercetarea ştiinţifică şi activitatea universitară plagierea rezultatelor sau publicaţiilor altor autori". Mai mult, plagiatul duce automat la anularea concursului şi, pe cale de consecinţă, la desfacerea contractului de muncă în caz că el a fost folosit pentru dobândirea unui grad didactic.

Amicus Marga

Vremurile s-au înnăsprit, dar inventivitatea plagiatorului român nu cunoaşte limite. Pe lângă plagiatul grobian, în care academicul fură de stinge, fără să-i pese de sursă şi valoare, anii din urmă ne-au arătat că protocronismul n-a fost chiar o filozofie fără acoperire. Televiziunile ne-au familiarizat cu plagiatele *en gros* ale fostului ministru Beuran, cu plagiatul în necunoştinţă de cauză, à la Oprescu, sau cu plagiatul prin interpuşi à la Octav Cozmîncă. Iată că a sosit vremea plagiatului consimţit. Ca să nu divagăm prea mult, să luăm un studiu de caz. Un caz barosan, având în vedere că persoana se bucură de cea mai înaltă protecţie, fiind soţia unuia dintre mahării Universităţii Tehnice clujene, amic la toartă al atotputernicului Marga. De altfel, cei doi, Petru Berce şi Andrei Marga, şi-au succedat în funcţie la Uniunea Studenţilor Comunişti pe vremea când erau juni universitari şi politruci de perspectivă. Pentru rotunjirea tabloului, să mai spunem că dna Delia Marga, soţia atotputernicului, e şefa catedrei de limbi străine a Universităţii Tehnice Cluj.

Dna Sanda Berce e profesoară la catedra de limba şi literatura engleză a Facultăţii de Litere. În această postură, în anul 1992 a condus, în calitate de îndrumător ştiinţific, teza de masterat a Monikăi Varga, cu titlul „Mapping (inter)Textuality. An intertextual endeavour upon Marina Warner's Indigo" („O hartă a (inter)textualităţii: Marina Warner – Indigo"). Lucrarea a fost susţinută în şedinţă publică în sesiunea de vară a anului 2002 şi drept urmare (lucrarea, spun specialiştii, era bună) i s-a eliberat diploma de master. Până aici, totul e în regulă. În toamna aceluiaşi an, sub dubla semnătură Sanda Berce-Monika Varga apare volumul în limba engleză *Intertextuality As A Form Of Virtual Reality,* la editura clujeană, cândva prestigioasă, Dacia. Nici o problemă – în fond, dinastiile academice reale se bazează pe afinitatea dintre magistru şi ucenic. Parcurgând cartea, constaţi, totuşi, ceva incredibil: ea este reproducerea în proporţie de 100% a lucrării de masterat aparţinând masterandei Varga! Două mici deosebiri: titlul şi o bizară „Anexă" de două file, în care ne este prezentat rezumatul unui proiect de cercetare, despre care se poate spune cu certitudine un singur lucru: că nu are absolut nici o legătură cu subiectul cărţii. În mintea isteaţă a dnei Berce, el va fi folosit pentru a-şi demonstra întâietatea asupra subiectului. Întâietate o fi având, dar nu asupra textului pe care studenta Varga îl susţinuse public cu şase luni înainte!

Ori aşa

De aici încolo, ca la Borges, cărările se bifurcă. Dacă urmărim prima bifurcaţie, ţinând totuşi minte ideea de plecare, şi anume că textul de la Editura Dacia a apărut sub dublă semnătură, ajungem la concluzia că lucrarea prezentată de către Monika Varga în faţa comisiei este, de fapt, o operă comună, la care au scris atât ea, cât şi Sanda Berce, conducătoarea ştiinţifică a dizertaţiei de masterat. Ceea ce este pe deplin ilegal: una e a îndruma (adică a sugera piste de cercetare, a verifica originalitatea ideilor şi acurateţea surselor folosite, într-un cuvânt, a-l iniţia pe student în tehnicile cercetării), şi alta a scrie în locul studentului! Dacă doamna Berce a făcut acest lucru, cum ne îndeamnă să credem faptul că au publicat ulterior textul sub semnătură comună, înseamnă că a comis o faptă foarte gravă: a fraudat procesul educativ, favorizând un student incapabil să scrie singur o lucrare de dizertaţie. Ceea ce înseamnă că masteranda şi-a însuşit munca profesoarei şi, drept urmare, ar trebui să i se anuleze diploma.

Ori altfel

A doua bifurcaţie ne duce pe un drum încă mai accidentat, al tipicei şmecherii româneşti: un ştab profită de munca subalternilor, punându-şi semnătura pe un text pe care nu numai că nu l-a scris, dar nici nu l-ar fi putut scrie. Cei care au redactat Codul etic al Universităţii „Babeş-Bolyai" au avut o presimţire, deoarece prin articolul 16 interzice „orientarea activităţii de cercetare a studenţilor, masteranzilor, doctoranzilor în scopul obţinerii unui avantaj de către îndrumător. Aşa se întâmplă în cazul când un cadru didactic impune una sau mai multe teme de cercetare ce urmează a-i folosi la un proiect de cercetare personal, la pregătirea unei conferinţe sau a unui articol ori urmează a fi valorificat în folosul unei întreprinderi private".

Cornel Ivanciuc privește spre Facultatea de Litere a Universității „Babeș-Bolyai" și nu mai înțelege nimic:

– doamna Sanda Berce, profesoară la catedra de limba și literatura engleză, a plagiat textul unei studente la master sau a fraudat procesul educativ prin favorizarea respectivei studente? Oricum ar fi fost, scandalul s-a mușamalizat rapid, că nu degeaba doamna e soția unui vechi prieten al lui Andrei Marga, stăpînul studiilor universitare clujene.

Frauda cum laude

Am putea rătăci la nesfârşit pe această potecă, dacă prefaţa, asumată sub semnătură de Sanda Berce, nu ne-ar rezerva surpriza finală: în cele două pagini scrise într-o engleză cam de baltă, profesoara universitară se dezvăluie drept unic autor al textului: „Cartea pe care o înfăţişăm cititorului român e rezultatul a zece ani de predare a literaturii engleze contemporane şi a muncii de cercetare cu studenţii". În magnanimitatea dumisale, îi mulţumeşte, ce-i drept, unui domn neamţ pentru sprijinul acordat. E limpede de ce: deoarece profesoara clujeană a avut o bursă DAAD, iar cartea de la Dacia ar fi fost parte a proiectului plătit de nemţi. Respectivul domn, Hans-Ulrich Seeber, de la Universitatea din Stuttgart, s-a văzut astfel parte a unei mârlănii tipic balcanice. Într-adevăr, ce căuta neamţul la... Cluj-Napoca?

Imparţială, ca tot românul, dna Berce îi mulţumeşte şi unguroaicei Monika Varga, fosta studentă, ale cărei întrebări „au stimulat-o", ca de altfel şi studenţii (menţionaţi la grămadă), care au stimulat-o şi ei, făcând posibilă cartea... **Curat stimulent, coană Joiţico!**

Dacă doamna Berce nu şi-ar fi folosit volumul în travesti pentru a promova de două ori (mai întâi conferenţiar, apoi profesor plin), treacă-meargă. La promovare, dna Berce a dat o declaraţie pe propria răspundere că toate cărţile şi articolele folosite ca argument pentru promovare sunt muncа dânsei şi numai a dânsei. Acum, distinsa profesoară solicită şi confirmarea calităţii de conducător de doctorate. Probabil că s-a săturat să mestece la nesfârşit teze de masterat şi a sosit momentul preluării trufandalelor din tezele de doctorat.

Cazul a făcut oarecare vâlvă la nivelul Facultăţii de Litere (unde el s-a mușamalizat muteşte, sub bagheta de bumbac a decanului Corin Braga), iar mai apoi la nivelul Comisiei de Etică a Universităţii „Babeş-Bolyai", unde mușamalizarea s-a făcut în forţă. Între cei şase membri ai comisiei a strălucit ciomagul la carul cu oale al lui Andrei Marga, pretutindinarul Michael Shafir, cel care se plângea mai zilele trecute că, prin pensionarea la 65 de ani, universitatea clujeană pierde un cadru de mare nădejde. O nădejde de mai mare decât ambiţiile lui Marga.

Şi iată cum dintr-un banal ostacior de plagiat poţi reconstitui ditamai dinozaurul complicităţii, turpitudinii, lăcomiei şi aroganţei care-i ţin împreună atât pe mărunţi dascăli precum dna Berce, pe „operatori" de anvergură internaţională precum Michael Shafir, funcţionari academici lipsiţi de har, precum decanul şi membrii Consiliului Facultăţii de Litere. Iar deasupra tuturor, tronând precum un Zeus Plagians, însuşi Andrei Marga!

Biroul de Investigaţii

Deci, ce vă trec aici, doamnă? Va să zică avem un TIR cu țigări, două TIR-uri cu usturoi și ceapă, patru cisterne de alcool și ca garnitură n-ați avut nimica? Așa, păi asta face, ia să vedem noi, 14 și cu 28, ținem 4 și 7 merge mai departe și cu 10% remiză vine 12 sute în cap, doamnă. Decontați pe protocol, vă pun ștampila unității?

PDL, noul Mesia al României, alungînd și el vameșii din templu, probabil pentru că nu mai are loc unde să țină banii

Ce e, băi, Franks, te uiți să nu-i fi rămas poporului ceva perfuzii după operația FMI-ului? Mai bine vezi dacă n-ai uitat vreun miliard-două înăuntru, să nu trebuiască să-l mai deschidem o dată. Că ăsta nu mai rezistă, prăpăditul!

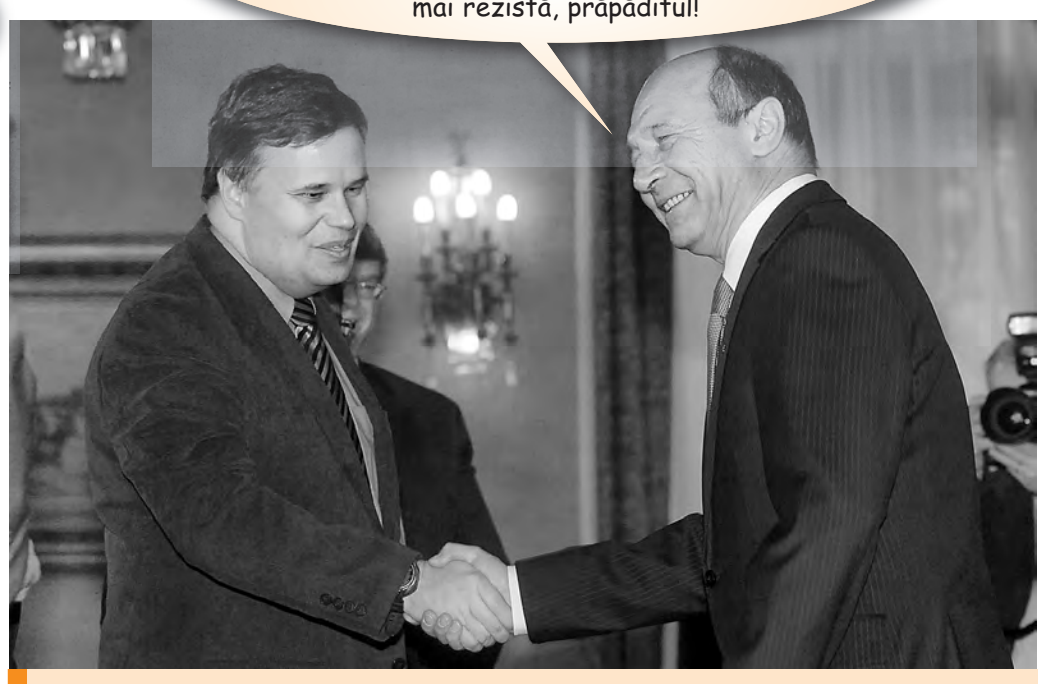

Jeffrey Franks și Traian Băsescu, pregătiți să intre în *Cartea Recordurilor* ca doi chirurgi care au operat la portofel deschis un întreg popor

Bula mondenarului

CATEGORIA
Penibil la pachet

Viorel Lis (dinozaur carnivor): „Dacă nu mergem la evenimente, murim de foame. În curînd, o să luăm și la pachet.“ *(Cancan*, 3 februarie)

CATEGORIA
Viața la iglu

Sînziana Buruiană (exploratoare de zone erogene): „Am primit inelul de la iubitul meu. Ne înțelegem foarte bine. El mă vrea femeie de casă, am început să mă îmbrac mai cu atenție! De Ziua Îndrăgostiților o să plecăm împreună într-o vacanță la Polul Nord, să ne iubim într-un iglu.” *(Libertatea*, 4 februarie)

CATEGORIA
Retardați ori nu ne dați?

Andreea Popescu (dansatoare și copil): „Încă nu m-am dezvoltat mental. Am rămas o copilă, pentru că îmi place să fiu zăpăcită.” (cascar.ro, 6 februarie)

CATEGORIA
Sărutul femeii-păianjen

Cornel Păsat (stripper precoce): „Eu, în copilărie, umblam cu fete mai mari ca mine și bineînțeles că la prima experiență de acest gen m-am pomenit cu o bucată mare de material care se plimba peste tot în gura mea.” (Antena 2, 5 februarie)

CATEGORIA
Pază și protecție

Jean de la Craiova (manelist pupăcios): „Un adolescent știe să folosească un balon, să fie protejat în a nu umfla burți.” *(Cancan,* 4 februarie)

Săptămîna mondenară

● Adriana Nicolae despre tatăl copilului ei: „Este un actor cunoscut, un fost iubit al meu și îl cheamă Junior”. Bine că măcar pe el îl cunoaște cineva. Îmi imaginez deja primele cuvinte ale copilului: „Mama. Care mama?”.

● Piersic Junior nu este responsabil de sarcina Adrianei Nicolae: „Exclus! Cum ar putea ea să aibă un copil cu un bărbat cu care nu a mai făcut sex de nouă ani?!”. Ar fi uimit să afle că se poate, dar nu vreau să intru în detalii tehnice sordide despre congelatorul Adrianei.

● Deci dacă tatăl nu e Piersic, trebuie să fie Bănică. Andreea Marin precizează în tabloide: „E o mizerie!”. Da, este. Mai ales cînd copilul o să facă pipi și caca în *Cancan*, apoi o să-nceapă să danseze ca Elvis, la *Acces direct*.

● Din *Click!* aflu că Adelina Pestriț și-a vîndut mașina (un Audi A4, pe care a luat 10.000 de euro) ca să-și ia casă. Întotdeauna am suspectat-o pe Adelina că nu știe de capul ei. Ce casă îți iei de banii ăia? Sau mai bine zis, ce milionar cu vilă îți găsești tu cu știrea asta fără poză nud?

● Din cîte înțeleg, pe click.ro funcționează o rubricuță intitulată „Proasta zilei”. Nu înțeleg de ce au irosit un titlu atît de bun pe o rubrică atît de mică. În 80% din știrile de pe click.ro e vorba despre niște proaste. Numai eu mă gîndesc că a venit timpul pentru o rebranduire a ziarului?

Monden Brown

muzeul figuranților de ceară

Nici emisiunile tabloide nu mai sînt ce-au fost

E clar ca începutul de calviție al lui Măruță: în lipsa unei sinucideri delicioase și mîntuitoare în showbiz, rating-urile emisiunilor de profil au luat-o ușurel la vale. Așa se face că în luna ianuarie *Happy Hour* a fost cea mai vizionată emisiune de divertisment după media pe ediție (684.000 de telespectatori în mediul urban). Să fi fost Marian Vanghelie, văduvul Mădălinei Manole și „Strîmba“ lui Dodel mai happylici decît Daniela Crudu înlăcrimată, Leo de la Strehaia suferind și Mariana Moculescu dezlănțuită la *Acces direct?* Ei bine, se pare că da, cu 84.000 de telespectatori mai mult în mediul urban.

Vești proaste și pentru Capatos. În ciuda faptului că principalul scandal al lunii s-a desfășurat în mare parte în emisiunea lui, *Un Show Păcătos* a înregistrat un rating de doar 2,1%, cu 244.000 de telespectatori din mediul urban pe ediție. Pe undeva era normal, din moment ce potențialii telespectatori, rudele Danielei Crudu, erau înghesuite pe canapea, lîngă Stoian. *O dată-n viață*, emisiunea de divertisment de la TVR 1 s-a clasat pe al doilea loc, imediat după *Happy Hour,* cu 5,3% rating pe ediție.

Kanal D s-a înfipt bine în Top 15 cu patru emisiuni de divertisment: *Ochii din umbră* (445.000 de persoane în medie pe ediție, în mediul urban), *Fata lui tata* (374.000), *Testul de rezistență* (366.000 de persoane), *Noră pentru mama* (349.000 de persoane) și *Paparazzi* (320.000 de persoane). Paradoxal, show-ul lui Mădălin Ionescu, *Drept la țintă* (2,5% rating/ediție) a ieșit mai prost chiar și decît *Superbingo Metropolis* de la Antena 1. Dacă nu ați înțeles nimic din cifrele astea, stați liniștiți pe canapea și uitați-vă la Capatos. Astfel, veți constata că, deși se pricep la cifre, Daniela și Bianca sînt praf la negocieri.

Mihai Bendeac, sau curajul de a fi un *blogger* laș

Ce-ar mai fi tabloidele fără Bendeac și Bendeac fără ziaristele care-i citesc blogul? O simplă vedetă de la Antena 1? Un chel enervant, care face audiență cum face Botezatu sex, nefăcînd nimic? Cel mai citat *blogger* din România tabloidă (pe locul doi fiind, de departe, filosoful online Tudor Chirilă) s-a prins cum merge presa și profită cu tupeu de naivitatea cititorilor de link-uri. Zilele trecute, un *post* intitulat, îngrijorător, „Unde trăim?“ ne-a atras atenția: „Vă scriu de pe telefon. Sînt după un spectacol ce putea fi ultimul din viața mea și o noapte de petrecere care era să se lase cu repercusiuni. Sper să-mi găsesc răgaz să vă povestesc“.

Ia uite-l ce prestanță are și ce mișto s-a înțolit! Ai zice că-i boier. Dar stați liniștiți, se termină filmările. Își reintră el în rolul ăla de țăran, din care nu-l mai scoți neam!

Mihai Bendeac, idolul consumatorilor de presă tabloidă, reprezentanții numeroasei categorii de țărani mutați la blog

Evident, ziarele colorate l-au preluat urgent pe Bendeac, aflat, de bună seamă, în pericol de moarte. Detaliile cutremurătoare au venit a doua zi (7 februarie): în toiul unui spectacol susținut la Galați, un nebun a urcat pe scenă spunînd „Eu sînt Dumnezeu“. Moment în care distribuția piesei *Crimă la Howard Johnson* a zbughit-o în culise, în frunte cu Mihai Bendeac. Pe care, evident, nu-l credeam atît de curajos încît să dea piept cu un banal spectator descreierat din provincie. Și nici atît de naiv cît să creadă că dacă, într-adevăr, Dumnezeu urca pe scenă, ar fi scăpat cu fața curată de urgia reparatorie a Creatorului.

Veninul și cînepa

Panasonic
ideas for life

Avem un buget, cum procedăm?

Nunta la români, încă o victimă a Guvernului Boc

Deci Oana și Viorel Lis, celebrul cuplu de mamifere, s-au costumat în urmă cu o săptămînă în Fiona și Shrek, pretextînd că repetă pentru nunta cu 500 de invitați pe care o au programată în vara acestui an. Pe Viorel l-am înțeles, pe undeva, că a acceptat să se lase vopsit în verde, întrucît e bine să te obișnuiești din timp cu mucegaiul. Dar pe Oana o anunțăm că a greșit flagrant și că anul acesta se poartă ivoriul. Pe bune, ne-au spus-o expozanții de la Tîrgul Miresei, care a avut loc de pe 25 pînă pe 27 februarie la Sala Palatului, pe unde am dat și noi o raită. Ne-am cărat rapid, înainte să fie strigat darul.

E țara plină de prințese

În urmă cu doi ani, miresele erau moarte după rochiile cu pietre Swarovski. Pasiunea a murit între timp, odată cu bugetul. Oana Comănescu, designer la Il Creatore, cea care va face rochia de mireasă a Oanei Lis, detaliază: „Fiind un an de criză, pietrele au cam ieșit din schemă. Acum se poartă rochiile mai ieftine, clar. Asta înseamnă pînă în 1.500 de lei. În ceea ce privește tendințele, sînt la modă rochiile-sirenă, cu foarte multe volane în partea de jos a fustei, cu foarte multe motive florale. Cu toate astea, la vînzare merg bine rochiile de prințesă, cît mai ample, cu tul mult, că așa s-au visat ele cînd erau mici. Culoarea preferată a anului acesta este ivoriul“.

Ramona Iancu de la Creal Design ne vinde alt pont: 700 de euro. Atîta costă cea mai ieftină rochie cu cristale, iar miresele se înghesuie la coadă ca pensionarii la economatul lui Vanghelie: „Și anul acesta se poartă rochiile cu dantelă, cristale, cele tip prințesă, depinde de fiecare. De asemenea, sînt la mare căutare rochițele cu broderii manuale“. Am intrat, așadar, în standul cu rochii de mireasă *handmade*, unde am găsit-o, plictisindu-se exemplar, pe Ana Ioneci, designer la MiAtelier. „Sînt modele unicat, realizate din materiale 90% naturale, pentru toate gusturile, inclusiv pentru femei gravide. Prețurile încep de la 1.100 lei și urcă pînă la 3.700 lei. Cu toate astea, rochiile au fost remarcate de foarte puține persoane. Lumea are idei preconcepute despre cum trebuie să arate o mireasă și se așteaptă să vadă prințesa cu crinolină și diademă.“ În principiu, sîntem de acord: nici rudele noastre de la țară nu ar fi prea încîntate dacă ne-am încălța în tenișI în ziua nunții noastre, una dintre puținele ocazii în care se trage în poză tot neamu'.

StarEntertainment
AGENȚIE DE EVENIMENTE
magic
De cînd cu criza asta, firma mea trebuie să răspundă unor noi provocări, mai ales pe segmentul de nunți rustice. Pînă acum cîțiva ani, îmi cereau doar cearșafuri scrobite și un pic pătate cu vopsea roșie sau niște actori de mîna a doua, care să se ia la bătaie în locul rudelor din partea mirilor. Ei, acum e greu... Trebuie să angajezi o firmă de ucraineni pentru recuperarea darului.

Wilmark, reprezentant de seamă al civilizației post-columbiene, descoperă că Bolintin nu e ca Medelin: cînd vor să facă bani mai mulți, românii nu vînd droguri, ci o pun de o nuntă

Fericirea la preț redus

Dacă nici măcar fițele de nuntă nu mai funcționează în țara asta, înseamnă că, în sfîrșit, după atîtea eforturi ale Guvernului Boc, vine Apocalipsa. Tudor Popovici de la Rebel Events detaliază: „Oamenii vor ceva mai simplu, locații nu foarte sofisticate și la prețuri cît mai mici. Foarte puține persoane mai comandă ceva grandios“. Spre exemplu, Cabral și Andreea Pătrașcu visează la o nuntă în stil hollywoodian, în aer liber, lîngă piscină. Mai ieftin de atît doar cortul de la Buftea al lui Adrian Sîrbu ar putea să fie. Luminița Lache de la Golden Wedding concluzionează: „Se poartă nunțile de criză, restrînse, la preț redus“.

Specialiștii de la Expert Nunți, care lucrează în parteneriat cu Palatul Știrbey, au pregătit chiar și un pachet de criză pentru serviciile de decorațiuni. Include următoarele: huse de scaun din crep sau satin, fețe de masă rotunde sau dreptunghiulare, decor floral pentru masa de prezidiu, decorațiuni florale pentru mesele invitaților, meniuri, șase cocarde din flori naturale, patru stîlpi din fier forjat cu decor floral, două lumînări și două buchete. Toate acestea te vor costa doar 7 euro de persoană, fără TVA. Practic, tot ce îți trebuie pentru o nuntă discretă, la cort, în spatele blocului.

Dacă chiar insiști, poți face risipă la *entertaiment.* Spre exemplu, la o nuntă cu o sută de invitați, sonorizarea costă 1.700 de lei. Dacă vrei să bagi în boală toate babele din cartier, cheamă-l pe Wilmark, piticul dansator. Pentru 1.000 de euro în cap, Wilmark Entertaiment Company îți trimite niște dansatori la eveniment, plus un *entertainer,* iar pentru 5.000 de euro ai toată distracția asigurată: prezentator, animator, dansatori și o orchestră. În plus, viitorii miri beneficiază de cursuri de dans gratuit. „Încercăm să ne adaptăm bugetului clientului. Nu toată lumea, în perioada de criză, are bani ca să plătească un artist foarte bun.“ Excepție fac, evident, nunțile țigănești la care cîntă artiști de talie internațională, precum Nicolae Guță.

Gărgărițele au zburat în țările calde

Dichisită ca pentru o nuntă cu tema „Vara indiană“, Ruxandra Bucurei de la Perla Events are niște opinii dubios de optimiste: „Vrem să ieșim din culorile astea mohorîte. Avem clienți care vor și teme mai colorate. Oricum, anul acesta nu se mai poartă movul de anul trecut și nici flacăra violet“. *Relax,* avem și vești bune: nu se mai poartă meniurile frumos decorate cu ierburi și salate. Din contra, a revenit moda sărmăluțelor, a aperitivelor tipic românești, cu salată de vinete, roșii și brînză, udate din plin cu vin din ăla sănătos, de țară.

Ultima descoperire în materie de „mărturii“ o constituie borcanul de miere cu nuci. Firește, vorbim despre nunțile muritorilor de rînd, cu rude la țară. Florin Rizea de la Sandra Gold Events ne spune cum stă treaba la case mai mari: „La nunțile mai elegante, cu un buget mai mare, se poartă umbrelușele cu broderie (25 de lei bucata) pentru doamne, iar bărbaților li se oferă ori un trabuc, ori o sticluță mică de whisky“. Și buchetul miresei a suferit transformări radicale. În sezonul ăsta nu se mai poartă florile de mazăre (100 de euro buchetul). Revin în forță lalelele (de la 150 de lei în sus, în funcție de mărime).

Cît despre stolurile de fluturi și gărgărițe eliberate în fața bisericii n-am mai auzit nici o vorbă. Au revenit în *trend* porumbeii, la senzaționalul preț de criză de doar 300 de lei (zece voltați și doi voiajori). În rest, nu ne-am prins cum merge darul în 2011, dar am auzit că în sensul ăsta vă poate lămuri mai bine Emil Boc, un organizator înnăscut de bugete. Noi, unii, plănuim să nu mergem la nici o nuntă anul acesta. Și nici de făcut vreuna nu avem chef, pentru că asta presupune niște minime planuri de viitor. Or, cine-și mai permite un viitor în ziua de azi?

Maica Reportereza

Poliția Capitalei face precizări pe înțelesul nostru

Ai mașină scumpă? Felicitări! Sînt de două ori mai multe șanse să rămîi fără ea!

Bine v-am regăsit, dragi șoferi! După cum cei mai răbdători dintre inteligenții noștri cititori au putut observa în ediția *print* și pe catavencu.ro, săptămîna trecută ne-am ocupat, pe larg, de mașinile extrem de scumpe ale românilor enervant de bogați. Amănuntele solicitate, în acest sens, Poliției Capitalei au sosit pe adresa redacției cu o pardonabilă întîrziere, date fiind condițiile aspre de muncă ale bugetarilor. Spicuim azi din documentul semnat, simplu, „Serviciul Informare și Relații Publice“ (deși știm că el se datorează neobositei charisme rutiere a amicului Christian Ciocan), întrucît el conține cîteva informații interesante pentru participanții la trafic.

Pragul psihologic de 80.000 de euro

„La nivelul Serviciului Furturi de Autovehicule al Direcției Generale de Poliție a Municipiului București nu au fost înregistrate reclamații cu privire la furturi ale autovehiculelor a căror valoare depășește suma de 200.000 de euro.“ Vești bune, așadar, pentru cei patru români care, conform *Libertății*, au comandat deja ultimul model de Ferrari (FF – patru locuri, tracțiune 4x4, preț de pornire: 230.000 de euro), care va fi prezentat în martie, la Salonul de la Geneva. În schimb, „numărul furturilor de autovehicule cu o valoare cuprinsă între 80.000 și 100.000 de euro aproape s-a dublat în 2010 față de anul 2009“. Morala? Cumpărați-vă mașini ieftine, sub 80.000 de euro, și plecați repede cu ele spre o altă capitală.

„În ceea ce privește statistica mărcilor de autovehicule autohtone furate în Capitală, menționăm că ordinea acestora este Dacia, ARO, Daewoo Matiz. Referitor la cele de proveniență străină, primele locuri sînt ocupate de BMW, VW și Audi.“ Chestia asta nu ne miră. De cînd se știe, Dacia se fură. Cît despre BMW, tot românul a aflat cine-l ciordește, îl conduce și apoi îl umple de păpuși îmbrăcate în mirese, la nunțile care se aud în tot cartierul. Interesant e altceva, iar Poliția Capitalei își face datoria să precizeze că „aproximativ 40% din autovehiculele furate în București au fost găsite și restituite proprietarilor de drept“. Iar p-asta nu știm cum s-o luăm. E de bine, în sensul că restul de 60% oricum nu-și mai permiteau să plătească ratele la companiile de leasing? Sau de rău, în sensul că, la o adică, ai numai 40% șanse să dormi liniștit noaptea după o zi de muncă 100% neliniștitoare?

Furt Cobain

Recunoașteți personajul

Episodul 88:

În care vine vorba despre sînul stîng și, nu în ultimul rînd, despre cel drept

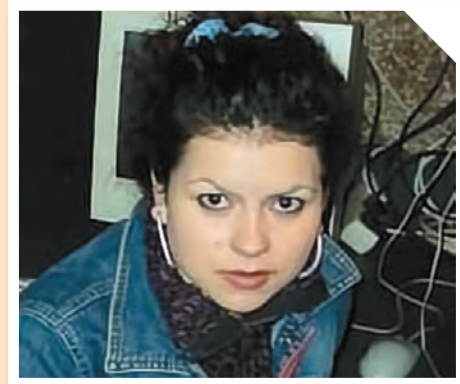

Bună seara, România, bună seara, București! Vești la fel de proaste ca de obicei: criza continuă. Stați liniștiți, avem și vești bune: la fel și noi, academicienii! În rutina asta incredibilă dintre două mandate de-ale lui Băsescu, tot ce ne rămîne de făcut este să punem osul la muncă. Am început prin a ne desface cîteva beri și am continuat prin a ne documenta. Am aflat cîteva lucruri extraordinar de banale despre duduia din fotografia alăturată. Tocmai din acest motiv ținem neapărat să le împărtășim cu voi, cititorii noștri preferați.

În copilărie, domnișoara era înnebunită după *electrodance,* Christina Aguilera și Mădălina Manole. Bașca: juca fotbal ca un băiețoi și îi plăcea să se cațere în copacii patriei. Din fericire, a renunțat la aceste proaste obiceiuri, spre extazul hoardelor de fani de sex masculin care vor s-o vadă cățărîndu-se pe ei, mai ales după ce le-a arătat puțină epidermă prin revistele de bărbați bine photoshopate. Să recunoaștem, fata are și alte metode de a ne atrage atenția. Spre exemplu, spunînd lucruri trăsnite: „Înțeleg că în Franța se face o confuzie, pentru că romii sînt asociați cu românii, dar sînt diferiți. Romii sînt prost văzuți și în România pentru că n-au o comportare prea bună. Am cunoscut însă și romi ca lumea, inteligenți și care au o adevărată cultură“.

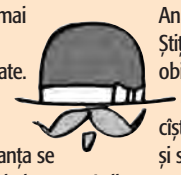

Altminteri, e o prezență discretă. Atît de discretă încît sîntem de părere că nici ea însăși nu se observă pe ea însăși. Unul dintre puținele momente savuroase din întreaga ei carieră de figurantă în tabloide s-a consumat în 2009, în timpul propriei petreceri de aniversare, ocazie cu care a acordat un întreg interviu cu sînul stîng ieșit din sutien. Pe dreptul îl așteptăm cu interes la *Dansez pentru tine*. V-am zis, fata e banală, dar cu siguranță răspunsul corect se află printre cele de mai jos:

a) Cindy Crawford; **b)** Andreea Mantea; **c)** Roberta Anastase; **d)** Inna; **e)** Elena Gheorghe.

Știți ce urmează, așa că nu insistăm decît din obișnuință: intrați pe catavencu.ro și votați ca la balamuc, absolut gratis. Puteți cîștiga niște premii senzaționale, aceleași ca și săptămîna trecută: trei truse medicale pentru mașină, plus extinctoarele de rigoare. În rest, noi să fim sănătoși, alături de cîștigătorii ediției de săptămîna trecută, Magda Antoniu, Violeta Avasiloaie și Adrian Costescu, care l-au recunoscut pe Christian Ciocan dintr-o ochire. Acestea fiind spuse, vă urăm un călduros „La revedere”, precum și tradiționala urare de sărbători „Țineți-o tot așa, sînteți cei mai buni cititori!”.

Biroul de moravuri ușoare

rucsac show

Transmisiune din teatrul de operațiuni turistice:

Belgrad. Piesă în trei acte, cu final fericit

Sosirea

„Grig, we're entering Belgrade! Finally...". E o după-amiază înnorată; imagini ușor estompate se derulează pe geamurile ude ale vagonului. Vin de la Ljubljana cu InterCity-ul MV 415 și cel care tocmai a pronunțat ușurat cuvintele astea e Lionel, colegul de compartiment, un jurnalist belgian, fost corespondent de război la Belgrad în 1999, ajuns din nou în zonă pentru o scurtă escală în drumul spre Grecia. A urcat din Zagreb și faptul că la granița Croația-Serbia eram singurii străini din compartiment (vameșul ne-a privit aspru, a examinat atent pașapoartele, notîndu-și ceva în agendă, și le-a returnat cu regret, parcă) ne-a plasat cumva în aceeași tabără: intrînd în vorbă, am aflat, astfel, că sîntem colegi de breaslă.

Am coborît din tren, am traversat strada din fața gării și m-am cazat la *Central Station*, hostel-ul (100 de dinari/noapte – cam 10 euro) aflat într-o clădire veche care, din exterior, pare cam distrusă, dar în interior e destul de OK: are dormitoare mari, bucătărie complet utilată, Internet cu acces nelimitat la calculatorul de pe hol.

După o tură scurtă prin zona clădirilor bombardate în timpul războiului (Lionel mi-a arătat chiar și locul de unde și-a transmis corespondențele), rămase fix în aceeași stare – întru perpetuă reamintire, probabil –, am intrat într-un magazin de cartier, pentru mici cumpărături, și ne-am întors la hostel. Lionel a făcut un duș rapid, am ciocnit o bere împreună, apoi belgianul mi-a strîns mîna și a traversat strada ca să urce în trenul de noapte spre Salonic.

Orașul

Belgrad. Beograd („Orașul alb"), cum îi spun sîrbii. Una dintre cele mai vechi localități europene (cu dovezi arheologice datînd din mileniul al V-lea î.Hr.), întemeiată de celți, botezată de romani Singidunum, fostă cetate bizantină, fost pașalîc turcesc, teatrul de operațiuni al atîtor conflicte de-a lungul vremii.

Cu ochii pe harta primită de la recepție, am pornit de dimineață la pas prin orașul lui Novak Djokovic. Și al lui Alex, un tînăr belgrădean pe care l-am întrebat cum ajung în centru, iar acesta, foarte amabil, m-a însoțit o bucată de drum, făcînd pe ghidul vreo jumătate de oră. Ne-am despărțit în fața hotelului Moscova, o clădire cu o arhitectură interesantă, cu o fațadă verde, nu roșie (cum, poate, v-ați fi așteptat), și o istorie centenară, bogată în evenimente: inaugurat de regele sîrb Peter I Karadjordjevic, ex-sediu al Gestapo-ului în perioada 1941-1944, gazda unor oaspeți celebri, de la Einstein și Jack Nicholson la Yasser Arafat și Pavarotti.

Continuînd plimbarea pe bulevardul *Terazije*, am ajuns și în centru, în *Trg Republike*, un fel de Piața Universității belgrădeană, cu Teatrul Național și Muzeul Național aferente. Cu deosebirea că Mișu Viteazul al lor, Mihailo Obrenovic (tot călare pe cal), n-a fost mutat încă pentru vreo parcare subterană.

Din piață am intrat pe *Knez Mihailova* – artera pietonală cu magazine de firmă, reprezentanțe de multinaționale, restaurante – și am căscat gura și urechile la o orchestră care cînta muzică tradițională sîrbească lîngă o fîntînă arteziană. La capătul celălalt al străzii e intrarea în parcul *Kalemegdan* și fortăreața cu același nume, de pe dealul care domină confluența Sava/Dunăre. Printre ziduri medievale, muzeul militar *Vojni Muzej* și-a scos tancurile și tunurile afară, să-i țină de urît statuii *Pobednik* („Învingătorul"), unul dintre simbolurile orașului.

Excursia s-a încheiat în *Skadarlija*, cartierul boem al Belgradului, pe strada *Skadarska*. O uliță pietruită, cu atmosferă de secol XIX: flori pe la porți, terase și cafenele cu mobilier vechi, pereți pictați retro.

Plecarea

Rapidul 361, spre București, *via* Timișoara. M-am despărțit de Belgrad cu o imagine tristă: blocurile de douăzeci de etaje, gri, comuniste, ale periferiei, încon-jurate de dărăpănături sinistre, ca niște ghetouri. Și de vecinii noștri, cu niște secvențe și mai triste: în partea sîrbă a punctului de trecere a frontierei Stamora Moravița trenul a staționat vreo două ore, soldați cu scări metalice și cîini-lup percheziționînd în amănunt tot trenul. Și, poate pentru prima dată, m-am bucurat la cuvintele vameșului român: „Bine ați revenit în România!".

Grig BUTE

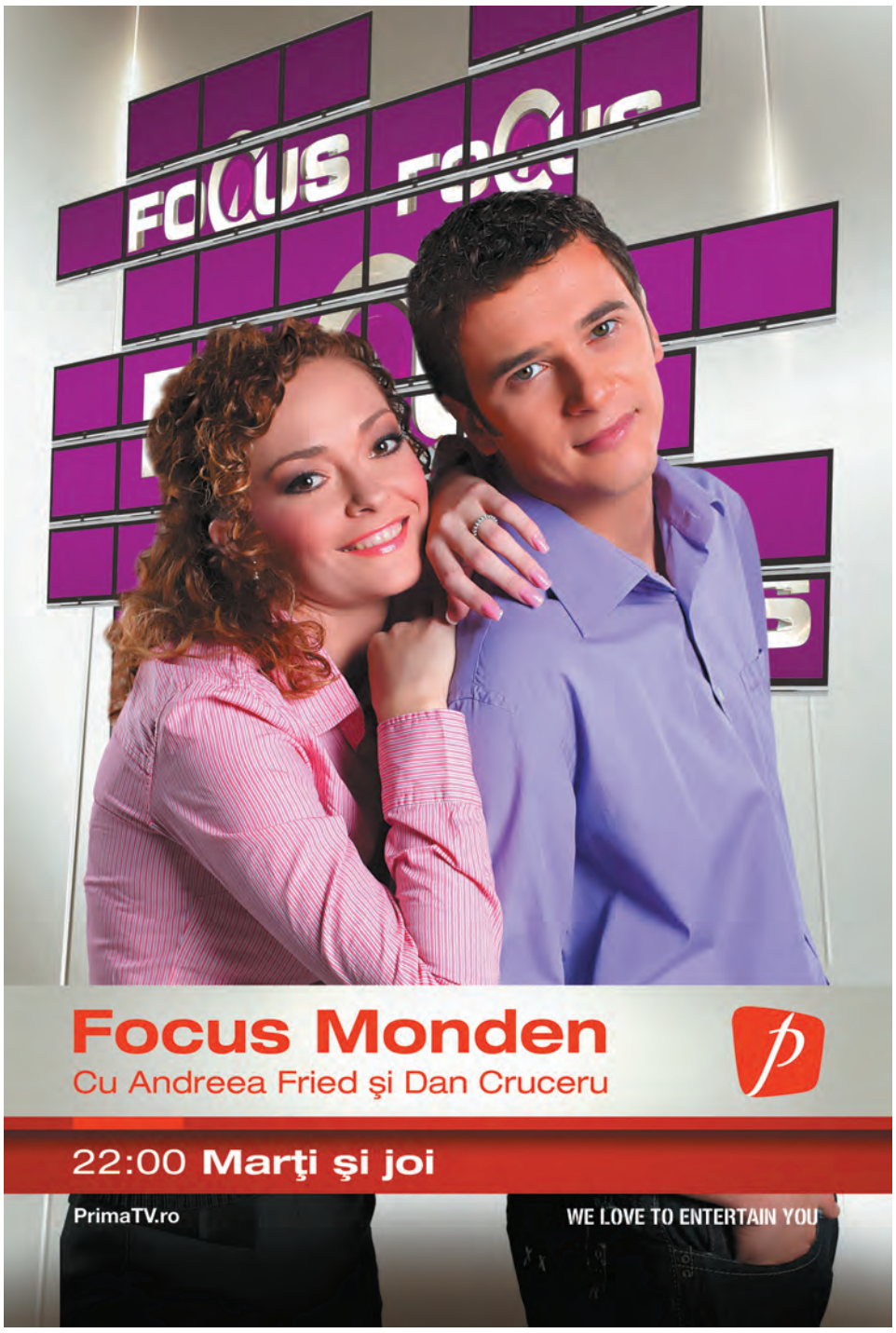

localul bălan

Să gustăm ceva la *Vega,* unde proaspătă e cega

Bursucul trebuie să ia o piatră-n gură, c-a făcut o chestie pe care n-a mai făcut-o vreodată: a ieșit la masă cu colegii! Asta e într-adevăr ceva, dat fiind că-i cam pofticios și nu-și permite să mănânce pe banii lui (cu atât mai puțin să bea!), iar colegii dânsului sunt aproape la fel de zgârciți, așa că nu-l invită niciodată. De data asta, însă, o fată și-a călcat pe caracter și l-a scos pe Bursuc la masă, la un prânz în trei, pe Faleză.

E vorba de faleza Dunării, iar locul în chestiune e restaurantul ***Vega,*** din Galați. E-adevărat că această cârciumă are și un hotel atașat, dar cum asta nu e rubrică de hoteluri, rămânem la potol. Și la lichidele ingerate… deși într-un fel aparte!

Intrăm înghețați bocnă, ne așezăm la o masă cu priveliște la Dunăre și ne uităm peste meniurile aduse de chelnerița Mădălina (blondă, pistruiată, picioare subțiri, sprintenă foc – curat veverită, cum sunt moldovencele astea de ultimă generație). Bursucul studiază atent, pentru a-și face o părere obiectivă: *Vega Titbits*, 24 de lei (icre negre, icre roșii, icre de păstrăv); sturion domnesc, 64 de lei; saramură de crap, 32 de lei; platou pescăresc, 54 de lei… e clar! Mai rămâne să aflăm dacă e și *safe*, că oamenii sunt chitiți pe specific local (pește): „Domnișoară, aveți pește proaspăt?", întreabă sibilinic Bursucul, să vadă cu cine are de-a face. „Vai de mine", se uimește veverița, „la noi totul este extrem de proaspăt!". Privirea ochilor albaștri este directă și sinceră. „Bine, Mădălina", se înmoaie Bursucul, „adu-mi un borș de pește, da' fierbinte să fie!" Ochii cei albaștri se împurpurează de jenă: „Vai… de pește n-am! Dar vă pot da ciorbă de văcuță, de burtă, țărănească, cremă de sparanghel, de ciuperci, de ceapă… ce doriți!". Bursucul se bosumflă, dar ceilalți se înviorează: „Eu vreau ciorbă de văcuță, tochitură mocănească și papanași la desert!", zice colegul, iar fata cu banii se ia după el: ciorbă țărănească, tochitură gălățeană, papanași. În cele din urmă, dă și Bursucul comanda, după ce toată lumea se plictisise așteptându-l: cremă de sparanghel la felul întâi, ciorbă de burtă la felul doi și vin de Cricova la desert. Mădălina îl privește lung, dar i se face semn că omul e nebun, așa că fuge la bucătărie.

Mâncarea n-a fost rea, ba a fost chiar foarte bună, dar din păcate s-a primit un telefon de la conducerea unității și a trebuit să plecăm intempestiv, renunțând la desert. Colegii mei n-au pierdut nimic (papanași!), dar eu am pierdut cupajul „Codru" de la Cricova, pe care de mult voiam să-l gust, așa că prânzul de la *Vega* nu m-a satisfăcut. Cred că și Mădălina s-a simțit *neterminată*, pe undeva.

Bursucul Gastric

Bucătărie: ✕✕✕; Preț: 🐽🐽🐽; WC: ⛵.

Subiective turistice

Hotelul perfect pentru demnitarii de lux

Sînteți turist și nu vă e rușine să călătoriți. Dar unde? Grădina carpatică vă duce pașii în gropi, în rahat sau într-o combinație feerică a celor două, iar *afară* e un termen prea larg și vag pentru un drumeț obosit să priceapă de fiecare dată năravurile bățînașilor. Și totuși, parcă *afară* e mai bine, așa că ne-am gîndit că nu strică o rubrică demnă să vă învețe cine, ce, cum, cînd, unde și de ce să abordați așa obiectivul și fauna din jurul lui.

Întrerupem rubrica obișnuită pentru a răspunde unui apel umanitar trimis la redacție de un grup de demnitari români, doritori să-i ajutăm să-și găsească locul perfect de vacanță, că doar nu s-or înghesui în Turcia și Bulgaria cu toți nespălații care-i votează. Da' unde? În America e prea departe, în Grecia e prea criză, în Africa e revoluție, iar Indonezia e deja celebră ca destinație pentru extrădabili, deci s-a dus naibii aura de originalitate.

Da' nu-i nimic. Am găsit destinația perfectă: o insulă scăldată de apele albastre ale Mediteranei. Aproape de vechiul port al Marsiliei și la o distanță convenabilă de Coasta de Azur, că doar n-o să dați nas în nas zi de zi cu toți cocalarii și pițipoancele, pardon, cu iubiții copii ai colegilor de partid. Ăia care nu s-au angajat deja pe post de plantă vorbitoare la Strasbourg și demonstrează perfect vorba lui Pascal, aia că omul e o trestie bîrfitoare.

Revenind la insulă: cazarea e asigurată într-un castel din epoca lui Francisc I, oferă vreo 30.000 de metri pătrați pentru plimbare, o terasă selectă și romantică de 28 de metri înălțime (stîncă solidă, nu blocuri ANL) și, foarte important, se mîndrește cu găzduirea vreme de 14 ani a celui mai celebru conte din toată istoria literară a Franței. Păi, dacă omul ăla rafinat a stat acolo bine-mersi, ce mai vreți? Măsuri de securitate? Avem, și, de n-o fi destul, sînt sigur că alegătorii români vor fi mai mult decît fericiți să plătească extra pentru a vă asigura paza potrivită. În definitiv, nimic nu e imposibil la Château d'If, mai ales dacă este bunăvoință. Hai, porniți la drum și nu vă mai întrebați dacă nu tot francezii aveau și-o pîrnaie sinistră cu același nume. Ciocniți cu noi un pahar de vin și la mulți ani! La cît mai mulți.

Denigrant USA

Săptămîna strămoșilor

România și Germania? Dragoste cu na bătăi

● 9 februarie 1929 – România, URSS, Letonia și Estonia semnează un acord la Moscova: noi, cei patru crai de la Răsărit, renunțăm oficial la război ca instrument de politică națională, după cum bine ne învață Pactul Briand-Kellogg. Că rușii au fost neamuri proaste și au intrat mîrlănește în țările semnatare peste vreo 10-11 ani, asta se știe. Ce s-a uitat însă a fost revolta stîrnită de invazie în rîndul trupelor rusnaci, ofticați că românii și-au retras toate bateriile de vin și țuică, iar ei au rămas ca fraierii să urle „Davai ceas, davai palton" la un regiment de damigene goale, căzute la datorie odată cu liberarea unei divizii TR din Vaslui.

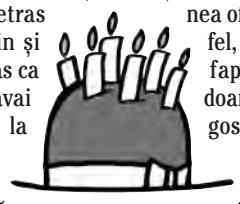

● 10 februarie 1970 – România cucerește pentru a treia oară titlul de campioană mondială la handbal masculin. Evident, marile bătălii au fost date împotriva nemților, trișori ordinari înfipți în turneu cu o echipă de Vest și una de Est, așa cum se poartă în orice campionat orășenesc. Dar nu-i nimic: băieții noștri au înfruntat cele două echipe de friți și le-au învins cu tactica bilelor de fier: pe una au pierdut-o prin grupe și pe cealaltă au stricat-o în finală.

● 11 februarie 1866 – Mai sînt 32 de ani pînă cînd Zola va lansa în presă celebrul său „J'accuse!", adică e taman vremea potrivită pentru un document precursor. Alexandru Ioan Cuza semnează la fel de celebrul său „J'abdique!" și pleacă liniștit în Europa. Deși versiunea oficială spune într-un fel, adevărul e altul. În fapt, documentul era doar o scrisoare de dragoste către monstruoasa coaliție, cucoană liberal-conservatoare alături de care domnitorul tocmai petrecuse o noapte extrem de fierbinte și pe care încearcă s-o convingă în pragul dimineții cu un caragialian „Mă iubești? Să fugim împreună!". N-a mers. Cuza emigrează singur, cucoana rămîne să-l aștepte pe misteriosul Carol H, singurul care răspunsese anunțului cu „țară fierbinte, aștept Domn generos din Germania".

Decodor din Sicilia

ERA DOAR O CHESTIUNE DE TIMP CA LEGIONARII SĂ FACĂ ALIANȚĂ CU COMUNIȘTII. ACUM PE BUNE, CÎT ERA SĂ AȘTEPTĂM ȘI NOI AMERICANII ?
MARDALE.

Săptămîna străinilor

● Un studiu efectuat de cercetătorii australieni a scos la iveală faptul că papagalii sînt, în majoritatea lor, stîngaci. Conform studiului, publicat într-o revistă de specialitate, 47% din cei 320 de papagali studiați folosesc gheara stîngă, 33% pe cea dreaptă, iar restul sînt ambidextri. Fascinant. Această cercetare revoluționară în domeniul biologiei explică multe alte mistere referitoare la micile păsări: de ce au scrisul atît de urît și de ce își poartă ceasul pe gheara dreaptă.

● Dacă mai aveați vreun dubiu că Vaticanul este cu adevărat cel mai sacru loc de pe planetă, următoarea știre vă va lămuri definitiv. Porumbeii păcii eliberați în timpul slujbei de duminică, de la balconul papal, au refuzat să părăsească clădirea. Păsările n-au vrut să zboare simbolic spre libertate și pace, întorcîndu-se ca fricoasele înapoi pe fereastră. Cel mai probabil, porumbeii erau importați din România și nu voiau să aibă de-a face cu rasiștii de la Fontana di Trevi.

● Un website din India oferă burlacilor posibilitatea de a experimenta viața conjugală în mod virtual. Bărbații care se înscriu pe site-ul acesta au posibilitatea de a alege între patru tipuri diferite de soții: casnica devotată, cicălitoarea, bancherul ambițios sau devoratoarea de telenovele. Clienții site-ului sînt foarte satisfăcuți de serviciile oferite, mai ales datorită faptului că se simulează foarte bine o căsătorie de ani de zile: multă cicăleală și sex deloc. Ba mai mult, spre deosebire de realitate, aici, bărbații au posibilitatea de a da *shut-down*.

1
IT'S TIME TO START A NEW LIFE, OPEN THE CURTAINS TO SELECT YOUR WIFE.
SHALINI SHEKHAWALI
AMBITIOUS. TECH SAVVY. CAREER ORIENTED.
CLICK TO APPROVE

AgenCIA de Presă

micul Pariu

Cum să (nu) pariezi pe *snooker*

M-am înfierbântat și m-am excitat de nu mai puteam, ca orice om normal, când a-nceput German Masters; doar că, pățit fiind, nu m-am aruncat din prima, am zis mai întâi să sondez un pic, să văd cum stau lucrurile, ce zic și alții, lucruri de-astea. Evident, credeam în Hendry ca în Dumnezeu, da' până una-alta am ținut să aflu și părerea maestrului Pompilică. M-am dus în Moz*art, am băut trei beri și l-am tot așteptat, dar nici poveste să apară. Am decis să pariez și fără el, când, ce să vezi? La Moz*art nu se pariază pe *snooker!*
Incredibil, păcat de cele trei beri. Supărat, m-am dus la Maxb*t, doar ca să constat cu stupoare că nici ăștia nu țineau pariuri de *snooker.*
„Ghinion!", mi-am zis, și-am plimbat ursul la B*t Café Arena. Evident, nici dumnealor nu catadicsesc să bage-n seamă acest nobil sport; intru la St*anley Bet, aceeași situație; la nea Stănică, la Casa Pari*rilor, la fel – în plus, cei de-aici habar n-aveau de *snooker,* îl confundau cu *curling*-ul, prilej de glume foarte inspirate la adresa mea, făcute de obișnuiții de la nea Stănică. Multă lume necăjită!
Am ajuns până la urmă la Ir*sh Pub, pe Titulescu, și-acolo dau peste Pompilică și gașca lui. Mă văicăresc de nefericirea mea („Auzi, să nu țină cote de *snooker!* Ăștia-s normali la cap?!"), la care ei râd de se sparg și-mi explică părintește că e o diferență netă între „casele de sparg" și „casele de pariuri online". Primele sunt un fel de cârciumi unde pariezi pe meciuri live, bând bere și fumând tutun (e interzis, dar cui îi pasă?), iar sporturile sunt puține: în principal fotbal, dar și tenis, hochei, baseball și tot felul de curse. La online se schimbă calimera, că acolo nu socializezi cu nimeni, nu bei și nu fumezi, ci stai frumușel la tine acasă, în pijamaua cu elefanței, și bagi banii în pariuri de orișice fel sau sport. Cei de la Bw*n, de exemplu, au 25 de sporturi. Ai înțeles, prostace?
Înțelesesem. M-am dus acasă și-am pariat pe Hendry. Care-a luat bătaie în optimi, bunînțeles.
Fir-ai al dracului, Pompilică.

Germanul optimizat

maidan media

Pumnul Căpitanului. În direct, de la fața dureroasă a locului

● Lovitura aplicată de Chivu lui Marco Rossi în meciul de la Bari a declanșat o adevărată isterie media: emisiuni speciale, dialoguri telefonice cu psihologi și psihiatri, 'jde mii de reluări ale fazei, de ajunseseră telespectatorii s-o viseze și noaptea. OK, omul a greșit: a avut o clipă de rătăcire într-o fază de joc, și-a cerut scuze la final, agresatul le-a acceptat. Incident depășit. Ghinionul lui Cristi a fost că nefericitul moment s-a întîmplat fix la începutul week-end-ului, cînd e penurie de știri, așa că toată presa, nu numai cea sportivă, s-a ocupat temeinic de caz, ipocriții de serviciu luînd interviuri tuturor celor pe care i-au găsit cu telefonul deschis, de la Răduț și Vlad Munteanu la portarul Federației și femeia de serviciu de la Ligă. Cu toții și-au dat cu părerea despre gestul lui Chivu; concluzia: e vinovat. Mai rămînea doar să-l prindă cineva pe Cristi la Milano și să-l aducă legat fedeleș în țară, pentru că rugul era deja aprins pe toate canalele.

● După ce și-a înjurat antrenorul pentru că l-a schimbat în minutul 80 al unui amical, brazilianul Gerlem de la FC Vaslui a declarat, într-un interviu, despre Hizo: „A întrecut orice limită. M-a înlocuit prea repede, deși intrasem doar la pauză. Dar nu e vorba numai de asta, m-a șicanat tot timpul. Sînt de patru ani în România și m-am înțeles bine cu toți antrenorii. Spuneți-mi și mie, ce a cîștigat omul acesta?! Vă spun eu: nimic! Respect un copil de 10 ani și pe el nu, pentru mine e un zero barat!". Dar tu ce ai cîștigat (în afară de niște sute de mii de euro) în ăștia patru ani în fotbalul românesc, puiule, de îți permiți să jignești în halul ăsta antrenorul?

● Jiji a făcut-o iarăși lată: după ce a fost criticat de Emmerich Jenei pentru că a dat afară de la club oameni care au făcut istorie la Steaua (Sătmăreanu, Majearu, Bălan), oierul a răspuns agresiv la GSP TV. „Hai să terminăm cu legendele astea! Lăsați-mă și cu nea Imi! Omul este bătrîn... Știți cum

este la bătrînețe, o mai iei și razna!" Nu, Jiji, nu știm. Și, oricum, văzîndu-te pe tine bătînd cîmpii, din Pipera în Ghencea, de atîta vreme, sîntem convinși că faza asta cu razna n-are nici o legătură cu vîrsta.

● Președintele FRF, Mircea Sandu, a primit săptămîna trecută niște urări călduroase de „Succes la alegerile UEFA", în avans pentru 22 martie, cînd va avea loc congresul UEFA de la Paris, dar „Nașul" n-a fost prea fericit de mesaj. Și asta pentru că, necunoscîndu-i numărul de telefon sau ID-ul de Messenger, autorul a trimis un SMS cu textul de mai înainte pe limuzina președintelui, direct dintr-un spray *pre-paid* de culoare albă. Poliția l-a identificat rapid pe expeditor: e un fan mai vechi al lui Sandu, care îi transmite din cînd în cînd gînduri de bine, mai mult sau mai puțin colorate.

Plăvan Basten

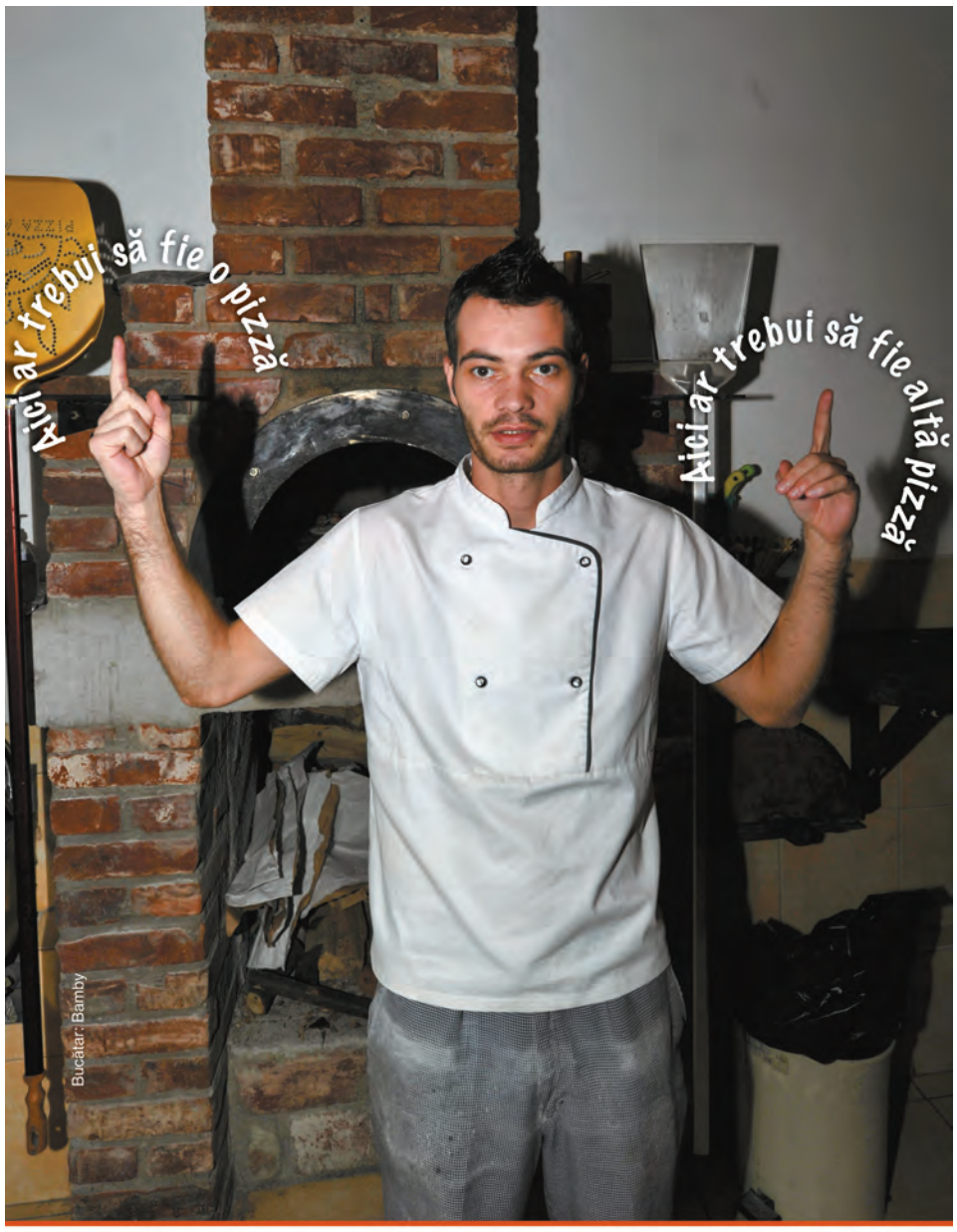
Aici ar trebui să fie o pizză
Aici ar trebui să fie altă pizză
Bucătar: Bamby
Dar gustul și mirosul nu vor putea fi tipărite niciodată. Din păcate...
Din fericire, există
Garlic Pub
Str. Icoanei nr 66, colț cu M. Eminescu 154
Deschis 12-24
GARLIC PUB

Dunăre, Dunăre, cu icrele pulbere

Pe lacul Lumina din Delta Dunării a fost prinsă o știucă de 25 de kilograme. Iată un pont care trimite orice ziarist normal direct la sursă, iar operativitatea este în astfel de cazuri esențială pentru a putea obține o știre care să eclipseze revoluția din Egipt sau scumpirea gazelor. După două radare, un maidanez și un guguștiuc, am ajuns la Tulcea în timp util, chiar dacă ceața de la Ciucurova era să dea peste cap demersul jurnalistic. Am folosit cărările făcute de alte bărci prin gheața șubredă din ghiol și am ajuns la locul faptei, unde plaurii mutați de vânt au lăsat în urma lor un golf descătușat de strânsoarea iernii. Acolo am bătut metru cu metru apa, am schimbat toate lingurile pe care le aveam la mine, toate voblerele și rotativele din dotare în speranța că voi aduce la barcă pentru interviu câteva știuci, deontologia profesională obligându-mă să culeg informațiile din mai multe surse. Cum nu am prins nimic, a trebuit să mă mulțumesc cu cele aflate de la pescarii profesioniști veniți să controleze plasele. Ei nu știau nimic de știuca de 25 de kile, în schimb am priceput că a început să se „facă" icra de știucă. E încă mică, dar produce, deocamdată local, pentru cunoscători. Mai încolo, când intră în prohibiție, dă în pârg, e mare și taman bună de vândut. Două milioane vechi la kil. Dacă știuca de 25 de kile ar avea icre, asta ar însemna pe puțin două kile de marfă, deci patru milioane. Din lotca lipoveanului icra este preluată de traficanți și vândută de dealeri consumatorilor orășeni pe la colțuri de alimentare, piețe și pescării în cantități mici, cu adaosul de rigoare. Ca orice drog, icra de știucă dă dependență și, în lipsă, sevraj, iar icromanii încearcă să fenteze prohibiția cu icre de stavrid, un fel de etnopiscicole care dau complicații, dintre care aș enumera enterocolita și cufureala. Revenind la știuca-record, o anchetă prin piețele din Tulcea este de multe ori mai bine documentată decât o lucrare despre ihtiologia Dunării, scrisă de Antipa. Așa m-am convins că a fost vorba doar despre un sac de 25 de kile cu mârlițe, luate într-o singură zi la lingură, de un pantofar bucureștean, informație credibilă dacă ne gândim că acestea produc icre cam tot pe acolo, cât o știucă matusalemică, rămasă neprăjită de pe vremea lui Carol I.

Carasul din mânecă

Gazeta sporturilor

Imitatio Cristi Chivu

Ce ţi-e şi cu viaţa asta a omului din fotbal! Azi eşti, mîine nu mai eşti băiat bun. Păi, vorba aia: ori sîntem fairplay, ori nu mai sîntem. Depinde. Depinde după facultăţi.

De exemplu, aflaraţi cum a comis-o Cristi Chivu. I-a băgat o perversă ca pe San Siro – un neveu, adică – unuia, Marco Rossi de la Bari. Macaronarul s-a prăbuşit fulgerat din ditamai pumnu', arbitrul n-a văzut nimic (că era cu spatele), dar normal că oroarea s-a văzut ulterior, la proba video. Verdict – crimă şi patru etape de suspendare. Cam nasol. Şi, mai ales, inexplicabil. Nu avuseseră nici o altercaţie, era o fază oarecare, într-o partidă cîştigată la pas de Inter (4-0). Oare ce demon a transmis în casca specială a românului nostru „Pocneşte-l, Chivule! Dă-i-o! Acum!"? Imposibil de aflat. Nici măcar Cristi nu ştie. La sfîrşitul meciului era cu ochii în lacrimi, nu înţelegea cum de i s-a întîmplat şi îşi cerea, spăsit, iertare. Şi-a cerut personal scuze de la victimă, scuze acceptate fără resentimente.

Chiar dacă violent şi straniu, episodul are ceva emoţionant şi pilduitor. Lacrimile lui Chivu şi asumarea promptă a culpei ţin de o atitudine, zău, bărbătească. Şi-a recunoscut păcatul, va ispăşi pentru el, va merge mai departe. Pînă la urmă, Cristi a ieşit cît se mai putea de demn dintr-o situaţie, altfel, tîmpită. A fost sincer (aşa ni s-a părut), l-am crezut. Culmea e că unul dintre primii care s-au grăbit să-l consoleze a fost Adi Mutu. E încă o chestie ce ţine de misterul adînc al fotbalului. Coincidenţă: în etapa cînd cumsecadele Cristi Chivu îşi ispăşea prima din cele patru etape de suspendare, şturlubatecul Adi Mutu (re)debuta (a cîta oară?), într-un meci cu Parma. Adică fix împotriva echipei unde a jucat cîndva fotbal, pe vremea cînd juca fotbal. Pe Chivu, ziserăm, l-am crezut. Să mai avem încredere şi-n Mutu? Evităm răspunsul.

Altă întrebare ne frămîntă. Oare pe cine ar imita tinerii jucători românești? Şi-ar dori să dea un croşeu pervers pe teren, ca Chivu? Sau nişte iureşuri cinstite prin cluburi, ca Mutu? Grea problemă pentru nişte puşti. Bandiţii cu pistoale de primprejur îi somează: „Bari sau viaţa de noapte!".

Viorel MOȚOC

Cristi Chivu, care a dat un pumn în meciul cu Bari, și Adrian Mutu, care a marcat mai mulți pumni la turneele prin baruri

Cum sare balonul când nu-i rotund

Ia să vedem ce se mai întâmplă prin liga întâi valorică, că și-așa ne-am săturat de păsărelele lui Mutu. E vorba, desigur, de prima ligă a rugby-ului european, adică de Turneul Celor Șase Națiuni, acolo unde se învârt și banii mari, și jucătorii buni, și spectacolul sportiv: Anglia a plecat în deplasare la Cardiff, unde i-a punctat dureros pe galezi (cu 26 la 19). În al doilea meci, Irlanda a scos o victorie muncită la Roma (13-11), deși italienii se zbat ca peștele-n undiță să nu ia tot ei Lingura de Lemn (a câta oară, din 2000 încoace?!); iar în al treilea au bătut francezii mei, fără emoții (34-21 cu Scoția). Merge bine. Să bat în masă, da' io văd iar Franța campioană (*allez, allez*, vitejii mei!).

Mai nasol e când coborâm din nori și ne uităm la divizia B, cum s-ar zice, adică la Cupa Europeană a Națiunilor, acolo unde jucăm și noi. Adică unde jucăm cu pretenții, moșule, că mai acum vreo lună gângueam de zor cum o să le luăm caimacul georgienilor și-o să ieșim noi campioni (ar fi a patra oară). Dar am dat cu stângu-n dreptul chiar din minutul 1, când portughezii ne-au înfipt primul eseu. La pauză eram conduși cu 24-3, așa c-ar fi trebuit să fie clar pentru oricine (afară de un prost ca mine, care-am sperat până-n ultimul minut: degeaba! Repriza a doua am fost peste ei, da' tot am luat-o peste cocoașă, cu 24-17). Rivalii noștri, georgienii, au trecut în pas de defilare peste mimozele de ucraineni – le-au administrat un drăgălaș 62 la 3, de suspină și-acum Olenka în târgul Kievului. Și luați notă că Georgia nu s-a strofocat prea tare!

Cum Rusia a bătut Spania în meciul direct, România obține astfel un nesperat loc 5 în clasamentul provizoriu. În fața Ucrainei, care are golaveraj minus 52. Noi avem doar minus 7. Curat valoare, coane Fănică.

Românul oval în cerul gurii

CIRCUL DE STAT
Artişti vechi, numere noi.
Nu faci dumneata ordine la mine în birou. Escroaca! Vii cu poliția aicia, vii cu gorilele peste Vadim Tudor Eu am făcut legi în țara asta! De legea gravitației ai auzit?
KISS fm
Cronica Cârcotaşilor: O emisiune care se face bine!

Uite că n-o mai puteți șterge englezește!

Îmi cer scuze în avans doamnelor care au citit titlul cu speranță și acum țin gazeta în mîinile tremurînde de emoție, doar-doar vor găsi aici rețeta magică de ținut acasă bețivanii ăia alcoolici din certificatul de căsătorie. Ne pare rău, da' nu se-ntîmplă. Singura variantă software e să instalați ceva de pe un stick pe un ciomag de cioban și apoi să rulați aplicația pe spinarea mîrlanului. Deși se zvonește că rețeta merge și direct hardware, nu-i nevoie de instalări complicate.

Dar, dacă tot am adus aminte de USB-uri, să trecem frumușel la subiectul de azi. Aveți un stick și ați șters ceva de pe el, operațiune care merge în general brici. Asta dacă nu merge absolut deloc, așa cum am pățit eu cu un interviu video înfipt pe mp3 player, și care n-a dispărut de-acolo pînă n-am instalat *freeware*-ul „L-am pierdut FMM", versiunea 1.0, că de-atunci casc ochii cînd merg cu trenul. Dar să revenim: aveți un USB, ați șters un fișier de pe el și acum vă felicitați cu ambele palme pe obraji, pentru că 1) nu ăla trebuia șters și 2) datele șterse de pe un USB se recuperează foarte ușor dacă aveți un *back-up* pe HDD. Altfel e ceva mai complicat. E drept, există soft-uri care recuperează mai bine ca niște rakeți ucraineni, dar cer timp, nervi și un dram de cunoștințe. În plus, ele sînt exact ca soluția auto-turistului: poți să-ți scoți mașina din pîrîu și s-o repari, da' era mai simplu să tragi frîna de mînă. Sau, în cazul de față, să rulezi ***iBin*** (http://www.autohotkey.net/ÃFirstToyLab/project_iBin_download.htm) pe USB-ul în cauză. Pe scurt, softulețul e un Recycle Bin: odată lansat, își ia rolul în serios și întreabă de fiecare dată cînd scărpinați tasta Delete: „Ștergem, anulăm sau în iBin mutăm?". Ați călcat strîmb? Găsiți totul în folder-ul *iBin,* iar în *system tray* vă așteaptă cuminte și niște opțiuni de bun-simț: pentru mărit/micșorat spațiul alocat folder-ului, pentru recuperarea/asomarea datelor și, preferata mea, „Set a start up command in Autorun.inf" Și lista poate continua, dar vă las s-o descoperiți singuri, că nu e chiar neurochirurgie, iar USB-uri se găsesc pe toate drumurile. De exemplu, e unul care se află fix în drumul meu, iar stăpînul cred că-i dus să-și ia cafea.

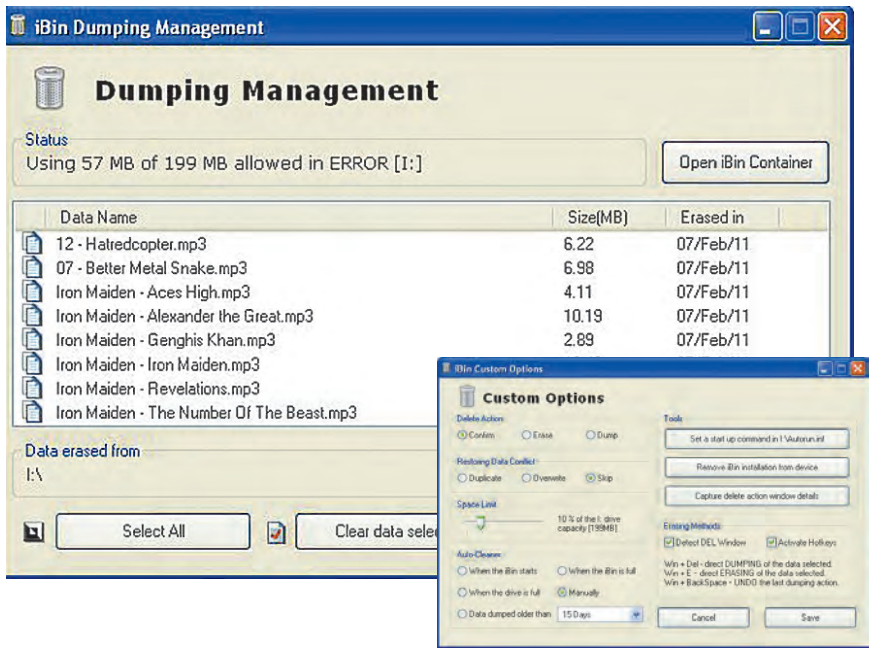

Dan, căpitan de play
dan.darie@catavencu.ro

Gadgeții și romanii

Philips Econova, televizorul verde la care poți să te uiți și la televizor

Aș putea să vă povestesc multe despre ultima năzdrăvănie în materie de televizoare a celor de la Philips, **Econova,** sau **42PFL6805,** cum îl strigă prietenii la joacă, și despre cele două săptămîni petrecute împreună, el la muncă, bronzîndu-mă pe față, iar eu jucîndu-mă cu îndîrjire. Aș putea să vă zic că e construit aproape în întregime din aluminiu reciclat, consumă mai puțin decît unele becuri, adică doar vreo 44 de wățișori, și datorită display-ului LED, de ultimă generație, e mai subțire și mai ușor decît multe dintre tablourile sinistre pe care știu că le aveți pe pereți. Aș putea să vă spun că dacă sînteți împătimiți ai manualelor pe hîrtie și ai telecomenzilor clasice o să aveți o surpriză: instrucțiunile le găsiți în meniul de „Help" al televizorului, iar telecomanda n-are baterii, ci se încarcă de la soare, sau de la USB în cazul în care stați în beci. Prefer totuși să nu vă plictisesc cu chestii din astea și să mă concentrez pe cele care contează cu adevărat. Display-ul are fix 107 centimetri în cap, e *full HD* cu o rată de *refresh* de 100 Hz și deși e gîndit să consume cît mai puțin nu face rabat nici o secundă de la calitate. Piciorul televizorului poate fi folosit atît ca postament, cît și ca suport în cazul în care doriți să-l atîrnați pe perete, lucru ce vă poate scuti de mari bătăi de cap. În cele din urmă, deși probabil este cel mai important, **Econova** oferă atîtea posibilități de conexiune încît o să renunțați cu totul să vă mai uitați la televizor, preferînd în schimb să vă legați consola de jocuri, DVD-player-ul, calculatorul cu ieșire HDMI sau direct un hard extern pe USB, de pe care să rulați fără probleme orice tip de fișier video, foto sau audio, inclusiv îndrăgitele filme în format .mkv, pe care toată lumea se înghesuie să le cumpere în mod legal de pe Internet.

Correcting People

Single player împotriva tuturor

Bun venit în *Doo Lumi Doi*

Da, e un titlu fix precum cartonul ăla care îmbie cumpărătorii cu „oo proaspete", n-a greșit tipografia, n-a dormit corectura și nici redactorul n-a rămas repetent la scriere în clasa I, chit că învățătoarea ar fi chemat Protecția Animalelor cînd a văzut cît de jumulit a ieșit „cîinele" de sub stiloul subsemnatului. N-o fi el după normele Academiei, dar exprimă perfect esența jocului de azi: merge, se înțelege ce vrea să zică, dar îi lipsește ceva fără de care construcția zîmbește cam știrb privitorului-hăcuitor.

Nu știu dacă ai jucat titlul precedent și, personal, cred că e mai bine să nu, pentru că tot efortul a fost de pomană. Vrăjitorul cel rău a revenit în cadru, domnița încasează scatoalce ca să se prindă că e în primejdie, iar tu zaci încuiat într-o temniță medievală, torturat de gîndul că arată fix ca o pivniță, da' n-are în ea nici un strop de butoi cu vin. Așa că te apucă mînia proletară și pleci la luptă, să omori dușmanul de rasă și de clasă, să fii eroul țării și, în final, să nu faci nici măcar cinci minute de sex cu gagica salvată, pentru că scenariul ți-o zice de la obraz: „Bă, Geta-i sor-ta!". Și cam asta-i povestea, perfect rezumabilă în Făt-Frumos s-a urcat pe cal, tîgîdîm, tîgîdîm vreo cîteva zeci de ore, Făt-Frumos s-a dat jos de pe cal. Cu menționea că doar primele cinci ore sînt plictisitoare și ușor călcătoare pe nervi. După aia te obișnuiești și cu scenariul tern, și cu dialogurile tîmpite.

La nivel de *gameplay,* am apreciat ideea cu jucătorul multilateral dezvoltat, gata să devină ciomăgar, arcaș sau mag la o simplă apăsare de buton, toate trei variantele fiind disponibile în paralel în orice moment. La fel, mi-a plăcut ideea ca jucătorul să-și facă singur magii și potiuni noi. Că utilitatea e cam nulă (hăcuiala fiind mult mai eficientă decît alternativele), asta e partea a doua. Dar nu-i nimic, joculeț compensează pe deplin cu *bug*-uri, AI făcut cu o bîtă și carul de oale și un inventar la fel de înjurabil ca și ăla din *Gothic* 1 sau 2.

Per total, *Two Worlds 2* e o chestie de alegere. Cine caută o ciobăneală cu iz RPG-istic se va declara mulțumit. Cine s-a dedulcit la poveste, personaje și alte bunătăți demne de crema genului va declara și el ceva, dar pudoarea ne obligă să nu menționăm și ce.

Dan, căpitan de play

Applecați de-acasă

Votăm schimbarea la fețe!

Marea găselniță a sistemelor de operare Apple au fost iconițele. Că or fi oamenii mai duși pe la biserică ori că se vor fi închinat, precum băștinașii africani în fața zdrăngănelelor occidentale, nu știu. Ce știu e că pînă hăt, tîrziu, icoanele de Mac au fost mult mai frumoase și mai versatile decît cele de Windows. Abia de curînd, de cînd cu Vista, se poate spune că sistemele au ajuns la paritate. Cu asta sîntem de acord din start. Cu ce nu sîntem e felul în care gestionăm iconițele. Pentru că gestiunea e treaba utilizatorului, în timp ce înfățișarea, inovația, culoarea și transparența cad în sarcina artiștilor. Și o vorbă înțeleaptă spune că exact între ecran și scaun se lăfăie cel mai mare virus din lume.

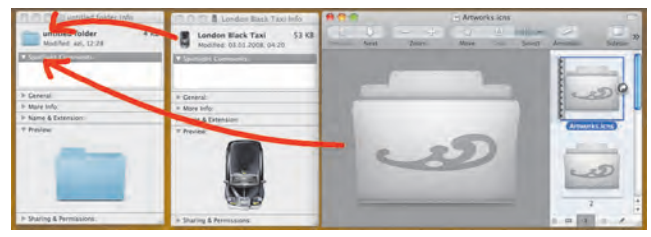

Mai întîi, să spunem că există, pe net, cîteva site-uri cu marfă-beton, de unde vă puteți aproviziona, la liber, cu iconițe. Chiar dacă sînteți atei sau doar fanatici, ele tot iconițe se numesc. Iată cîteva adrese utile: http://interfacelift.com/icons/downloads/date/any/ sau http://weloveicons.com/category/mac/. Le dați jos, le admirați și… Și, mai departe? Schimbarea înfățișării se face printr-o operație simplă, dar de care lumea nu prea are habar. Faceți click pe icoana făcătoare de minuni și dați comanda *Get Info.* Sus, în stînga, puteți vedea o pictogramă. Atingeți-o cu mouse-ul, apoi dați comanda *Copy*. Apoi căutați obiectul (fișierul sau folder-ul) care trebuie modificat. Repetați operația (click, *Get Info* și iar click pe pictogramă) și lipiți *(Cmd+V).* Ca prin minune, înfățișarea i se va schimba. Simplu, elegant.

Da, numai că, după cum v-am spus, mai binele e dușmanul binelui. Începînd cu sistemul 10.5 (Leopard), icoanele se pot întinde pînă la fabuloasa dimensiune de 512/512 pixeli. Odată ajunși aici, lucrurile nu mai sînt tot atît de simple. Deja lucrăm cu niște *icns* sau *png.* Nu vă speriați, că nu mușcă, dar nici nu mai funcționează cum ne-am obișnuit. Dacă executăm mișcările de dans contemporan descrise mai sus, vom obține o icoană neiconică (să-mi fie permisă această tratare stilistică și arogantă a subiectului). Adică o mîzgălitură fără nimic sfînt! Așa că procedăm altfel. Deschidem fișierul cu *Preview,* activăm *(Cmd+A)* și abia apoi dăm comanda *Copy.* De aici încolo rămîne cum am vorbit: *Get Info* pe obiectul de modificat, click pe pictogramă și *Paste.*

O să mă-ntrebați care-i șpilul. Păi, icoanele vechi nu se pot întinde mai sus de 256/256 pixeli. După această limită, încep să se încețoșeze sau, pe românește spus, se întunericesc. Dacă vi se pare complicat, căutați la www.img2icnsapp.com/ aplicația *img2icns.* Nu are rost să vă descriu ce face, căci v-ați prins: face ce ție nu-ți place! Iar dacă nu v-ați prins, e acolo un filmuleț mai clar decît articolul de față!

Macul și barosul
florin.iaru@catavencu.ro

Cartea care mă calcă pe nervi

Ursul polar de pe Calea Victoriei

Ce-i de preferat? Un clasic respectabil, dar necitit, sau un clasic de o inegalitate enervantă care supraviețuiește fiindcă a nimerit o carte pe gustul copiilor? Nedreptate sau baftă chioară, Cezar Petrescu e cunoscut azi ca autor al unei cărți pentru copii, *Fram, ursul polar*, în timp ce romanele care i-au adus glorie și bani în timpul vieții nu-și mai găsesc cititori decît printre cei care vor să vadă ce a mai scris romancierul copilăriei lor. Cezar Petrescu a scris atît de mult încît, pe bună dreptate, unii îl considerau grafoman. Alții vedeau în el un scriitor comercial cu pretenții mai mari decît putea duce. Camil Petrescu nu-l suporta fiindcă era confundat cu el. Călinescu l-a desființat în *Istoria* lui, în care i l-a ras și pe *Fram*, despre care spunea că artistic nu se ține, chiar dacă le place copiilor. Deși citea părerile nimicitoare ale criticilor despre el, Cezar Petrescu nu-și făcea sînge rău din cauza asta. Avea proiecte mari. Cînd și-a intrat în mînă ca romancier, scria mult și neglijent, inegal uneori de la o pagină la alta. Voia să dea o *Comedie umană* românească și puțin i-a lipsit să-și ducă visul pînă la capăt. Se simțea inspirat, cărțile i se cumpărau, iar editorii îl presau să scrie. Așa se face că și cel mai bun roman al lui, *Întunecare*, care i-a adus premiul Societății Scriitorilor Români, e cumplit de inegal. Să-i contești talentul e o prostie. Să i-l supraevaluezi e o tîmpenie. Nenorocirea lui a fost ușurința cu care scria și lipsa aproape totală a spiritului critic în fața manuscrisului. În anii începuturilor sale, cînd scria proză scurtă, Cezar Petrescu era mai grijuliu cu producția lui literară. Atunci însă era înfundat pînă peste cap într-un semănătorism mărunt, și tezist, și lăcrimos. Reușită e proza lui fantastică, cu toate că și aici textul îi mai scapă de sub control – *Aranca, știma lacurilor* și-ar putea găsi loc în orice antologie a prozei de profil de la noi. Ca romancier, cînd ajunge la formula aducătoare de succes, Cezar Petrescu nu mai iese din ea. Publică și cîte trei romane pe an, asta în timp ce mai scrie zilnic cel puțin două articole pentru ziarele la care colaborează. Nu poți spune despre el că nu știa cu ce se mănîncă marea literatură. I-a citit pe Balzac și pe Tolstoi și se visa în competiție cu amîndoi. Știa ce se întîmplă în romanul universal al vremii, iar asta se vede și în romanele lui de observație aproape imediată, cum e *Calea Victoriei*, dar devenise prizonierul mașinăriei de scris cu rețetă sigură, în care se transformase. Și doar întîmplarea fericită a unei comenzi ocazionale, de a scrie o carte pentru copii, l-a făcut autorul lui *Fram, ursul polar*. Totuși, vorba cuiva, ușor adaptată, nu contează împrejurarea, ci realizarea.

Cristian TEODORESCU

Starul de drept

Aruncă-l pe tata din tren!

Dacă socotim că misteriosul domn Lampert fusese trupete de elită în al doilea război mondial și se însurase abia prin zorii anilor '60 cu tînăra lui doamnă, atunci putem conchide liniștiți că era în dreptul lui să urle „Who's your daddy?" în momentele conjugale de atac la baionetă sau infiltrare pe la spatele liniilor inamice. Din păcate, nu vom ști niciodată, pentru că omul nostru și-a terminat escapadele cu o poziție franțuzească mortală: „pe geam, în trenul Paris-Bordeaux". Sau, mai exact, aruncat pe geam din trenul respectiv, după cum notează inspectorul Grandpierre, sîcîit de-o întrebare perversă: OK, omul a devenit pasiv pe termen nelimitat, dar cine l-a corupt și i-a susurat în ureche „Tu es foutu"? Aceeași întrebare o frămîntă și pe doamna Lampert o vreme, după care este schimbată brusc cu altele, după năravul femeilor obișnuite să fie împrăștiate și apocaliptice: cine-s siniștrii ăștia trei care mă hăituiesc și unde-i muntele ăla de parale pe care zic ei că l-a dosit bărbatu-miu? Cine e Făt-Frumos care vine să mă salveze fără cal alb, dar cu destul gri în păr? Și de ce Mr. Bartholomew de la ambasada americană știe să-mi dea doar informații contradictorii, care mă fac să văd asasini și conspirații în orice colț de Paris?

Enigme, încurcături, alb care devine negru și negru care-și schimbă cameleonic culoarea la prima briză de discuție, pentru că filmul de azi știe ca nimeni altul să încurce țițele și să țină spectatorul în suspans pînă aproape de final, asta dacă nu-și ia nasul la purtare pînă în ultimul cadru. În orice caz, nu-l putem acuza doar pe el, pentru că nici actorii nu sînt mai breji, mai ales cînd își fac de cap în dialoguri savuroase. Fie Cary Grant *vs* Audrey Hepburn, fie domnișoara contra greului Walther Matthau.

Pe scurt, rîdem, glumim și mai murim, pentru că un thriller (fie el și comic, pe ici, pe colo, prin părțile esențiale) își trage seva din crime misterioase și din presupuși făptuitori pe care poliția îi găsește cu aplombul necesar, dar întotdeauna morți. Și-atunci, cin' să fie? Ei bine, asta veți afla dupa vreo 113 minute de scenariu contorsionist și haios, copiat parcă după maestrul genului și care și-a cîștigat pe merit renumele de „cel mai bun film pe care Hitchcock nu l-a făcut niciodată".

Dan DARIE

*** *Charade*, SUA, 1963. R.: Stanley Donen. Cu: Cary Grant, Audrey Hepburn, Walter Matthau.**

Serial killer

Prospețime de-a doua

Nici un serial „românesc" nu a fost mai bine primit de critică și public. Fără, fițe, fără țîțe, fără răsturnări neverosimile de situație și chiar fără prea multă mișcare, *În derivă* a detronat și *Narcisa Porno,* și *Moștenirea sălbatică*. Însuși Dragoș Vasile, cel de prin părțile noastre, vizionînd și făcînd cunoștință cu eroii și scenariul, a fost dat pe spate. Iar reclama i-a ținut hangul: primul serial HBO produs în România. Uau! Zău! Pe bune! Nu mă-nnebuni, nea Nicu!

E drept, trama e bine dozată, dialogurile aleargă și se întretaie, decorul e OK, sunetul (chiar dacă șchioapătă) merge, iar actorii se achită mai mult decît onorabil, cel puțin unii. Ar trebui să fiu bucuros, ar trebui să declar, acum, cu mîna pe inimă, în gura mare, în piața publică și, de ce nu, chiar în Parlament, că nu sîntem un popor de tîmpiți, de oligofreni, de găozari, de tinichigii și că nu sîntem nici împuțiți, nici maneliști, nici doritori de OTV ca de mama. *În derivă* ocupă primul loc pe lista de audiență. E bun, e de-al nostru, dintre noi, pentru noi. Ce mai vrei, cronicar nesuferit?

Ce păcat că nu e adevărat. *În derivă* e, de fapt, o franciză. Și reia serialul american *In Treatment,* care, franciză și el, suge din serialul israelian *BeTipul,* cel ce, întîiul, a spart toate audiențele și a înșfăcat toate premiile posibile. Ei și? Ce contează? Partea naspa e că *In Treatment* a copiat cuvînt cu cuvînt toate replicile originalului israelian, găsind, însă, pentru rolul principal, un actor charismatic, Gabriel Byrne, pe gustul maselor. Trebuie spus că originalul era un doctor fermecător, dar bondoc și chel, un adevărat personaj. Cum succesul american le-a dat aripi băieților de la HBO (bravo lor!), au întins plăcinta americană în toată lumea. Și, ca să nu aibă surprize, au retradus, *mot-à-mot,* replicile copiate din ebraică. Nu e nimic românesc. Nimic original, în rest, toată reclama e adevărată! De aceea, probabil, în subsolul confesiunilor, ceva sună fals. Asta nu e o problematică românească. Astea nu-s psihologii locale. Astea nu-s drame mioritice. Nu c-am fi noi buricul pămîntului, dar e o prospețime de-a doua, la care am pus botul. Să nu ne stea-n gît! Păcat!

Difuzare: HBO România.

Recomandare *Cațavencu*: ❑❑ (4 x ❑: *sweet!*, 3 x ❑: *cool!*, 2 x ❑: *weak*, 1 x ❑: *crap).*

Florin IARU

file din isteria neamului

Speranțele destrămate ale tătarului la 1347

Puține și rare erau bucuriile tătarului pe la 1347 în Moldova. Dacă, de pildă, îi venea să jefuiască, nu putea folosi galopul din cauza crăcilor joase ale arborilor seculari, care împînzeau teritoriul de la un capăt la altul. Chiar cu copaci mai rari, jefuitul în sine ridica niște probleme, fiindcă țara era deja jefuită, ocupată și locuită de tătari. Populația valahă, la rîndul ei, nu avea multe de oferit. Oferise cu un secol în urmă, cu ocazia invaziei mongole, cam tot ce nu putuse căra în munți, dar vremurile alea erau trecute. La 1347, speranța medie la pradă a tătarului se sprijinea pe douăzeci de sate părăsite și pe amnezia cîte unui moșneag, care uita să stea ascuns și se întorcea din senin la bordeiul lui. Dar valahul nu se mulțumea doar să-l înfometeze pe tătar. În acea perioadă de cumplite privațiuni, cînd tătarului îi ghiorăiau mațele mai tare decît puteau să cînte păsărelele, pe oriunde îți aruncai ochii puteai zări, rîmînd ostentativ, nesfîrșite turme de porci românești, animale interzise drastic de Coran.

Nici la capitolul plăceri nu se poate spune că tătarul acelor timpuri stătea ceva mai strălucit.

Cu doar 1 locuitor pe kilometrul pătrat, Moldova prezenta un risc ridicat ca locuitorul ăla să fie bărbat. Cît despre codanele despre care vorbeau cu atîta indecență bătrînii tribului înainte ca hoarda să se hotărască pe loc să năvălească în Moldova, nici urmă de ele. Deși, odată cu căderea nopții, veneau din adîncimea codrilor, parcă dinadins, niște sunete explicite de codană, exact cum povesteau bătrînii tribului.

Ei bine, pe acest fundal de foame, abstinență și depresie, tătarul din Moldova anului 1347 s-a trezit că trebuie să se mai confrunte cu o problemă: problema cu Dragoș. Dragoș Vodă, căruia el încă nu apucase să-i zică Descălecătorul tocmai fiindcă spera c-o să încalece repede la loc. Dar n-a fost așa. Tătarul din Moldova anului 1347 n-a mai apucat să vadă ce a văzut tătarul anului 1348, care a supraviețuit atacului prin surprindere tocmai fiindcă, în acea noapte, n-a descălecat.

Grigore într-o Ureche

munca cu cartea

Matei V. evadează din nou

Pleci din România lui Ceaușescu, te vezi în Franța, dar, pe moment, nu prea știi ce să faci acolo cu libertatea. Ca tot românul angoasat, te apuci să scrii un roman. Asta a făcut și Matei Vișniec, dar n-a terminat romanul decît după Revoluție, fiindcă, zice el în prefață, n-avea final. Doar că în loc să scrie o carte despre el însuși, ca tot românul încredințat că viața lui e un roman, Vișniec dă la întors *Procesul* lui Kafka, în care domnul Josef K este arestat, și îl eliberează pe un anume Kosef J.* din pușcărie, după mulți ani de detenție. Lucrătură postmodernă, care va să zică! Și ce face Kosef J. al lui cînd aude că a fost eliberat? Mai întîi nu-i vine să creadă, apoi – așteptînd să-și primească înapoi hainele civile – mai stă prin pușcărie. Îi ajută pe paznicii care l-au bătut, mai spală vasele la bucătărie și se plimbă prin penitenciar ca omul proaspăt eliberat. Iar cînd paznicii îi propun să iasă în oraș cu furgonul de pîine nu zice nu, doar că face în continuare pe deținutul, pentru a nu pierde admirația publică față de bieții condamnați. Asta în timp ce a început să-i placă să stea în pușcărie ca om liber. Colaborează cu paznicii la căutarea unui evadat, pe care nu-l dibuie, dar descoperă în schimb că toți evadații neprinși își făcuseră o comunitate democratică în clădirile abandonate ale pușcăriei. Și ca tot omul liber imparțial, îi ajută și pe foștii deținuți, dar continuă să locuiască la căldurică, în penitenciar. Mai ales că, după venirea iernii, evadații fac frigul și foamea, încît sînt siliți să răpească deținuți, ca să le ia locul în celule. Iar cînd Kosef J. ajunge membru de încredere al comunității democratice din partea dezafectată și părăginită a penitenciarului, ca să nu moară de frig e trimis înapoi în închisoare, chiar în fosta lui celulă, pentru a se bucura de avantajele incontestabile ale vieții de pușcăriaș cu vederi democratice. Cît despre această nouă evadare în roman a dramaturgului Matei Vișniec, mi s-a părut impecabilă: nu-l prinzi cu nimic.

Cristian TEODORESCU

*** Matei Vișniec, *Domnul K. eliberat*, Editura Cartea Românească, 2010.**

rebelle arte

Fragmente așteptînd întregul

Îl admir pe Mircea Roman de cînd i-am văzut primele lucrări, încă dinainte de '89, am fost cucerit de forța aproape sălbatică îmblînzită în lemnele ciudate, în alcătuirile bizare, cu accente moderne și de artă tribală, în aceeași lucrare. De altfel, Roman este singurul sculptor român contemporan care a cîștigat premiul pentru sculptură al Trienalei de la Osaka, un premiu foarte prestigios. Prezent cu discreție, totuși, în viața expozițională de la București, trăind și lucrînd o bună parte a timpului la Londra, Mircea Roman ne mai arată, din cînd în cînd, ce mai face. A făcut-o acum ceva vreme la Cărturești, în două săli ale acestui „complex cultural", am scris despre asta în acest spațiu. De data aceasta, Mircea Roman expune la galeria Recycle Nest o singură lucrare, „Scara". Sculptura fiind suficient de mare și galeria suficient de mică, nici nu ai senzația că e vorba de un singur exponat. Mai ales că artistul pune la dispoziția vizitatorilor și un caiet de schițe din care, neinițiat fiind, nu poți să prinzi multe din secretele pre-existenței sculpturii, din traseul ideatic. „Scara" aceasta, paradoxal, nu te duce cu gîndul la urcarea sau coborîrea dintr-un tărîm în altul, nu are încărcătura mistică inevitabilă, aproape, nici încărcătura metaforică de tip clasic. Pentru că Mircea Roman nu lucrează, după cum s-a observat (Doina Mândru), după canonul greco-roman, ci e mai aproape de „canonul egiptean". De aici și aerul straniu, insolit, cu accente pre-creștine, pe care-l aduce sculptura maramureșanului Mircea Roman. Mie mi se pare că toate lucrările de pînă acum sînt fragmente din Întregul la care trudește artistul, piese dintr-un puzzle a cărui rezolvare este încă ascunsă, contorsionată. De aici și febrilitatea specială a lui Mircea Roman, unul dintre cei mai mari sculptori români.

Ioan T. MORAR

cronica pe lîngă teatre

Muzicuța rusească de la TNB

Cum mă îmbăt, cum scot muzicuța și încep să „cînt" la ea. La chefuri, de nimic nu se tem mai tare prietenii mei decât de *momentul muzicuță*, pe motiv că nu există tortură mai eficace (și nici nu pot fi luat la bătaie, că sunt sentimental și lacrimogen în astfel de situații). Cu ce-s ei vinovați că-s eu alcoolic și afon, mă rog frumos?!

În linii mari, o poveste asemănătoare e pusă în scenă la TNB, pe-un text scris acum 83 de ani (dar, susține regizorul, încă actual). Un prost deprimat nu e-n stare să cânte, prietenilor lui le e milă să-l bată, tipul devine tot mai lacrimogen, iar cei din public se întreabă cu ce-s ei vinovați de toată această tragedie rusească.

Pentru că ăsta e singurul punct slab al piesei*: profunda ei rusitate. În rest nu e nimic de reproșat, ba aș zice chiar că e un spectacol de mare ținută, profesionist realizat, extrem de apreciat și bine vândut (criticii sunt laudativi, iar biletele se dau ca pâinea caldă – eu am intrat cu invitație, că la casa de bilete n-am mai găsit nici cotoare). Actorii o pun de-un joc impecabil, se vede că-i o piesă în care le face plăcere să joace (presupun că știți: sunt și multe piese în care interpreții lor nu *cred*, dar joacă din conștiință profesională). Chiar și Dan Puric face un Podsekalnikov de excepție, cel puțin la fel de bun ca cel făcut de Horațiu Mălăele prin anii '90 (am spus-o și-o repet: când e doar actor, Dan Puric poate fi un actor foarte mare; când se-apucă s-o facă pe profetul iluminat, Dan Puric se dezumflă ca un balon atins cu țigara). Ca de obicei, mie mi-a plăcut cel mai mult ăla rău din piesă – în cazul de față, Kalabușkin (interpretat strălucit de Costel Constantin), pentru că mi se pare mai greu să joci împotriva simpatiei publicului, decât alături de ea. Da, categoric, piesa merită văzută, dar întrebarea rămâne: ce are sula cu prefectura?

Bine, teoria o știm toți, cu particularul care se ridică la general, cu tragedia unui om singur care e tragedia umanității ș.a.m.d. Da' tot nu pricep de ce să „vibrez" când personajele se apucă să deplângă maica Rusia, care aleargă năvalnic, ca o troică fără vizitiu, Rusia care suferă, Rusia care nu se regăsește pe sine ș.a.m.d. Păi, ce treabă am eu cu ea?! Că Rusia asta dezaxată e de fapt orice țară dezaxată, că tragedia rusă e de recunoscut în tragedia întregului Est... *sorry, I don't buy this shit*. Dacă e pe prosteală, pe prosteală să fie, da' mie să nu-mi spună nimeni că necazul rușilor e totuna cu necazul românilor sau al altor estici: „maica Rusia" e pentru unii mumă, pentru alții ciumă. Și ne știm foarte exact care suntem unii și alții.

Apropo: muzicuța mea e de fabricație rusească, nu chinezească, ca ale altora.

Mihai BUZEA

*** *Sinucigașul*, de Nikolai Erdman, la TNB. Regia: Felix Alexa. Cu: Dan Puric, Costel Constantin, Adela Mărculescu, Marius Bodochi, Lamia Beligan, Marius Manole și ceilalți actori.**

show biz da' culți

În poziție de nedrepți (II)

● Scriam săptămîna trecută că, într-un interviu din septembrie 1999, dl Manolescu recunoștea că l-a nedreptățit pe Nichita Stănescu atunci cînd a scris, în 1978, despre volumul acestuia *Epica Magna*. După ce-și recunoaște greșeala, domnul Manolescu zice: „Nichita a fost extrem de atins. N-am fost prieteni niciodată, dar ne aflam într-o relație absolut cordială. Cît era el de Nichita Stănescu, a fost teribil de afectat. Cît era el de consacrat, de iubit și de adulat și de nuștiucum, a fost foarte întristat. Eu am ținut-o pe a mea, însă mai tîrziu, recitind cartea, mi-am dat seama că nu aveam dreptate. Din păcate, el a murit înainte ca eu să mai apuc să scriu și să dreg această greșeală". Dl Manolescu avea dreptate, Nichita a fost foarte amărît după ce a citit cronica pe care criticul i-o dedicase. Contrar firii sale, Nichita, plin de amărăciune și de furie, a dictat un pamflet împotriva celui care îi făcuse harcea-parcea *Epica Magna*. Zicea Nichita, plin de obidă: „Așa cum el îi poate descrie pe alții, și alții îl pot descrie pe el: e o bucurie a literaturii române că există un țîfnos ca Nicolae Manolescu. Mîhnirea coastei mele din care s-a născut Eva este însă aceea că domnia sa gîndește uneori literatura ca pe un fapt sportiv, iar nu revelatoriu. […] Faima de a înscrie un gol e bună pe stadioane. Un gol înscris în literatură produce vid. […] De ce atîta spaimă că proștii s-ar putea să nu te recunoască deștept?". Pînă la urmă, Nichita s-a calmat și n-a publicat pamfletul. În interviul cu Mircea Mihăieș, dl Manolescu nu se scuză, dar își explică greșeala: „Am făcut multe greșeli din acestea și nu vreau să-mi găsesc o scuză. Dar cînd scrii treizeci și aproape doi de ani și cînd înmulțești cu cincizeci de săptămîni, e vorba de o mie șase sute de articole. Articole scrise pe nepregătite… (oare dl M. vrea să spună că citea superficial cărțile despre care scria? – n.m.) Nimeni nu venea să-mi spună «Fii atent că Nichita Stănescu sau Mircea Cărtărescu va fi marele poet peste cîțiva ani!»". **(Șt. A.)**

(continuarea în numărul viitor)

AFI sau a nu fi un nou tîrg de carte

● Îmi aduc aminte de o întîmplare din anii '90 (cred că era chiar în 1990) cu un cetățean care voia să deschidă un restaurant pe Calea Moșilor, un loc cu foarte mare vad pe atunci. Răspunsul din partea autorităților a fost următorul: nu vi se aprobă, deoarece la nici o sută de metri mai există un restaurant. Acum ni se pare halucinant, dar atunci chiar era un răspuns potrivit cu mentalitatea economică a unor oameni tocmai ieșiți din comunism. Celui care nu a dat aprobarea nu îi spunea nimic ideea de concurență sau de economie de piață. Acum ne întîlnim cu aceeași situație, aproape, în plan cultural. După cum se știe, Bucureștiul are două tîrguri majore de carte, amîndouă desfășurîndu-se în același loc, dar în alte pavilioane: Gaudeamus și Bookfest. Recent s-a născut inițiativa unui al treilea tîrg, de data asta în mall-ul AFI Palace din Cotroceni, intitulat BookLand și desfășurat în aprilie. Organizatorii îl văd drept „*Un tîrg de carte ancorat în realitatea cotidiană a bucureștenilor, care plasează cartea acolo unde ei se află deja, care creează un spațiu prietenos de întîlnire între carte și cititori. Un tîrg de carte modern, interactiv, cu un program extins, într-o locație dinamică (mall AFI Palace Cotroceni), cu o imagine unitară și cu o «noapte albă a cărții»*". La acest tîrg ar urma să participe 150 de edituri. Reacția Asociației Editorilor din România a fost cam ca aceea a funcționarului care nu a dat aprobare pentru restaurant. Domnul Grigore Arsene, directorul Editurii Curtea Veche și președinte al AER, se arată foarte sceptic: „Problema se pune așa: cîți dintre cei care merg în vreun mall sînt alfabetizați și sînt interesați de carte". Mie mi se pare o atitudine total greșită. Eu cred că editurile trebuie să atragă cititori pe toate căile. Și nu cred că publicul de mall este alcătuit în totalitate din analfabeți. Cred că editurile trebuie să adopte o atitudine de apostolat și să meargă oriunde există oameni susceptibili că pot fi convertiți la citit cărți. **(I. T. M.)**

Amintiri din scriitorie

Scriitor în comunism (L)

Cu toate că vremurile nu erau chiar cele mai potrivite pentru a face copii, oamenii întorceau curul vremurilor și își vedeau de ale lor. Nici maică-mea, Marioara, femeie vrednică de felul ei, n-a procedat altfel. În iunie '47 m-a adus fericită pe lume, convinsă că taicămeu nu va rezista bucuriei de a avea un fiu și, din cauza asta, îi va pune pirostriile pe cap. Taică-meu n-a făcut-o, dar m-a recunoscut ca fiind copilul lui și m-a înscris la Primărie cu prenumele de Ștefan, cu toate că fusesem botezat Gheorghe, după numele nașului. Pe maică-mea a dus-o cu vorba vreo cîțiva ani, pînă cînd aceasta, plictisită de promisiunile neonorate, i-a mai trîntit un copil, pe soră-mea, în mai 1950. De data asta, Arșag, adică taică-meu, n-a mai avut pe unde să scoată cămașa și, mai de voie, mai de nevoie, s-a însurat. Atunci ne-am mutat pe Călușei, la numărul 37. Vizavi, la numărul 36, în casele familiei Mera, locuia Vica, soră bună cu maică-mea, măritată cu un vopsitor auto, nenea Tibi, cum îi spuneam eu. Era un tip deștept, care tot timpul inventa cîte ceva, de te lăsa cu gura căscată. Cum în garajul familiei Mera funcționa un atelier de nasturi ținut de doi evrei haioși, cu care mătușă-mea se culca pe rînd, a profitat de relațiile de familie nou create și a reușit, folosind o mașină de injectat cazeină, să construiască primul pistol cu apă românesc. Era un pistol cu butoi, butoiul funcționînd ca rezervor de apă. Am primit și eu unul cadou și cîteva zile, pînă cînd pistolul s-a frînt în două, le-am rupt gura băieților de pe stradă. Unchiu-meu a privit pistolul stricat, l-a cercetat atent și a ajuns la concluzia că nu poți construi un pistol cu apă din cazeină. Peste ani aveam să aflu ce este cazeina: principala proteină din lapte. Aceasta, tratată cu formol, se transforma într-o masă plastică numită galalit (de la grecescul *gala* – lapte și *lithos* – piatră). Cum brînza conține peste 80% cazeină (de la latinescul *caseus* – brînză), toată lumea numea nasturii făcuți din cazeină *nasturi de brînză* și se cam ferea de ei deoarece nu rezistau la fiert. După o fierturǎ sau două se transformau într-o substanță moale, asemănătoare brînzei. Așa că gospodinele serioase tăiau nasturii înainte de a fierbe vreo țoală sau vreo rufă și îi coseau la loc după aceea. Unchiu-meu a renunțat să mai facă pistoale cu apă din brînză, după care a bătut-o pe mătușă-mea de i-au mers fulgii. Evreii simpatici, văzînd ce s-a întîmplat cu pistolul și cu Vica, și-au lichidat afacerea clandestină din garajul familiei Mera și au plecat în Israel.

Ștefan AGOPIAN

Cinem-a pîrît

După patruzeci de ani

Opt nominalizări pentru premiile BAFTA și zece pentru Oscar. Frații Coen au, deja, o tradiție să ne atingă cu filme antologice. La filmul* ăsta, însă, o rup cu tradiția într-un mod bizar: s-au apucat, și chiar au făcut, un film de gen, și anume un western ca la carte. Mai precis, ca la cartea *True Grit* (Charles Portis, 1968), un *best-seller* care a ajuns imediat la Hollywood, oferindu-i, în anul următor, un Oscar (singurul) lui John Wayne.

Povestea e simplă și scrisă grozav: o fată pe nume Mattie Ross pornește prin sălbăticia Vestului spre a-l găsi pe ucigașul tatălui ei. Ba chiar convinge un bătrîn *US Marshall*, bețiv, gras și chior, dar posedînd „curaj adevărat", să *o ajute* (Jeff Bridges îl joacă pe „Rooster" Cogburn). De cei doi se lipește și un *Texas Ranger*, LaBoeuf (Matt Damon). Ucigașul (Josh Brolin) a intrat, între timp, în banda tîlharului Lucky Ned Pepper (Barry Pepper), și de-aici toată adrenalina filmului.

S-o spun clar: sînt un mare fan și al lui John *The Duke* Wayne și al lui Jeff *The Dude* Bridges. Dar aici, Bridges se depășește și îl depășește cu ușurință pe John Wayne. La fel cum face și filmul de față cu originalul din '69, pe toate planurile. Camera mînuită de magistralul Roger Deakins te apropie mult mai mult de imaginile originale, întunecate și sumbre, ale cărții. Matt Damon, într-un rol care-i confirmă ascensiunea, oferă un partener lejer mai pe măsura lui Jeff Bridges decît obositul Glen Campbell din filmul vechi, între cei doi momentele de bufonerie și curaj nesăbuit alternînd fără cusături vizibile.

Replicile (multe dintre ele ca în filmul original și, evident, ca în roman) sînt absolut savuroase, genul de umor care trebuie să le fi făcut viața ușoară fraților Coen (și scenariști), fiind taman pe gustul lor. Dar ce are în plus *remake*-ul din 2010 este o tristețe ubicuă (perfect transmisă de către imagine și coloana sonoră) care la galopul spre Oscar al lui Wayne lipsea. Și mai e blurarea liniei dintre bine și rău, făcînd întreaga poveste mai aproape, după mintea mea, de felul în care s-a cucerit cu adevărat Vestul Sălbatic. Aștept premiile Academiei, întrebîndu-mă: oare ce ar face frații Coen dacă s-ar băga, pe bune, și la celelalte genuri cinematografice? Că din *Baltagul* știu deja ce ar ieși.

John Wayne a luat Oscarul acum patruzeci de ani pentru că s-a jucat pe sine. Dacă Jeff Bridges îl va lua, va fi pentru că nu era de găsit sub hainele lui „Rooster" Cogburn. Și cred că, galant cum îl știm, *The Duke* și-ar fi scos pălăria de cowboy în fața lui *The Dude* pentru rolul ăsta.

Am lăsat-o special la urmă pe interpreta personajului principal feminin, Hailee Steinfeld, a cărei prezență în film o aruncă în umbră pe „originala" Kim Darby. La 14 ani, este o revelație absolută, iar faptul că frații Coen au mutat la loc centrul de greutate al poveștii asupra eroinei a fost o manevră de geniu. Pentru că la micuța, lipsita de umor și dîrza Mattie Ross se referă, de fapt, titlul filmului, dar pentru rolul ăsta curajul adevărat îi aparține debutantei nominalizate Hailee Steinfeld.

Pînă ajungeți la cinema, căutați pe net filmul vechi. Ambele merită, și veți vedea și voi despre ce vorbesc. Ca să parafrazez o replică deja celebră, *„Fill your hand with popcorn, ya sunuvabitch!"*.

Nic SÂRBU

*** *True Grit*, SUA, 2011. R.: Joel & Ethan Coen. Cu: Jeff Bridges, Matt Damon, Hailee Steinfeld, Josh Brolin, Barry Pepper.**

Cuvinte potrivite cu mîna

A apărut numărul 11 din seria de 12 ale ultimului *DICȚIONAR UNIVERSAL ILUSTRAT* al limbii române. Dar nu voi aștepta pînă-n cel de-al doisprezecelea tom ca să scriu cele de mai jos.

Dragi oameni politici, bărbați de stat, parlamentari, comentatori, jurnaliști de toate felurile, cele 11 volume sînt suficiente pentru a vă spune: bă, agramaților, infatuaților și cabotinilor, am așteptat cu multă răbdare sosirea cărților la chioșcuri pentru a vă dezvălui ce mă roade de cîte ori vă aud deschizînd gura sau punînd degetul pe tastatură. DECI să o luăm în ordine analfabetică:

EXPERTIZĂ înseamnă, pe scurt, „constatare și estimare făcută de un expert la fața locului" nicidecum vasta experiență politică a unuia sau altuia cum vă place tuturor să spuneți, în frunte cu domnul Boc;

LOCAȚIE se leagă, mai degrabă, de plata unei chirii, de plata pentru întîrzierea descărcării vagoanelor pe calea ferată, nu de adresa precisă la care poate fi găsit un partid politic sau cineva din anturajul vostru;

NIVEL, cînd vine vorba despre etaj, are pluralul NIVELURI, iar NIVELE, cel pe care-l lansați voi tot mereu, este pluralul de la instrumentul NIVELĂ folosit la zidărie.

PUNCTUAL este cineva care execută, care finalizează la timp, la momentul hotărît, ceea ce are de făcut, care respectă întocmai termenul fixat, nu discutarea unor probleme pe puncte și altele, cum ziceți voi;

REABILITARE înseamnă acțiunea de a se reabilita, adică repunerea în drepturile personale pierdute în urma unei condamnări, recăpătarea bunei reputații, a prestigiului (chiar și postum), nu repararea sau refacerea drumurilor, a clădirilor, a monumentelor sau a tot ce doriți să „reabilitați" voi.

Iar ca încheiere, deși cred că mai este mult loc pentru astfel de îndreptări, vă spun că, oricît am căutat, cuvîntul COORDONANȚĂ, inventat de domnișoara Elena Băsescu, este de negăsit în dicționare.

„Ca" este o conjuncție care introduce propoziția subordonată. „Și" este adverb sau conjuncție, în funcție de context, de locul său în propoziție. Atunci cînd „ca" se asociază cu „și", asocierea servește la întărirea funcției comparative a lui „ca".

Exemplu: „Și el ca și noi". În nici un caz, precum la doamna Elena Udrea: „Eu ca și ministru..." sau la domnul Mircea Geoană: „Eu și ca și președinte...".

Grămăticul Bulă

Nutzi, spaima Constituții

Jurnal de Cotroceni

Mie nu-mi place subliminalu'. E o chestie groaznică să-ți bage cineva-n creieri fără voia ta chestii de care n-ai habar sau care în realitate nu-ți plac. E ca și cum ai avea toată noaptea în vis orgasme în cascadă cu un splendid Omar Sharif tînar, iar dimineața te-ai trezi sub plapumă cu – dîrdîind de frică – bătrînul Hosni Mubarak.

Dar recunosc că în politică, mai ales în momente de criză, subliminalu' poate juca un rol. Un specialist în subliminal și un apropiat al dlui președinte Traian Băsescu, dl Sever Voinescu, i-a propus Șefului, într-o ședință cu ușile închise, o treabă foarte inteligentă: în tot valul ăsta de scumpiri ce se anunță în primăvară, singurele produse care să se ieftinească masiv, cu sprijinul statului, să fie portocalele. Cum românul e lacom la ieftiniri, care pensionar nu se va repezi să ia zeci de kile de portocale? Tot cojind el în dreapta și-n stînga, culoarea i se va sublimina în cap, iar la vot, cu condiția ca buletinele de vot să fie în culori, pac! – va pune ștampila pe PDL.

✦ ✦ ✦

O singură dată în viața mea, în liceu, influențată puternic de masive lecturi din Vlahuță, am scris o poezie. Iat-o: „Poezia e o scară la cer, spre nemărginime / Dar eu am rău de înălțime". Și n-am mai scris.

✦ ✦ ✦

Arestarea vameșilor și-a polițiștilor de frontieră din Vama Siret e un prim pas spre Spațiul Schengen, dar nu suficient. Ca să putem circula liberi prin acest spațiu, ar trebui arestați toți, fără excepție, de la toate punctele de frontieră.

(va urma)

Ars Amatoria

O carte la gheață

Am primit la redacție un cub de gheață, într-un coș de papură dichisit, din partea *Gazetei Sporturilor.* Se strîng academicienii să cerceteze cubul. După atente observații, academicienii au ajuns la concluzia că în cub se găsea o carte și deasupra lui o șurubelniță. Cubul nu era prevăzut cu instrucțiuni de întrebuințare și n-avea șuruburi. Încît, la prima vedere, șurubelnița părea cam superfluă. „Să-l punem în apă caldă", a propus cineva mai răbdător. „Ba trebuie folosită șurubelnița", a fost de părere cineva impresionat de această sculă care i-a amintit de studiile sale inginerești. I-am mai dat ocol. Cartea dinăuntru se vedea. Era *Prințesa ghețurilor* de Camilla Lackberg, această Rodica Ojog-Brașoveanu suedeză. „Asta a apărut la Editura Trei", spune un academician mai citit. Dar parcă era fără cub. O academiciană pune mîna pe șurubelniță și începe s-o folosească contondent, adică să spargă gheața cu ea. Îi sare o bucată de cub în ochi și dă șurubelnița mai departe. Următorul abordează problema mai de la margine. El nu pățește nimic, dar o bucată de gheață îl lovește în cap pe academicianul care-i dădea sfaturi. „Să-l dăm de dușumea pînă se sparge!", zice academicianul lovit, apăsîndu-și fruntea cu bucata de gheață care sărise la el. „Nu te porți așa cu o carte înainte de a vedea dacă e proastă!", s-a împotrivit academicianul mai citit. Cînd următorul nr. 1 a transpirat, a cedat șurubelnița următorului nr. 2, care și-a dat peste mînă cu coada șurubelniței. După vreo zece minute de luptă cu ghețarul, cartea se lasă extrasă din străfundurile sale. Era învelită într-un plastic transparent. Șurubelnița rănise coperta în vreo două locuri. Despre carte nu ne-am putut face o opinie. Cine s-o mai citească după atîta muncă?

Titanic Fals

Avem o țară. Cum procedăm?

– indexul altor evenimente –

Apartamente de la Blue Hotel

Ansamblul rezidențial construit de Chris Isaak în cartierul Vitan este gata să primească chiriași. Clienții interesați pot negocia prețul apartamentelor cu două, trei și patru camere direct cu celebrul cantautor la numărul de telefon 0022057203954703 doar între orele 24 și 6 dimineața, din cauza diferenței de fus orar. Chris Isaak cere îngăduință clienților care vorbesc numai româna pentru că a învățat limba noastră doar scris.

Eu, roboții

Este săptămîna reglementărilor de tip nou. Începînd cu luna aprilie, furnizorii de servicii care au implementat *hot-line*-uri cu roboți telefonici vor fi obligați de stat să schimbe interfața astfel încît roboții telefonici care răspund la telefon să aibă chiar voce de robot. Pentru a preveni confuzia din capul clienților care apelează aceste *hot-line*-uri, statul va obliga companiile să implementeze meniuri vocale rostite de voci robotice, procesate fie prin vocodere, fie prin simulatoare vocale speciale. Directorul Agenției Naționale pentru Comunicare, Dumitru Balcici, spune că e deranjant pentru cetățean să audă o voce feminină și să creadă că vorbește cu un om, cînd, de fapt, ascultă o banală înregistrare.

Țigară pentru doi

Conform unui proiect legislativ, românii care au cumpărat pachete de țigări de care nu sînt mulțumiți le vor putea înapoia unităților comerciale de la care le-au cumpărat, putînd să fie despăgubiți pe loc. Deocamdată, măsura se aplică doar la nivelul țigărilor, însă ea se va extinde și la nivelul altor vicii cum ar fi alcoolul, etnobotanicele și prostituția.

Stîlpul societății de consum

Primăria municipiului București a ajuns la concluzia că îngroparea cablurilor nu mai e suficientă pentru a eleva factorul estetic urban la cerințele occidentale ale celorlalte capitale europene, cum ar fi Bruxelles. Așadar, începînd din vara acestui an, stîlpii de iluminat din Capitală vor fi îngropați trei sferturi în trotuar pentru a nu mai bloca vizibilitatea pietonilor care vor să privească fațadele blocurilor. Măsura nu va duce doar la aerisirea peisajului urban, ci și la creșterea turismului cu aproape 0,9%.

Cătălin MATEI

5 948381 007629 06

contraeditorial

Gargară pentru doi plus UMDR

Persoanele de etnie maghiară care i-au condus pe pedeliști la guvernare sînt rugate să coboare din vagoane. Acest avertisment le este șoptit udemeriștilor în guvernează – o limbă universală pe care maghiarii o vorbesc fluent din '96. O altă garnitură s-a format la o linie alăturată, o garnitură lîngă care e promisă multă friptură în sînge.

Antonescu și Ponta și-au tras uniforme și chipiuri noi, au tipărit bilete cu profilul lui Iliescu și fluieră în fiecare zi plecarea pe la televiziunile mogulilor, doar-doar s-or prinde ungurii că le-a fost rezervat, pentru alți patru ani, un vagon de dormit.

Dar pentru ce ar avea nevoie un monstru, care abia acum învață să-și articuleze mișcările, de șoarecele greu vorbitor udemerist? Pentru că pe la ferestrele trenului pedelist au început să fie derulate poporului cartoane viu colorate cu creșteri salariale și meniuri care conțin și altceva decît gîturi de pui, parizer și pensii tăiate mărunt.

Nici nu se răciseră de pomană gurile lui Crin și Ponta la Antena 3, că Traian Băsescu a ieșit în fața țării să spună că România nu mai are nevoie să se împrumute, că ce-a fost greu a trecut și că de-acum urmează consolidarea. Dacă consolidăm ce-avem acum e grav, pentru că nu prea e nimic. Pentru că n-o mai avea nevoie România de bani, însă românii schelălăie după niște mărunțiș. Așa că, dacă Jeffrey nu mai are treabă pe la Cotroceni, poate să ne viziteze și pe noi, particularii, pentru niște acorduri cu dobîndă mică.

Oricît te-ar gîdila după ureche domnul Gâdea și doamna Crețulescu, Ponta și Antonescu știu că alegerile se cîștigă sau se pierd în 24 de ore, că sînt 1% inspirație și 100% transpirație. Nu ar fi de mirare ca PDL, aflat la 16-17% în acest moment, să scoată un merituos și misterios 25% din postura de organizator al alegerilor din 2012. Alegători se găsesc, important e să știi cum să-i numeri și cum să înfiletezi spiritul Robertei Anastase la BEC-urile județene.

Așa s-ar face că, într-o alianță cu UDMR, Partidul Poporului, Albă-ca-Zăpada, Piticot și Sebastian Lăzăroiu, Traian Băsescu și PDL-ul ar putea să dea un nou prim-ministru după viitoarele alegeri. Și-apoi, de ce ar sta UDMR la guvernare pînă la alegeri dacă ar dori să formeze apoi un guvern cu USL?

În zilele care urmează vom vedea trenul aliaților plimbîndu-se înainte și înapoi cu ușile larg deschise pe lîngă membrii udemeriști, doar-doar aceștia vor abandona mina de cetățeni-model care nu au mers niciodată pe blat și se vor urca din mers.

Mihai RADU

Săptămîna rom

DNA și DGA îți iau toată șpaga!

Bă, praleo, v-am chemat la sfat. E nasoală, mînca-v-aș pana voastră! Am auzit că un gagiu șantaliu cu mustață vrea să ne facă la loc țigani, de unde de-abia ne iemancipaserăm și noi. Acuma io ce vă propun: zic ca doi dintre noi să fie tot romi, ca pînă acuma, iar alții trei să rămîie iarăși țigani. Și după espermentu' ăsta, ne vedem iarăși aici cu cît a produs fiecare.

Bizara inițiativă legislativă a unui deputat PDL declanșează un nou scandal fără rost: Prigoană împotriva romilor

➽ Prima și poate cea mai neimportantă știre a acestei săptămîni a fost nașterea Uniunii Social-Liberale. Victor Ponta, Crin Antonescu și Daniel Constantin au donat ce-au avut mai bun în ei pentru aducerea pe lume a unei corcituri politice contra băsescului. Că e și contra naturii, asta nu cred că mai interesează pe nimeni. Dat fiind că între timp i-a fost lăsată zgarda mai lungă și UNPR-ului generalului Oprea, ca să latre contra noii uniuni, așteptăm cu un profund dezinteres potopul de mîrîieli patriotarde care va urma. Deocamdată, războiul dintre gașca lui Băsescu și găștile reunite ale celorlalți merită privit cu aceeași indiferență cu care priveau cîndva bancherii elvețieni caftul dintre triburile hutu și tutsi în Ruanda.

➽ Gunoierul de frunte al PDL și soțul Bahmuțencei, Silviu Prigoană pe numele de parlamentar, s-a trezit din pat într-o dimineață cu o propunere legislativă pe care a simțit nevoia s-o împărtășească și colegilor. Așa s-a ajuns ca în Comisia pentru Drepturile Omului și Egalitate de Șanse din Senat să se discute și să se aprobe ca „romii“ să fie numiți „țigani“. Culmea e că, în aceeași zi, europarlamentarii Renate Weber, Monica Macovei și Ioan Enciu aplaudau demersul președintelui Parlamentului European, Jerzy Buzek, care susținea recunoașterea Holocaustului romilor. Am impresia că lupta asta contra ipocriziei și corectitudinii de limbaj ar trebui să devină o obișnuință a senatorilor români și a lui Prigoană în special. Ar fi mișto să se apuce nea Silviu să facă o modificare rapidă la drepturile civile americane, astfel încît președintele Băsescu să-l interpeleze pe Obama cu „Ce mai faci, băi, negroteiule?“. La fel, hai să nu ne mai prefacem că nu știm cum stă treaba în privința persoaneler cu dizabilități! N-ar fi normal să fim sinceri și să le zicem direct „șchiopi“ sau „ciungi“?

➽ Udrea nu putea să lipsească din peisaj, ca nu cumva s-o uite poporul de la orașe, sate și stațiuni. De data asta, Elena s-a înhăitat cu colega ei de partid, Roberta, și s-a dus să taie panglica unui parc de distracții de la Bușteni. Apoi, cum e și normal, Elena s-a dat cu o sanie de *tubing,* un fel de *roller coaster*, pentru a fi filmată și dată la televizor. Imaginile au fost destul de plictisitoare. Ar fi fost mult mai *cool* să croșeteze, să dea cu mopul și să și gătească niște prăjituri în timp ce conducea sania aia. Poate data viitoare, la tăierea de panglică a unei clinici de turism geriatric, călărie și împachetări cu nămol.

➽ În sfîrșit, amenințarea cu neintratul în Schengen a dat ceva rezultate. La Vama Siret s-a spart conducta cu rețineri, arestări și pocnituri peste degete de vameși, ca să scape țigările de contrabandă dintre ele. DNA și DGA au pus mînă de la mînă și au făcut rost de niște mascați cu care au dat iama în vameșii specializați în traficul de frontieră. Rezultatul e simpatic: o droaie de arestați și reținuți. Probabil că vor mai urma pînă cînd anchetatorii vor ajunge în preajma unor ștabi și se vor opri brusc, ca la un ordin.

Cronică a lu' Ștefan a Petrei

Vești bune

Loto-ul nostru este „Doar separat vom cîștiga“

➽ Cea mai bună chestie care s-a întîmplat de data trecută pînă azi e că premiul cel mare la Loto a mai urcat puțin, ajungînd la 4,5 milioane de euro. Să sperăm că nu va fi cîștigat nici săptămîna asta. Pentru că doar ghinionul fiecăruia dintre noi ne mai poate ține tuturor speranța trează.

➽ În sfîrșit, după iluzii infinite și enorm de mult timp petrecut în ambuteiaje în deal la Cotroceni și-n trolee înghesuite, la Răzoare, nenea Udriște, directorul Metrorex, a zis că o să înceapă lucrările la metroul care o să facă din Drumul Taberei un cartier al Bucureștiului. Cică s-au cumpărat deja 21 de tre-

nuri. Chiar dacă lucrările se vor termina peste mulți ani, sîntem deja emoționați la gîndul că ne vom revedea colegii de facultate rămași izolați în acel cartier de foarte mult timp.

Străbuna Vestire